

Учительтъ Беинса Дуно

**АЗЪ ГО
СЪЗДАДОХЪ**

Утринни слова
(1936 - 1937 г.)

ВТОРИ ТОМ

Първо издание
Стара Загора
2003

*Издателският екип изказва благодарност на всички,
които с цената на лишения, граничещи с героизъм, запазиха
за поколенията безценното Слово на Учителя.*

*Благодарим на стенографките
Паша Теодорова (1888 - 1972),
Савка Керемидчиева (1901 - 1945),
Елена Андреева (1899 - 1990)
и съхранявалите го през годините българи.
Да бъде благословен самоотверженият им труд.*

В „Аз го създадох” издаваме утринните слова,
държани от Учителя 1936 - 1937 г., документално по
дешифрираните записки.

През 1947 година беседите са били отпечатани в
два тома: „Той създава” и „Старото отмина”.

Думите в квадратни скоби [] са добавени от издателския
екип на местата, където в разчетената стенограма е изпуснат
текст, чийто смисъл сме се опитали да възстановим, или (на
няколко места) за по-лесно разбиране на някои изречения с
по-особен строеж. На места, където не сме успели да
възстановим смисъла, сме сложили многоточие в квадратни
скоби. Бележките под линия са на издателския екип.

Ученикът трябва да *благодари* от сутрин до вечер за всичко, което вижда около себе си. Тогава струите на Любовта ще потекат през неговата душа.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Ученикът трябва да бъде *благодарен* на това, което Учителят му дава, и да върви напред. Учителят никога няма да остави ученикът да се спре.

Ученикът чувства подкрепата, която иде от Учителя, от цялото Небе. Това го изпълва всеки момент с благодарност и благоговение.

Учителят
(Свещени думи на Учителя, София 1938 г.)

Учителю, благодарим Ти за Божественото Слово, с което ни дари. Израз на нашата благодарност ще е изучаването и прилагането Му от всеки ученик, на когото съзнанието се е отключило за Него, за Словото.

Както Богъ мисли и прави

22-ро Недѣлно Утринно Слово

2.05.1937 г. 5 ч.с. Великденъ.

*Още дъждецъ вали отъ презъ нощъта. Влажно, меко времето.
Изгрѣвъ.*

Нарядътъ: Добрата молитва. Хвалата.

Молитвата на Царството.

*Ще прочита 17 гл. отъ Евангелието на Иоана отъ 1-19 стихъ¹.
Въ начало бѣ Словото.*

Открива се една нова страница въ живота на човѣка. Това е наука за душата. Най-мѣжнитѣ въпроси, лични вътрешни и външни, които човѣкъ посрѣща могатъ да се разрешатъ, само когато той почне да разбира естеството на човѣшката душа. Туй, което човѣкъ за сега знае, не е нѣщо съществено. И то се обосновава на следующето; не е съществено, защото ако бѣше съществено, то нѣма да има тия промѣни. Запримѣрь, ако вие функционирате и оперирате съ книжни и звонкови пари, има едно различие. Ако имате единъ милионъ български левове, и единъ милионъ златни левове, то цѣната не е една и съща. Следователно, въобще сега хората всички опериратъ съ книжни пари. А тия книжни пари, да ви кажа отъ сега ще се обезценатъ, и единъ день ще дойдатъ като германскитѣ марки; така че съ нѣколко милиарда отъ тѣхъ, едва ли ще може да си вземете единъ обѣдъ. И ще замязате на онзи българинъ, който

въ време на войната, спечелил 600 хиляди марки, и ги вложилъ въ една германска банка. То е единъ анекдотъ. И си казалъ: Отъ сега нататъкъ сигуренъ съмъ. Но когато спаднала германската марка, изпращатъ му отъ банката извѣстие. Да си изтегли паритъ, защото не могатъ да водатъ партида заради него. Защото тѣ били само 10 стотинки, а трѣбвало най-малко да бждатъ 30 стотинки, за да водимъ партида за васъ; а всичкитъ негови 600 хиляди били само 10 стотинки, за които не могатъ да водатъ партида. Та извадете ги отъ банката 10-тъ стотинки. И чиновникътъ казалъ, ако искате да се води една партида, отъ моитъ ще ти дамъ още единъ милионъ марки, значи, 20 стотинки, да се води партида.

Та казвамъ, ако имате въ Божествения свѣтъ 30 стотинки, какво ще правите съ тѣх? Азъ постоянно слушамъ да казватъ: Защо животътъ е такъвъ? Защо не можемъ да живѣемъ, и какви ли не въпроси се даватъ. И азъ казвамъ: Всичкитъ тия въпроси, които задаватъ хората, то сж все книжни пари. Ама защо жена ми е такава? Защото е отъ книга направена. Защо мъжътъ ми е такъвъ? Защото е отъ книга направенъ. Ама защо децата ми? Отъ книга сж направени. Защо братята? Отъ книга сж направени. Каквото и да кажешъ. Книга е, нищо повече! Сега разберете, нѣма цѣна! Защо синъ ми не ме разбира? Защото отъ книга е направенъ. Васъ по нѣкой пжтъ ви се вижда чудно, но трѣбва да разсжждавате малко по-другояче. Има много по-дълбоки нѣща въ Природата. Пжтътъ, по който вървимъ, нѣма нѣщо сжществено. Представете си, че вие се занимавате съ правене на кукли. Кукли отъ мъжки родъ и кукли отъ женски родъ. Може тия кукли да ги

направите да говорят; и мъжки да говорят и женски да говорят. Мислите ли, че вие сте постигнали нещо с вашите мъжки и женски кукли? Вие може да давате куклите на едно малко дете, да се занимава с тия кукли. И до 5-10 години то ще бъде задоволено, но като стане на 20 години, то ще каже: Няма нищо съществено във тях - ще ги захвърли - не ме интересуват вече. И казвам: Детето има известни отношения към куклите, но куклата няма никакво отношение към детето. За нея е все едно дали то ще му бъде майка или някой друг. Кой му е майка, даже от това не се интересува куклата. И дали ще я къпят два или три пъти на ден, без разлика е това за нея. Питам: Ако вие имате една идея, която е подобна на една кукла, какво може да ви принесе тя? Нищо. И по някой път ние казваме, че ние разбираме. Разбирането седи във следното: Казва някой, че аз разбирам нещата. Сега аз не искам да ви убеждавам, аз напускам тоя път на разсъждение "разбирам" и "не разбирам". Защото другояче ще изпаднем във противоречие. Аз съм изучавал английски език, но не срещнах нито един англичанин, който да говори английски както трябва. И аз не можах да науча английски както трябва, но не намърих нито един англичанин, който да говори английски, както трябва. И аз не го знам, и той също. За български език е пак същото. Толкова години го изучавам, все същия закон. Нито произношението е произношение, нито правописанието е правописание. Всичките думи така са разхвърлени, трябва да дойдат гениални българи за въ бъдеще, за да създадат един език във всичките народи. И аз наричам сегашните

езици - езици на болните хора. Защото всяка една дума, която може да се измъни, тя не е съществена. Ония думи, които през хиляди години могат да останат неизмънени в своето произношение, в своята същина, в онова съдържание, което съдържат, това е дума, на която може да разчиташ. Сега туй не ви го казвам за обезсърчение, защото то съществува. Аз ви изнасям един факт, не е една Истина. Един факт и може някой път да ви се вижда странно. Но да допуснем както при този българин, и на вас може да ви се струва, че той е осигурен. И вие казвате: Имам 600,000 марки! И мислите с една идея на миналото, че сте осигурени. А ви пишат от банката, както този чиновник: Господине, елате да си изтеглите парите; те токоз сж се обезценили, че нщо не струват. - Ама как? - 10 стотинки струват 600,000 марки. И да допуснем, че вие сега мислите, че сте добили нщо. Хубаво.

Сега, аз съм за онова, за същественото в живота. Аз считам умирането: отиваш ти в банката. Всеки човък, според мен, като умре - той ще отиде в Божествената банка, да си изтегли капитала, да може да влезе в Божествения свят. Защото ще ти тръбват за автомобил, за файтон, за гостилница, за дрехи, за шапки, за обуца, за хотел - все ще тръбват там. Та ще отидеш в Божествената банка, понеже минаваш от Земята. А там порядък е друг. Смъртта е да изтеглиш парите - да имаш черно на бяло. Ходи ли се на другия свят без пари и без средства? После вие имате идеята, че в онзи свят всички ви сж познати: Господ е баща, пазител; хората сж братя. Радвам се ако е така, ще ми

бъде приятно! Но, ако идете въ онзи свѣтъ и не намърте Христа и Бога не го намърите, и човецитѣ, сестритѣ и братята не намърите, какво ще правите? И всичкия капиталъ, който сте вложили едва ще е 30 стотинки. А какво може да направите съ 30 стотинки? И тогава отъ онзи свѣтъ ще ви върнатъ, както американцитѣ връщатъ сега. И всички, които отиватъ въ Америка, трѣбва да иматъ известна сума, доста почтена сума, за да могатъ да живѣятъ въ Америка. А който нѣма тази сума връщатъ го назадаъ съ същия параходъ, безъ никакви церемонии. Имашъ пари въ джоба си, въ Америка можешъ да идешъ, нѣмашъ пари - назадъ ще се върнешъ.

Същиятъ законъ е въ онзи свѣтъ като идешъ. И отъ тамъ пакъ назадъ ще се върнешъ. Тогава? И какво да ви кажа. Въ парахода ще ви турнатъ отъ този свѣтъ за онзи. И гледамъ, това сѣ все такива странници, които постоянно ги връщатъ за този свѣтъ, защото нѣматъ пари за онзи свѣтъ. И сега насъ не ни интересува, че връщатъ нѣкого отъ онзи свѣтъ въ този. Не ни интересува, защото не ни засѣга, понеже не засѣга нашата кожа. Но азъ ви предупреждавамъ, понеже и вие се готвите за онзи свѣтъ и ви предупреждавамъ, че като идете тамъ да сте увѣрени 101 на стотъ, че паритѣ, които сте вложили тамъ е доста крупна сума, за да можете да живѣете. И сега казватъ онѣзи, които изучаватъ окултнитѣ науки, че онѣзи хора могатъ да живѣятъ въ онзи свѣтъ само 45 години тамъ, и следъ 45 години, тѣ щѣли да се преродатъ. Следователно 45 години могатъ да останатъ тамъ. Понеже паритѣ въ онзи свѣтъ ще се свършатъ и нѣматъ какво повече, тѣ ще тѣ натоваратъ въ еднѣ

параходъ и хайде назадъ, отъ дето си тръгналъ. За 45 години може да останешъ тамъ.

Сега туй не е толкова важно, защото следъ като те върнатъ ти ще придобиешъ нѣкаква опитностъ, но като дойдешъ въ този свѣтъ, ти ще забравишъ онази опитностъ, която си ималъ тамъ. И голѣмата опасностъ е тамъ, че ние нѣмаме една положителна опитностъ, която да ни служи като едно ръководство. Азъ по нѣкой пѣтъ изпитвамъ хората, изпитвамъ състоянието на хората. По нѣкой пѣтъ изпитвамъ хората отъ какво са направени, тѣй както изпитвамъ среброто и златото. Всичкитъ нѣща ги изучавамъ. И човѣкътъ можешъ да го изучавашъ отъ какво е направенъ. Може да го изучишъ отъ какво е направенъ и какво функционира у него и какво е онова сѣщественото? Ядката, която придава сѣщина на човѣшкия животъ, това е човѣшката душа! И то човѣшката душа, споредъ степенъта на своето развитие. Колкото човѣшката душа се пробужда, тя около себе си създава единъ новъ свѣтъ. Разберете ме правилно. Едно дърво може да живѣе на Земята до толкова, доколкото то съ е създало единъ свой свѣтъ. И ако туй дърво може да живѣе самостоятелно, да се ползва отъ окръжаващата Природа - добре; ако туй дърво не може да се ползва отъ окръжаващата Природа, туй дърво умира. Въ духовния свѣтъ е пакъ сѣщото. Ако въ ония Божествени форми, въ които влизашъ, ако ти не си въ състояние да оперирашъ, да се ползувашъ и да живѣешъ въ тѣхъ, отъ Божествения свѣтъ, ти по сѣщия начинъ, както умирашъ тукъ, ще умрешъ и тамъ. Умирането отъ онзи свѣтъ, какво е? Ще се върнешъ въ този свѣтъ. Или отъ онзи свѣтъ може да отидешъ и

нагоре, а можешъ и да слезнешъ по-долу. Това съ прости сравнения сега. Едно дърво като умре, ако не се развивало правилно, то известна частъ на дървото минаватъ въ коренитъ. Защото коренитъ сж по-нисшъ свѣтъ. Пъкъ ако дървото се е развивало правилно, то една голъма частъ отъ коренитъ ще влезе въ клонищата на туй дърво и дървото ще дава плодове. Следователно, плоднитъ дървета сж дървета, които сж прогресирали и предъ насъ иматъ ценностъ. Ние ги обичаме, култивираме и помагаме на тия плоднитъ дървета, понеже иматъ цена въ себе си. И се образува една връзка между плоднитъ дървета и насъ. Тъ ни даватъ храна и ние купуваме тѣхната храна.

Сега, да допуснемъ, че казвате: Защо сж тия мѣчнотиин въ свѣта? Мѣчнотиитъ произтичатъ отъ разнообразния животъ. Всичктъ сжщества се намиратъ въ разни степени на развитие, и сж съ различни разбирания. И вие ще видите всичкитъ тия болести у насъ, които се зараждатъ, всичкитъ противоречия въ нашитъ мисли и постѣпки, се дължатъ на следното: И доброто въ насъ, и злото въ насъ се дължатъ на два противоположни живота. Ако въ тѣбе проникне онзи Божествения животъ въ своитъ форми, тѣй правилни форми - тѣ спомагатъ за твоето развитие. Пъкъ ако проникнатъ формитъ на злото или на висшия животъ у тѣбе, веднага ти ще вземешъ друго направление. Ако влезешъ въ туй течение на нисшия животъ, ти не можешъ по никой начинъ да си помогнешъ. Нали сте опитали: По нѣкой пѣтъ, да кажемъ смѣни се у васъ една обичъ съ омраза. Ама то е най-нисшъ животъ. Омразата е пакъ Любовь, но въ най-нисша степенъ. Че правете сравнение:

Когато вълкът хване една овца, той усеща една приятност - топлата кръв, топлото месце, приятно му е да яде тази овца; но тази овца, която той сдъвква, тя преживява единъ животъ на много голямо страдание. Питамъ: На вълка му е много приятно да яде овцата, а на овцата ѝ е много неприятно да я яде вълка. Вие питате: Защо е така? Разрешете този въпросъ сами. Защо у васъ е така? Защо вълкътъ яде овцата? Разрешете този въпросъ вътре у себе си.

Та, вие когато сменяте едно състояние отъ добро въ зло, въ дадения случай вие сте единъ вълкъ, който изяждате вашата овца. А страданието, което чувствувате, то е страдание на душата ви, която страда, и вие вървите по обратенъ пътъ. И следователно, не сте вие които страдате, ами страда душата ви, а вие само изпитвате страданието. А искате сега удоволствието. Нъкой пътъ вие сами искате удоволствие въ свѣта. Защото по нъкой пътъ вие се удовлетвувате въ свѣта. Следователно душата като е страдала, вие казвате: Вижъ хората въ свѣта какъ живѣятъ? Кои сж тия хора въ свѣта? Тъ сж вълцитъ. Всичкитъ вълци, които ядатъ овцетъ. А кои сж ония духовнитъ, добритъ хора? Това сж овцете, които вълцитъ ги ядатъ. Сега ще разберете не въ тази форма, защото вие взимате вълка въ тази постоянна форма. Но същественото на вълка може да се измѣни. Азъ мога да измѣна състоянието на жельзото. Туй жельзо, което е студено, мога да го направя топло; и туй жельзо, което е твърдо, мога да го направя меко. Даже могатъ да се направятъ и такива копринени дрехи отъ жельзото, ако зная какъ. И злото въ свѣта, ако зная, то е една много груба материя, ако го впергнете на работа туй зло, отъ

него може да направите също една много финна дреха - ако може да го накарате на работа. И учените хора си служат с злото. За примър: Тъ като ваксинират един човък тургат микроби против микроби. Сега ваксинират един човък с отровни микроби. И отровни и противоотровни си притоводействуватъ.

И нашите лъкари сега сж се заинтересували, въ китайските народи повече отъ преди 2,000 години сж знаели какъ се лъкува туберкулозата. Нашето попово прасе, което до сега го гонеха жените изъ ливадите, казватъ: Пустото попово прасе, осакати ни цвятъта! А пъкъ то било много полезно, туй попово прасе. То можело да лъкува туберкулозните хора. И учените хора сега въ Европа въ Пастъоровия институтъ направили опитъ, че бълите кръвни тълца, тия фагоцити въ кръвта на поповото прасе, когато се приематъ въ човъшкото тѣло, въ което сж влзнали, изцѣлявали туберкулозата. Тъ като влезнатъ веднага ги обвиватъ въ единъ пластъ и ги правятъ безвредни и само нѣколко часа отъ тия вредни микроби, отъ тяхъ нищо не остава! Оставатъ само такива като празни шушулки вътре. И казватъ: Може да се направи единъ опитъ: Ще хванете 4-5 попови прасета, ще ги изсушите, ще ги счукате на прахъ тия попови прасета и следъ туй ще направите маджунъ съ 100-ина грама медъ, ще смесите въ този прахъ и ще изядете. Като влезнатъ фагоцитъ въ кръвта, тъ веднага ще се нахвърлятъ върху тези вредните охтичави микроби на тѣлото на бълите дробове и ще ги очистятъ. Учените обясняватъ, че силите, които сж действували въ фагоцитъ продължаватъ да съществуватъ и дѣйствуватъ, макаръ и

самитъ попови прасета да сж разрушени. Тъй щото поповото прасе като влезне въ дробоветъ и като намъри нъкои отровни микроби, ще ги унищожи. И тъй дробоветъ ще бждатъ освободени отъ охтиката. Тъзи вещества, които съдържатъ поповитъ прасета, ще роватъ, роватъ въ дробоветъ докато унищожатъ всичкитъ вредни вещества и дробоветъ ще оздравеятъ. Сега вие може да направте опитъ. Онзи отъ васъ, който има охтика. Нъма нужда да чакате да ви дадатъ нъкакъвъ сериумъ. Ще изсушите на слънце поповите прасета и може да направите този опитъ. Азъ ви привеждамъ само единъ фактъ, който китайцитъ иматъ за църъ, който отъ хиляди години е билъ знаенъ. Това сж тъзи попови прасета. Само тъзи бълите кръвни тълца и само поповитъ прасета иматъ туй лъчебно свойство. Тъ съдържатъ нъкакво вещество, съ което тъ обезсилватъ тъзи вреднитъ микроби.

Та, казвамъ: На васъ ви тръбва все нъкои попови прасета. Лошото у хората, поповитъ прасета могатъ да го излъкуватъ, ама който знае.

Та, казвамъ: Подложете сегашнитъ ваши вървания на измънение, не всичкитъ, нъкои отъ тѣхъ. Азъ не искамъ да ремонтирате цълата си къща, понеже вие нъмате достатъчно средства да ремонтирате цълата къща, но ви припоръчвамъ ремонтирайте най-малко само една стая, но я ремонтирайте на свѣтъ, защото въ време на голъмо изпитание въ живота да имате кжде да прибегнете. Да допуснемъ, че къщата ви тече. Въ сухо време, както и да е, но дойде дъждовно време, да имате една стая дето да можете да влезнете, та онъзи полезнитъ нъща, които сж ви потрѣбни да бждатъ въ стаята ви и да сж

предпазени отъ влагата. Сега нѣкои се оплакватъ отъ вашитѣ изби. Една сестра ми разправи, че всѣкога трѣбва да изхвърля по 40 - 50 кофи вода отъ избата си и то отчасти, разбира се. Но умниятъ човѣкъ ще направи единъ дренажъ още отъ начало. Дренажъ ще направи, единъ трапъ. Умниятъ човѣкъ ще направи една кѣща, така че нито една капка вода нѣма да влезе вътре. А глупавиятъ, 50 - 60 кофи ще ги изхвърля навънъ. Та ви казвамъ: Дренажъ ще направите. Та е необходимо да направите единъ ремонтъ. Но знаете ли колко мъчно се прави ремонтъ. Казва нѣкой - търпение, но опиталъ ли си ти какво нѣщо е търпението? Азъ съмъ слушалъ много проповѣдници, които проповѣдватъ търпението, но виждамъ, че тѣ сами не сѣ търпеливи; слушамъ мнозина говорятъ за вѣрата, но тѣ сами нѣматъ тази вѣра. Преди години бѣхъ въ дома на единъ евангелистъ вѣрующъ, тѣй хасѣлъ, таманъ евангелистъ, какъвто трѣбва да бѣде евангелиста. Всичкитѣ стихове знае, какво е казавъ Христосъ и повидимому отвѣнка поставенъ много добъръ човѣкъ, и семейството му, много добре живѣятъ. Но тѣй се случи единъ пътъ, не зная, казва, какъвъ дяволъ е дошѣлъ, надула му се страната отъ жѣбъ, боли го. И го питамъ: Какъ тѣй, ти - праведниятъ човѣкъ, който знаешъ Христа, цитирашъ стиховетъ отъ писанието, отъ кѣде е дошло това? Не го зная, казва. И защо както въ времето на Христа не направишъ, нали тамъ казватъ: Ако нѣкой е боленъ да се събератъ презвитеритѣ да му намажътъ съ малко масло болното мѣсто, да си туратъ рѣцетъ и ще мине. Казвамъ му: Защо не се помолишъ? Помоли се да престане болката и кажи на тази болка да си върви. Пъкъ казвамъ още: Нали вѣрвашъ въ

Христа, че кажи Му: Господи, забрани на зъбобола. Ти се моли, кажи Му: Изцѣли ми зѣба. Е, казва: Кѣде да Го намѣря? Писано е въ Книгата, но трѣбва да го намѣришъ неписаниятъ Христосъ. Въ Книгата е едно нѣщо, а намѣрениятъ Христосъ въ живота е съвсемъ друго нѣщо. Казвамъ му: Ако азъ направя единъ опитъ съ тѣбе, ще повѣрвашъ ли? Казва: Въ какво да вѣрвамъ? Нѣмамъ нужда да вѣрвамъ. Рекохъ, ако азъ премахна твоята болка безъ цѣрве, ще повѣрвашъ ли? Какъ може безъ цѣръ? Е, ще ти побая малко, ще кажа само нѣколко думи. Че какво има да вѣрвамъ? Азъ вѣрвамъ въ Бога, въ Христа вѣрвамъ, Ново вѣрване не ми трѣбва. Е, хубаво, въ Новото ако вѣрвашъ, ще се излѣкувашъ! Тѣй. Ако старото държишъ, ще боледувашъ. Ти си правишъ джумбюшъ съ мѣне. Не, рекохъ. Е, казва, сега може ли да се излѣкува? Може да се излѣкува много добре - тургамъ си азъ ржката, казвамъ нѣколко думи и престава болката. И казвамъ му: Слушай, ако ти най-малко се усѣмнишъ въ нѣщо болката пакъ ще дойде въ двоенъ размѣръ отгоре ти. Той седи и после ми се изповѣдва: Вижъ, казва, този какво ме хипнотизира, сега иска да ме излѣже, да умотае ума ми, че да вкара този дяволъ въ менъ, че да не вѣрвамъ азъ въ Христа. И изведнажъ болкитѣ се появили пакъ. Казвамъ му: Ти защо имашъ такива понятия за Христа? Казвамъ: Христосъ живѣе въ всичкитѣ хора и ако ти можешъ да събудишъ съзнанието на Христа и ако ти имашъ нѣкаква нужда, Той ще ти помогне. Дали азъ или другъ, който и да е, защо тургашъ такава една мисль противоположна въ себе си? Ще дойде нѣкой, ще ти каже: Азъ съмъ Христосъ. Е, хубаво, ако каже че ти си Христосъ, тогава трѣбва да правишъ волята Христова. Ако

кажа азъ, че съмъ свѣтлина и давамъ свѣтлина, свѣтлина съмъ. Какво противоречие има въ това, ако кажа, че съмъ свѣтлина, или че съмъ животъ и давамъ животъ на хората, де е противоречието? Но ако азъ кажа, че съмъ свѣтлина и давамъ тъмнина на хората и ако кажа, че съмъ животъ и внасямъ смъртъ между хората - тогава противоречие ще има.

Та, азъ сега ви говоря за единъ вътрешенъ животъ. Азъ не говоря за външнитъ прояви на нѣщата. Туй, което виждате отъ вънка, то е само това, съ което може да се заблудите. Истината не може да се намъри по единъ външенъ начинъ! Външниятъ животъ е единъ резултатъ на единъ вътрешенъ, духовенъ. Най-външнитъ нѣща трѣбва да се превеждатъ да се разбере вътрешното съдържание. Всѣка една мисль, която внася свѣтлина, всѣко едно чувство, което внася топлина и свѣтлина, тя е мисль Божествена. Ако моитъ отношения къмъ Христа сж прави, когато азъ произнеса Неговото Име, каквато и болка да имамъ - тя ще изчезне. Ако моитъ отношения сж прави къмъ Христа, само като произнеса Неговото Име, болката, която имамъ, ще изчезне. Тази болка е едно противоречие. Тя се дължи на единъ нисшъ животъ. Това е една малка прашинка, която е влѣзла въ окото ти. Тази малката прашинка произвежда известни възпаления. И онзи човѣкъ трѣбва да знае да хване клепача си, да го обърне и тъй да си изчисти окото и веднага болката престава. Тия нисшитъ мисли и желания, които влизатъ въ човѣшката душа като паразити, отъ тяхъ вие трѣбва да се освободите. Или трѣбва да ги превърнете. Най-първо ти имашъ една нисша мисль - превърни я. Превръщането е законъ да превърнешъ единъ по-нисшъ металъ въ по-висшъ. Да

кажемъ, че ти превърнешъ среброто въ злато. Ако ти може да превърнешъ единъ килограмъ сребро въ единъ килограмъ злато, знаешъ ли съ колко ще се увеличи цената? Каква е цената на единъ килограмъ сребро и на единъ килограмъ злато? Въ единъ килограмъ злато се събратъ 200 френски наполеона. Тъ правятъ 600 лева. Е, колко струватъ тъ? Да пресмѣтнемъ сега колко струватъ 200 наполеона! И после, ако вие може да превърнете единъ килограмъ сребро въ единъ килограмъ радий, знаете ли колко милиона ще имате?

Че вѣрата е единъ подтикъ. Ние казваме: вѣрваме, че Христосъ ще ни спаси. Та Христосъ работи по единъ законъ съ знание. Той казва: Последниятъ день Азъ ще ви спася! Значи последниятъ день всички онѣзи, които сж изгубили тѣлата си, които сж изгубили живота, които сж изгубили богатството, всичкитъ условия, всичко туй въ последния день Христосъ казва: Всички, които чуятъ гласа Ми и които сж изгубили всичко това - то ще имъ се повърне. Туй е знание, съ което Христосъ работи въ свѣта! И за спасението на човѣшкитъ души се иска знание! Вие какъ проповѣдвате на единъ човѣкъ, както се проповѣдва сега, то не е проповѣждане, така не може да се проповѣдва по този начинъ. Гладниятъ ще го нахранишъ, жедниятъ ще го напоишъ, на невежия ще внесешъ истинска свѣтлина въ неговия умъ. Ако ти гладния не нахранишъ, ако го забавлявашъ само; ако жедниятъ не го напоишъ, а само му давашъ такива ликьори, ти съ това нищо не допринасяшъ въ свѣта.

Та, казвам: Вие толкова години слушате, но нито единъ отъ васъ не се опиталъ да изучава Любовта отъ чисто научно

гледнище, като една сила, която да внесе въ живота си. Какво може да направи Любовта? Вие говорите за старите методи. Казвате: Едно време какъ се обичахме! Та едно време колко ревностни бѣхме ние! Та едно време, все за „едно време”. Или когато е билъ младъ, въ младите години какъвъ е билъ. Но сега той като се е установилъ? И казва: Вече се установихме. Но знаете ли какво значи „установихме се”? Много опасна рабта е ти да се установишъ. Когато едно малко момче е ходило въ съживителните евангелски събрания, а тѣзи събрания имаха за цѣль да обръщатъ хората къмъ Бога и то вижда, че въ тѣзи събрания хората живѣятъ тѣй, говорятъ за Любовь и много пѣятъ. А вижда, че баща му не пѣе. Пита го: Всички хора пѣятъ, а ти защо не пѣешъ? Е, синко, тѣ нека пѣятъ, тѣ съ млади, азъ се установихъ вече. На детето си казва: Тѣ съ деца, нека пѣятъ, пѣкъ азъ се установихъ, не ми трѣбва пѣние. И детето мисли, че баща му е правъ. Тази идея е останала въ ума му. Единъ день тѣ тръгватъ съ кабриолетъ. Качва се баща му и той и тѣ тръгватъ. По едно време коня се спира, не върви вече. Бащата го кара да върви, конѣтъ стои. И детето казва: Татко, конѣтъ се установи. Значи, щомъ човѣкъ се установи, добилъ единъ лошъ навикъ, съ който колата не върви вече. Та и азъ гледамъ навсѣкжде религиозните хора, навсѣкжде има хора, които сж се установили.

Сега, главната мисль е Любовта, Любовта трѣбва като законъ да се изучава. Богъ изисква това. Той е вдъхналъ на човѣка и той е станалъ жива душа. И трѣбва да изучавате човѣшката душа. И тогава Христосъ за насъ е едно външно условие на душата, за да може тази душа да функционира и да

се развива. Туй както ще се ползва отъ въздуха, както ще се ползва отъ свѣтлината, отъ знанието. Та, казвамъ туй е Божественото. Онова, което е потрѣбно за човѣшката душа, е да се заеме и да изучи нѣщата и да се развива. Туй е Божественото.

Та, казвамъ: Новитѣ разбирания сѣ това. И сега въ тази новата книга, която е излѣзнала отъ печатъ подъ заглавие: „Влияние на свѣтлината и тъмнината”. Питатъ ме нѣкои: Учителю, какъ е: въ началото на книгата пише „Влияние на свѣтлината и тъмнината”, а отъ подире, дето е съдържанието пише: „Влияние на свѣтлината и на топлината”. И кое е правото сега? Ще видите, то е една задача, която вие ще решите. Което пише отзадъ ли е право или което пише отпредъ е право. Но понеже лекцията разглежда тритѣ състояния: Сатва, раджасъ и тамасъ, а тамасъ, то е тъмнина. Това е състояние на гѣстата материя, дето се проявява тъмнината.

Та казвамъ, додето не почнете да изучавате Любовта. Сега не искамъ да ви кажа, че опитността, която имате и туй знание, което имате не е на мѣсто. Но ако не вървите напредъ, нищо нѣма да ви ползва. Туй знание което имате може да ви ползва до толкова, доколкото ако вие спуснете вашитѣ корени въ туй знание и изтеглите соцветъ и можете да растете. Не трѣбва да се спѣвате, да казвате само: Ние се запознахме съ Любовта. Оставете туй запознаване. Азъ следа въ моитѣ научни изследвания. Много мѣже и жени преди да сѣ оженили, бѣха много красиви - идея имъ въ тѣхъ, а следъ като се ожениха, потѣмнѣ лицето имъ, стана безъ смисълъ. Казвамъ: Тази жена, която следъ като се ожени и потѣмнѣ лицето, тя се

е втвърдила. Тя се е осигурила, намърила мъжъ да я храни. Тя мисли, че е намърила единъ светия съ когото да живѣе. Но потъмнѣ лицето ѝ, тя се е втвърдила. Вие сте въ единъ времененъ порядъкъ. Не мислете, че женитбата е нѣщо леко. То е едно голѣмо изпитание и нѣма по-голѣмо изпитание въ свѣта отъ женитбата! Това сж моитѣ наблюдения. Нѣма по-тежко изпитание въ живота отъ женитбата. И всичкитѣ падения на човѣчеството се дължатъ на женитбата на хората. Нищо повече. Адамъ като се ожени, дойде най-голѣмото нѣщастие въ свѣта. Докато бѣше самичкъ въ рая, нѣмаше нѣщастия. А щомъ се ожени изпѣдиха го изъ рая навънъ. Веднага го изпѣдиха. Сега ще кажете вие - че ние сме оженени. Тамъ е вашето нѣщастие, че сте оженени. Изхвърлете сега идеята, че сте оженени. Азъ да ви кажа сега: Отречете се въ себе си отъ идеята, че сте женени. То е едно светотаство! Азъ да ви кажа, онзи, който иска да намъри Господа и който мисли, че е жененъ - ти си създавашъ най-голѣмото нѣщастие. Жененъ, за кого? Но разбирайте ме сега право. Вие ще кажете сега нѣкому - ти не си жененъ. Та азъ бихъ желалъ всички да не сте женени. И считайте, че имате една другарка като една ваша съработничка, една ваша помощничка, но не считайте, че сте женени заради нея. Считайте, че тя е свободна. Една душа, която е дошла - единъ пѣтникъ, който се среща съ васъ, но тази душа вие наричате своя жена. И питате за нея, въ онзи свѣтъ ще се познаваме ли ние жененитѣ? Че вие искате да пренесете нѣщастieto и въ другия свѣтъ. Не, ни най-малко нѣма да се познавате по този начинъ. Въ онзи свѣтъ, ако влезнете, тамъ ще ви турятъ на карантина, ще бждете като чума̀ви, та тѣзи идеи,

които сега имате, че сте женени, избийте ги вън от главата си. Там на карантина ще ви поставятъ.

Най-първо ще мислишъ, че не си жененъ и докато не избие тѣзи идеи отъ главитѣ си, вие ще живѣете въ свѣта на илюзиитѣ и на разочарованията. Подъ думата “жененъ” ще считате единъ слуга, който има да извърши една работа на господаря си и като я свършите, ще кажешъ: Господи, освободи ме отъ тази работа, която свършихъ. И той иска женениятъ да знае дали презъ вечността тази жена, която има сега, ще бѣде съ него. И тя иска да знае същото. Въ вечността само единъ ще бѣде съ васъ и Този, който ще бѣде съ васъ, това е Богъ, който ви е създалъ. А човѣкътъ въ сегашната форма, той се измѣни, и нѣма да го познавате.

Та, казвамъ Ви сега: Ще се разхипнотизирате. Туй състояние, което сега имате, то е хипноза. Азъ сега правя научни изследвания и ние трѣбва да се освободимъ отъ хипнотическото състояние, което сте набрали. Много отъ вашитѣ състояния и постѣпки, това което наричаме наследственитѣ черти, то е една хипноза у човѣка. Наследствеността е хипноза - нѣща вторични, които сѣ наследени у човѣка, - и отъ които човѣкъ трѣбва да се освободи. Тѣ хипнотизиратъ човѣка. На единъ човѣкъ ще му внушатъ: Ще идешъ на еднѣ коя си дата следъ два-три месеца и ще направишъ едно престѣпление. Или може да ти турятъ въ ума, че ще идешъ въ кръчмата да си зарѣчашъ една ока вино и да го изпиешъ. Ти може никакъ да не си пилъ, но като дойде внушената дата, тѣ ще те събудятъ, ти нищо нѣма да знаешъ, не помнишъ. Но затова време въ тѣбе се яви едно жѣлание да идешъ въ кръчмата и да пиешъ вино. До

тогава не ти е идвало на умъ да идешъ тамъ, но сега искашъ да идешъ въ кръчмата и да пиешъ. А туй жълание отъ тѣхъ е, и ти не знаешъ отъ къде е. Отъ къде те е сполетѣло, а тѣ сж те поставили въ единъ хипнотиченъ сънъ и ти отивашъ и изпълвашъ тази идея. Следователно, ти ще седнешъ и ще се разхипнотизирашъ отъ тази идея и наново ще се магнитизирашъ и намѣсто да отидешъ да пиешъ едно кило винце, ще туришъ въ ума си другата мисълъ, на себе си ще кажешъ: Следъ три месеца ще отидешъ въ планината при извора и ще пиешъ отъ хубавата чиста вода. Ти ще намѣришъ този изворъ горе нѣкъде въ планината. И като дойде туй време ти намѣсто да отидешъ въ кръчмата, ще идешъ въ планината при извора. Та, ако ти не си внушишъ да идешъ нагоре въ извора, ти ще идешъ въ кръчмата. Нищо не може да те избави отъ това.

Нѣкой казва: Не ме интересува онзи свѣтъ. Като не те интересува онзи свѣтъ, ще дойде другия свѣтъ. Защото, ако не се интересувашъ отъ Бога, дявола ще се интересува отъ васъ. Защото, ако Господъ не се интересува, дяволътъ се интересува за хората. И тѣ сж такива служители, ще дойде единъ день, ще ви тури единъ юларъ и ще те поведатъ нататъкъ, дето ти не искашъ и ако не приемешъ Бога, тогава ще дойде страшното! Сега, вие мислите, че сте свободни, а не сте свободни. Де сте свободни, кажете ми? Азъ съмъ виждалъ тукъ въ събранието вие не може да се въздържате. Де е вашето търпение? Азъ по нѣкой пѣтъ съмъ изпитвалъ на нѣкого състоянието. Какво колебание има. Какъ хората сами си създаватъ своето нѣщастие. А може да бжде и другояче. Ето тия хора какъ си

създаватъ своето нѣщастие. Вие мислите, като имате свобода, че така и така може. Сега, азъ като ви говоря, азъ предизвиквамъ у васъ известенъ смутъ, но азъ съмъ силенъ. Сега може да се боря съ всички не само съ васъ, вие мислите, че съмъ играчка. Помнете: Въ сегашния случай азъ мога да се боря не само съ васъ, но и съ цѣлия адъ мога да се боря. Разбирате ли какво значи това? И нѣма сила, която може да ми противодѣйствува! Защото зная, че Богъ е Господаръ въ свѣта. Та не искамъ вие да бждете роби. По нѣкой пѣтъ нѣкои отъ васъ искате да знаете, защо Учителя не направи това? Питамъ ви сега: Защо се подлагате вие на този хипнотически сънъ въ себе си? Не трѣбва да бждемъ роби единъ на другъ! Азъ не искамъ да подчиня вашето съзнание на своето съзнание, каквото азъ ви казвамъ, понеже азъ го казвамъ. Не. В дадения случай искамъ да вървите по онзи пѣтъ, който Богъ е създалъ заради васъ! Не че азъ вървя по него. Ако река, че този пѣтъ азъ го направихъ. Не. Никакъвъ пѣтъ азъ не съмъ направилъ. По човѣшки говоря. Но казвамъ единъ пѣтъ, по който вие трѣбва да вървите. И като вървите по този пѣтъ, вие ще намѣрите вашето щастие. Тогава вие ще влѣзнете въ онзи Домъ, имате единъ Баща, братя и сестри, които трѣбва да намѣрите. Не става въпросъ вие да се жените. Ако е за женене - женитбата е единъ процесъ. Ако нѣкога вие искате да се жените, то трѣбва да се интересува Невидимия свѣтъ отъ васъ. За да се жените вие трѣбва да разберете тази идея, тя е донѣкъде правата. Но питамъ ви сега: Вие когато сте се женили, Небето интересувало ли се е отъ вашата възлюблена? Вие като се женихте, Господъ интересувае ли се отъ вашия

възлюбленъ? И взеха ли тѣ участие въ това? И писанието казва: “Туй което БОГЪ е съчеталь”, съчетанието на душитѣ, което Богъ е създалъ, то е законътъ на Любовта и то е законъ на проява на Любовта. Всичкитѣ души се обичатъ. Защото въ обичта ние се освобождаваме. Да любишъ нѣкого, значи да го освободишъ. И ако ние обичаме нѣкого и не го освобождаваме, то е кривия пътъ. Любовта е законъ на освобождение. И ако ти любишъ, и другитѣ можешъ да освободишъ, и себе си можешъ да освободишъ. Ако не ги освободишъ тя не е Любовь на Бога. Искате да измѣните живота си. Това трѣбва да залегне въ вашето съзнание. Т.е. вие искате да изживѣете живота си. Ще дойдатъ старини. Единъ день ще ви отслабнатъ краката, нѣма да ви държатъ, ще дойдатъ несгоди въ живота ви и какви не изпитания ще дойдатъ въ живота ви. Единственото нѣщо, което може да ви помогне, то ще бѣде Любовта, Божествената Любовь.

Сега да се спремъ на думитѣ на Христа. Вие изучете 17 глава /отъ Ев. на Иоанна/ въ нея показва Христосъ вътрешната връзка каква трѣбва да бѣде. Че туй, което Христосъ е казалъ, вие всички трѣбва да имате туй положение. Христосъ казва: Азъ свършихъ Твоята Воля и Те прославихъ, сега ида при Тебе, казва Христосъ и като бѣхъ въ свѣта, тѣзи, които Ти ми даде, Азъ ги пазахъ въ Твоето Име. Сега ги оставамъ Ти ги пази за въ бѣдеще. Та, като чѣтеть цѣлата глава, това ще бѣде една поука за васъ. Сега азъ нищо не давамъ. За менъ да мълча е по-добре да уредя своя си животъ и да не говоря на хората. Щомъ говоря на хората, азъ всѣкога губя. Какво ще спечеля сега да се занимавамъ съ хората? Азъ вѣрвамъ и въ друго, защото и безъ

да имъ проповѣдвамъ на хората, тѣ пакъ ще влѣзнатъ въ сѣщия пѣтъ, но ще минатъ милиони години страдания, страдания, блѣскания, блѣскания и пакъ ще влезнатъ. Една вода, която е излѣзла отъ главния изворъ, тя като върви, ще се блѣска, блѣска и ще влезе въ морето. Но има единъ начинъ, по който водата може да влезне въ морето, безъ да се окаля. Тази вода отъ самия изворъ като извира, тя се изпарява и въ въздуха отива и въ видъ на пара и после на капки ще отиде въ океана. И по-добре е за васъ като дъждъ да паднете въ океана, отколкото хиляди години да се лутате, лутате и пакъ ще влезете въ океана. Сега вие ще кажете: Ние ли сме най-лошите хора? Така не се разсѣждава. Не е въпроса лоши хора. Въпросъ е онзи капиталъ, съ който работимъ въ края на краищата каква полза ще остане заради насъ. Сега разсѣждавайте. Вие имате единъ богатъ капиталъ, оперирате съ милиони и въ края на краищата какво ще остане отъ вашата фирма като ликвидирате? Направете единъ балансъ въ края на годината. Каква печалба ще имате. Ама ако следъ като си направите смѣтката и останете съ единъ дефицитъ отъ 30 милиона? Оперирате съ 50 милиона и на баланса 30 милиона останалъ дефицитъ. Защо ви е тогава тази операция? Защо ще си създадемъ една бѣла на главата? Да имате най-малко 10 милиона, които да останатъ. Съ тия 10 милиона не заради васъ, но да имате да функционирате, да правите добро. Азъ трѣбва да бѣда богатъ, за да мога да помагамъ; азъ трѣбва да бѣда ученъ, за да мога да помогна и трѣбва да бѣда добъръ, за да мога да помогна. Туй е моята цѣль. Добротата не мога да задържа за себе си, то е единъ капиталъ, съ който трѣбва да функционирамъ. Знанието е

единъ капиталъ, съ който азъ трѣбва да функционирамъ. И богатството е единъ капиталъ. Искамъ и вашето знание, вашето богатство и вашата доброта да бждатъ единъ капиталъ съ който вие да функционирате. И не ви желая нито единъ отъ васъ да фалирате. Нѣмамъ никакво жѣлание да фалирате, защото нѣма по-голъмо нѣщастие за човѣка отъ това да фалира. Това значи да изгубите всички условия въ живота.

Казахъ ви, че идеята за женитбата не е разбрана. Вие казвате: Да оженимъ човѣка. Че тогава, както хората се женятъ сега, това не е едно Божествено учреждение. Вие си създавате сами на себе си едно зло. Онази храна, която азъ приемамъ, трѣбва да бжде най-чистата, най-хубавата, че като я приема не само на вкуса ми да бжде добра, но и вътре да осетя, че е добра. Ами че онази храна, която следъ нѣколко часа азъ трѣбва да я върна назадъ, защо ми е такава храна? Защо ми е да правя приятелство съ хората, че после да се разкайвамъ? Ако се запознаешъ и после да ти е приятно, че имашъ единъ приятелъ, на когото можешъ да разчиташъ, това разбрамъ. Защо ти е единъ приятелъ, който въ най-мѣчнитъ минути въ живота ще те остави? Защо ти е една другарка, която следъ като умрешъ, тя ще си намѣри другъ мѣжъ. Смъртта показва до колко се обичатъ хората. Тя ще плаче за мѣжа си и следъ като умре той, тя ще търси другъ мѣжъ да се ожени. Женитбата трѣбва да бжде еднобрачна! Еднобрачие има въ свѣта! При многобрачието вие сте на кривъ пѣтъ. Многобрачието е едно изопачаване въ живота. Защото онѣзи души - сроднитъ души - тази душа, която е готова да жертва всичко за тѣбе, при всичкото време тя не търси своето щастие. Азъ ги наричамъ

сродни души: Тя, като търси своето щастие, търси и твоето щастие. Не казвамъ, че не търси своето щастие - тя като търси своето щастие, търси и твоето щастие. Азъ като работя за себе си добре, работя добре и за другитъ хора. Казвате, че вече ще се обезличите. Щомъ едниъ се обезличаватъ, другитъ се оличаватъ. Това е крива посока. Значи, азъ жертвамъ живота си другитъ да се развиватъ, а пъкъ азъ да стана котаракъ. Благодаримъ за това! Азъ бихъ предпочелъ да подигна котарака на моето положение, а не азъ да се връщамъ да имамъ неговитъ разбирания. Така е, нищо повече!

Та, казвамъ сега: Правете различие - различавайте. Сегашнитъ ви възгледи не сж ваши. Тъ сж чужди. Този капиталъ се е обезценилъ и тия ваши възгледи едва струватъ 10 стотинки. И ако не ми вървате, азъ ще ви дамъ още 20 стотинки, за да ви вода смъткитъ въ Божествената книга. А съ 30 стотинки азъ да ви кажа, нищо нѣма да направите. Значи вие вървате въ законитъ на кацитъ. Щомъ се скъсатъ обръчитъ, всичкитъ тия части на кацата нѣматъ нищо общо помежду си. Ако насъ само нуждата ни привлича, че ние се подчиняваме на нѣщо - това е Любоѣта. Не физическата Любоѣ, Божествената Любоѣ. Божествената Любоѣ, трѣбва да ни свѣржи въ едно цѣло да работимъ за една велика идея - да работимъ за Бога. Азъ съмъ говорилъ по единъ начинъ и като ви говоря на васъ следъ всѣка една беседа азъ гледамъ, не искамъ да обида хората, но гледамъ какъ си влияятъ, какъ разбиратъ. Много пѣти азъ говоря едно, а тѣ разбиратъ друго. Нѣщата първоначално сж били Божествени, а после тѣ сж изгубили качествата на своята Божественостъ. Значи Божественостъта си

е заминала. Смъняване е станало, намалява се Божественото въ свѣта. Въ свѣта има нѣща, които не сѣ Божествени. И тогава хората сѣ почнали да смѣсятъ Божественото съ човѣшкото. И почватъ да даватъ повече цена на човѣшкото. Но човѣшките нѣща винаги оставатъ човѣшки ; а Божественото винаги остава Божествено! Сега какъ ще познаете, че известно нѣщо е Божествено, а друго не е при сегашния мораль? Представете си, че при сегашния мораль вие сте единъ жененъ мжжъ, нали? Жена ви я нѣма въ къщи. Отвѣнка е студено 35 градуса студъ има. Нѣкоя ескурзиантка, млада мома, пропаднала въ ескурзията, връща се и влиза въ къщата ви. Вие трѣбва да ѝ направите една услуга. Сегашниятъ мораль казва: Ти трѣбва да отстѣпишъ леглото си, да легне тя на леглото, а ти да дежуришъ презъ цѣлата нощъ. Хубаво е това, но това още не е мораль. Отъ гледището, както азъ разбрамъ нѣщата, вие ще имате две стаи и ще имате едно много хубаво легло за вашитъ гости като дойдатъ. Като дойде нѣкой гостъ вие ще го въведете въ новата стая дето е за пѣтници и туй легло, дето никой не е лѣгалъ, ще го дадете на тази младата мома и ще ѝ дадете ключъ, това е мораль. Нѣкой ще каже: Че отстѣпи своето легло. Не отстѣпвамъ никога своето легло, защото въ духовния свѣтъ нѣма никакви легла и никакви стаи нѣма тамъ, то е само за Земята така. Въ духовниятъ свѣтъ нѣма кревати и юрганъ, нѣма и възглавници и кревати съ пружини нѣма тамъ. Питате: Онзи свѣтъ има ли пружини? Ще се спи ли тамъ? Казвате, не е меко леглото ми. Или другояче да ви представя. Ако дойде при мѣне такава млада мома отъ Божествено гледище, азъ нѣма да ѝ набера плодове въ една паница, но азъ го считамъ то е

хубаво, отлично, и то е Божествено, но то не е идеалъ. Като дойде тя азъ ще я запозная съ градината и ще кажа: Заповѣдайте, може да си откъснете отъ плодоветъ на цѣлата градина, отъ което дърво ви се хареса сама си откъснете, което вие обичате. Това е идеално. Всѣки единъ може да бжде свободенъ, той да си откъсне самъ плодъ, единъ, два, три, десетъ - това е Божественото. Ще дойде нѣкой при менъ сега, често ми донасятъ подарѣци, такива откъснати подарѣци отъ градината. И това е хубаво, не е лошо. Но на менъ ми е по-приятно азъ да ида самъ да си откъсна отъ плодоветъ.

Та сега, азъ не искамъ да забъркамъ единъ буламачъ и да ви го дамъ. Азъ съмъ справедливъ, не искамъ да забъркамъ единъ буламачъ и да кажа: Яжте сега! Но искамъ да ви покажа единъ пѣтъ, по който може да вървите. Азъ не искамъ вие да бждете като менъ, да мислите като менъ. Защо? По нѣкой пѣтъ отъ известно гледище азъ мисля така, но начина по който разглеждамъ единъ предметъ, то е само времененъ. Азъ разглеждамъ този предметъ така, но има другъ начинъ, по който азъ мога да развия тази тема. Но сега не мога да засегна това, понеже не му е времето. Но казвамъ: Тѣй както сега говоря, ако вие останете само съ това, азъ не съмъ ви казвалъ още същественото. Но казвамъ по този пѣтъ ще отидете въ Божествената градина и ще си откъснете отъ този плодъ, който на васъ ви се харесва.

Сега вие казвате: Какво да мислимъ ние за Учителя? И азъ се питамъ: Какво трѣбва да мисля азъ за вас? Сега туй което вие трѣбва да запомните: Какво азъ трѣбва да мисля за васъ? Казвамъ: Трѣбва да мисля за тѣхъ туй, което Богъ мисли за

тъхъ. Е, какво тръбва да имъ направя? - Туй което Богъ иска да имъ направя! А вие казвате: Какво да мислимъ ние за Учителя? Ще мислите туй, което Богъ мисли за менъ. Е, какво да направимъ за Учителя? Ще направите туй, който Богъ иска да направи заради менъ. Тъй, умното е това, нищо повече. И вече отношението е право. Ама какво тръбва да мислиме? Туй, което Богъ мисли. Ако туй може да мислите, то е правото положение. Ако мислите другояче за менъ, ще се съблазните. Другото, което може да мислите за менъ, то е користолобие. Сега вие вървате въ менъ, защо? Защото давамъ азъ нъщо. Но това е користолобие вече. Ама казвате: Той ме излъкува. Това е користолобие: Втори пътъ като се разболеете, пакъ да дойдете, за да ви излъкувамъ. И това е користолобие. И нъма да има нъщо, което да не е користолобие. Та да имате отношение не отъ користолобие. Безъ користолобие! Нищо повече. Азъ слушамъ: Нъкой казва: Азъ го излъкувахъ. Само временно го излъкува и утре стане нъщо, той пакъ се разболѣлъ. Азъ не искамъ да лъкувамъ хората по този начинъ. Азъ ви правя една услуга, понеже това е въ реда на Божествения свѣтъ. И ако азъ не го направя, правя пакостъ на себе си. Казвамъ, не искамъ да направя зло на себе си, тръбва да направя услуга нъкому или добро. Но вземамъ за себе си. Това е за менъ. Защото ако не го направя, правя пакостъ на себе си. Нищо повече. Той иска да ми каже, да направя една услуга. Ако ти направишъ една услуга, на себе си може да направишъ услуга. И непременно ще направишъ добро и на другитъ. Ти прави услуга на себе си. Ако ти, ти на себе си не можешъ да правишъ услуга, и на другитъ не можешъ да

направишъ услуга. Ако ти себе си не обичашъ, и менъ не може да обичашъ. Ако азъ Бога не обичамъ и васъ не мога да обичамъ. Ако азъ Бога не обичамъ, и себе си не мога да обичамъ, и васъ не обичамъ. За менъ е така. Значи, първо, ако азъ не обичамъ Бога, и себе си не мога да обичамъ, понеже съмъ излъзналъ отъ Бога. Тръбва да обичамъ Бога. Като обичамъ Бога, обичамъ и себе си. И онзи законъ е върнъ, може да обичамъ и васъ. Въ това нъма изключение. Но ние се спираме и объркваме закона. Но ти не можешъ да се спрешъ. Ние оставяме Бога настрана, и казваме: Да обичаме ближнитъ. Не може да обичашъ ближния, ако не обичашъ Бога. Моята Любовь къмъ ближния е едно отражение въ моята Любовь, която азъ имамъ къмъ Бога.

Та казвамъ сега, тръбва да се спрете върху изучаването на закона: Любовта ви къмъ Бога да бжде изходната ви точка.

Вие сега се плашите. Хей, азъ съмъ гледалъ, азъ разрешавамъ трудни задачи. Вие се оплаквате отъ мъжнотиитъ. Всъка една мъжнотия въ живота е единъ изпитъ. Да покажете, до колко вие имате знание. Че де е Любовта ви къмъ Бога? Нъма мъжнотия въ свѣта, която не може да се разреши въ Божията Любовь. Нъма противоречие въ това. Азъ мога да отида при който и да е банкиринъ, и зная какъ да се справя съ него. Сега, не че ме интересуватъ банкиритъ. Тъ сж най-твърдитъ хора. И въ всъки единъ лошъ човѣкъ се крие нъщо хубаво. Да кажемъ, че нъкой е егоистиченъ. Тръбва да знаете какъ да постъпите съ него. Ти като идешъ при този лошия човѣкъ, при най-егоистичния човѣкъ, ако знаешъ какъ да постъпишъ, той ще ти послужи. Но тръбва да носишъ нъщо съ

себе си. Мислите ли, че азъ ако занеса на единъ български банкеринъ, и му покажа единъ диамантъ, който е като едно кокоше яйце, че нѣма да му свѣтнатъ очитѣ! И веднага ще ме кредитира съ сто хиляди лева най-малко! И той ще бѣде на моя услуга. Стига вие да носите този диамантъ колкото кокоше яйце съ себе си. Диамантъ трѣбва да носите съ себе си. И този диамантъ това е Любовта! Покажете я където и да е, тя цѣна има! И като я покажете на банкерина, ще му светнатъ очитѣ. И ще бѣде веднага на ваше разположение. Но ако не носите диамантъ, ще каже: Условия нѣмамъ, кредитъ нѣма. Нищо нѣма. Сега азъ не искамъ да ви обезсърча. Вие имате, не че нѣмате диаманти, не мога да ви откажа това. Но тѣ сж като просени зърна. Малки дамантчета. Идешъ ти при единъ банкеръ. И той като погледне, казва: Занеси го другаде. Той ще те прати при другъ. Малки диаманти като просени зърна имашъ. А тази просената Любовь не помага. Тамъ е другъ законътъ. Този диамантъ ще го туришъ въ земята. И следъ като го седишъ три години по закона на подобieto, ще го направишъ като едно гълъбово яйце. И той ще добие друга цѣна. Три години трѣбва да работишъ върху единъ просень диамантъ, за да получишъ единъ диамантъ като гълъбово яйце. И тогава положението ще се подобри.

Та казвамъ: Искамъ вие да бѣдете хора силни! Да ви изпита човѣкъ въ Любовта. И като ви изпита презъ всичкитѣ изпитания и мъчности, да се не измѣни вашата Любовь. Казва, азъ глупавъ бѣхъ едно време. Поумнѣлъ съмъ сега. Какво си поумнѣлъ. Азъ зная всичкитѣ окултни науки. Зная всичкитѣ слабости на хората. Ако искамъ да ги използвамъ. Мога да

използувамъ когото и да е. Но ако река да ги използвамъ тъй както ги използва дяволътъ, ще се превърна като него. Знаете ли го туй! Не. По този път не вървя азъ. Въ моята програма е друго нъщо: Нищо за себе си азъ не искамъ. Защо? Защото всичко имамъ. И нъма опасностъ. Азъ всичко имамъ. И туй, което имамъ, никой не може да го вземе. Когато цѣлиятъ океанъ е мой, кой може да го изпие? Не може да се изпие. Та искамъ и вие да вървите по сѣщия пътъ. Нищо да не искате, но всичко да имате. И като имате всичко, да не ви е страхъ. При менъ идватъ много, казва: Не мога да се разбирамъ съ еднкоя сестра. Е, защо не може да се разбирате?

Азъ правя малки опити. Идва нъкой при менъ, азъ само гледамъ какво е неговото естество, какво е неговото разбиране. Той ми се оплаква, че хората сѣ корави, коравосърдечни, че не може да се живѣе, че не си живѣятъ. Той ми говори за себе си. Казвамъ: И азъ съмъ отъ лошитъ сега. Той ми говори на менъ и ме наблюдава, че утре, ако и азъ не му пмогна, той ще иде при другъ, и ще каже: Онзи, и той е отъ тѣхъ. Азъ седя, и което ме спѣва, е колко да му дамъ? Много мѣчно е да му дамъ толкова, че нито повече, нито по-малко. Но сѣщевременно да е доволенъ. И тъй дълго време ще мисля, какъ да му го дамъ, и колко да му дамъ. И нъма да има никакво изключение: Щомъ му дамъ, свѣтнатъ му очитъ, и изведнѣжъ казва: То имало добри хора въ свѣта. По нъкой пътъ азъ казвамъ тъй: Ще извините, нали не те приѣхъ? Много зле се отнесоха съ тѣбе! Но рекохъ, тѣ сѣ мои служители. Азъ съмъ имъ далъ нареждане, безъ мое позволение, да не даватъ никому нищо. Тѣ да те пратятъ при мѣне. И рекохъ: Никога да не даватъ безъ мое

позвlenie. Касиери сж тѣ. И като чиновници сж изправни! И втори пѣтъ азъ ще ви дамъ писмо, като се отнесете до тѣхъ, ще имъ покажете писмото отъ главния директоръ на банката. Азъ така гледамъ. Лошитѣ хора въ свѣта тѣ сж чиновници.

Вие идете при главния директоръ на банката, намѣрете Христа. Слушайте, не се лѣжете, намѣрете Го както трѣбва! Вие мислите, че сте го намѣрили. Но ако лицето ви потъмнѣе, не сте Го намѣрили. Онази жена, която като се ожени, че лицето ѝ потъмнѣе, азъ зная, че тя носи нѣщастие на своя мжжъ. И онзи, който се запозналъ съ Христа, и лицето му потъмнѣе. И той носи нѣщастие на Христа, и нѣщастие на свѣта. Лицето ви трѣбва да свѣтне въ васъ. Ако имате единъ мжжъ, той трѣбва да бѣде светия за васъ. И да благодарите на Бога, че ви е далъ единъ другаръ много добъръ. Да кажете: Той е толкова добъръ, добъръ е той! Гениаленъ човѣкъ, талантливъ, светия, всичко, като него не съмъ срѣщала. Въ свѣта нѣма като него. И той трѣбва да мисли, че като неговата другарка нѣма. Че такива трѣбва да сж възгледитѣ ви. А сега какви сж. И азъ не съмъ свършенъ, ще кажете. Азъ слушамъ, казватъ: Той Учителя обича да ни върти. При мѣне, казвашъ: Като Учителя нѣма! А после, тамъ казвашъ: Той Учителя обича да ни върти, замотава ни. А, не. Виджъ, глупавитѣ върта, за да станатъ умни. На умнитѣ добре говоря, и ги угощавамъ, и на работа ги пращамъ. А пѣкъ като дойдатъ Божитѣ посланици, тѣхъ хубаво ги посрѣщамъ, и казвамъ: Кажете на Господа - каквото ми каже, азъ ще го направя! И думата Му на две нѣма да направя. Искамъ и вие да бѣдете сждии. Нищо повече! Другъ изходенъ пѣтъ въ живота нѣма! Всичкото величие на човѣка, и знанието

му, и самооблащанието, [въобразявамъ си нѣщо за себе си] въ това да се не лъже. Утре ще види, че не е така, както той си мисли.

Единственото, нормалното, хубавото, красивото, великото, славаното, всесилното, непостижимото въ свѣта, то е Божественото! Тамъ е щастието на човѣшката душа! И науката за величието на човѣшката душа е да знаемъ за душата си или да изпълняваме Божията Воля. И туй, което Богъ изисква, то е да просвѣтнатъ лицата ни! Че въ последнитѣ дни всичкитѣ човѣшки души трѣбва да просвѣтнатъ. И всички вие искамъ да станете свободни въ Божията Любовь! Че да нѣма никакво противоречие ни въ ума ви, ни въ сърдцето ви.

Сега ви поздравлявамъ, и вие правете това, което Богъ е вложилъ въ вашата душа.

Отче нашъ.

Въ Божията Любовь е благо то на човѣка. /три пѣти/.

6,35 ч.с.

*Великъ день! Всички на поляната направихме
упражненията си!*

Единият и многото

23-то Недѣлно Утринно Слово

09.05.1937 г. Неделя 5 ч.с.

Изгревъ

Добрата молитва.

Хвалата.

Молитвата на Царството.

Ще прочета 17 глава отъ Йоанна - 14 стихъ².

Въ начало бе Словото.

Има много нѣща, които сж интересни само тогава, когато сж разбрани. На двама души може да дадете една и сжща дарба. Да допуснемъ, на единъ обикновенъ цигуларъ и на единъ гениаленъ цигуларъ може да имъ дадете по една цигулка отъ Страдивариусъ. Онзи гениалниятъ цигуларъ ще извади нѣщо отъ тази цигулка, което не сте слушали. А онзи обикновениятъ ще свири като малките деца, които обичатъ да дрънкатъ на пианото съ единъ прѣстъ еднообразно. По нѣкой пжтъ онѣзи, които ги слушатъ, запушватъ си ушите съ памукъ. Съга въ началото тѣ се хвалятъ съ своитѣ цигулки. Казватъ: Имамъ една цигулка на Страдивариусъ, знаешъ каква цигулка. Я, посвири! Не зная. Цигулката е много добра. Ти вървашъ, не че вървашъ. Преди 300 години е направена, ти я пазишъ. Ако те попитатъ въ какво седи хубостъта на една цигулка на Страдивариусъ, ти все ще кажешъ нѣщо за цигулката. Отъ кого

е направена, че е хубаво направена. Но тази цигулка е направена да се свири съ нея. Какво ще свиришъ, отъ кого ще свиришъ, отъ кой авторъ ще свиришъ? Запримъръ, ако си малко твърдъ, ако си малко грубичкътъ, бихъ ви посъветвалъ да свирите отъ Шопенъ за малко мекота. Ако сте изгубили смисъла на живота, че не ви се живѣе, бихъ ви препоръчалъ да свирите отъ Бахъ. Ако не искате да чѣтете, да мислите, бихъ ви препоръчалъ да свирите отъ Бетховенъ. Ако нѣмате Любовь къмъ поезията, бихъ ви препоръчалъ да свирите Моцартъ. Разглеждамъ музикантите така. Всѣки единъ авторъ е като едно особено ядене, че само при извънреденъ случай имашъ жѣлание най-хубавото ядене да вкусишъ. Всѣко ядене е на мѣсто. Имашъ единъ обядъ отъ череши, имашъ единъ обядъ отъ грозде, или ябълки, или круши, или какъвъ да е плодъ - нѣма да има единъ и сжщъ резултатъ. Ако нѣкой е малокръвенъ, бихъ му препоръчалъ краставици.

Сега не искамъ да вървате. За менъ върата е единъ резултатъ. Тя е една сила, която съществува въ свѣта. За насъ е вѣра, но вѣрата може да се превърне въ знание. Нѣма само едно име, много имена има върата. И много страни има и много лица има. Тази вѣра по нѣкой пѣтъ ще я видишъ мазничка, нѣкой пѣтъ ще я видишъ много напета, като нѣкоя мома на 15,16 години. Дето мине, сега може да правишъ разлика. По нѣкой пѣтъ ние не одобряваме върата. Казваме, не си струва човѣкъ да върва. Казва, съ вѣра не се живѣе. Съ вѣра не се живѣе, но и безъ вѣра не се живѣе. И двѣте сж върни. Съ вѣра мѣчно се живѣе, безъ вѣра още по-мѣчно се живѣе. Нѣкой ще каже, азъ нѣмамъ вѣра. Какво имашъ? Безвѣрие. Безвѣрието е

по-голяма въра, защото вървашъ въ туй, което не е. Тамъ се изисква много по-голяма сила. Ама да вървашъ, че следъ като умрешъ ще оживѣешъ. Да вървашъ като оживѣешъ - разбрамъ, но като вървашъ, че следъ като умрешъ ще живѣешъ, тамъ се изисква много по-голяма въра. Кой е доказалъ до сега? Така новото учѣние казва, ще живѣемъ за въ бъдаще. Може ли да го докажете, че живѣемъ за въ бъдаще? Може да го докажѣмъ какъ не. Ама кой може? Ето, какъ ще го докажѣмъ. Седи нѣкой при мѣне и ми доказва, че може да живѣе. Какъ, невъзможно е. Защо? Казвамъ: Стой тамъ! Азъ постепенно започвамъ да се изменямъ предъ него, азъ се изгубя, нѣма ме никѣде. Търси ме. Казвамъ, кѣде съмъ отишълъ? Азъ никѣде не може да ида. Следъ туй азъ постепенно пакъ се появявамъ. Казвамъ, като се изгубихъ, кѣде отидохъ? Като се изгубихъ, отидохъ на оня свѣтъ, за който ти мислишъ. Като напуснахъ оня свѣтъ, азъ се явихъ въ този свѣтъ, въ който сме. Въ тоя свѣтъ, въ който ти си дошълъ. Значи, оня свѣтъ е близъкъ, той е толкозъ близъкъ, много близъкъ, но понеже ние не може да видимъ нѣщата, които сѣ въ другия свѣтъ, казваме: той не сѣществува. Вие сравнявате. Турете на вашето мѣсто една мравя, турете я на книгата, тази мравя ще вижда това, което вие виждате? Тя е толкозъ малка, човѣшкия свѣтъ не сѣществува за нея. Човѣшкия свѣтъ е оня свѣтъ.

Сега азъ не искамъ да ви казвамъ, да ви убеждавамъ, да ви доказвамъ, че тука е пълно съ другъ родъ сѣщества, наредили сѣ се, азъ не искамъ да вървате. Вие като вървате, трѣбва да го проверите дали е върно. Азъ зная какво мислите - че туй не може да бѣде. Какъ ще съдатъ, на кое мѣсто? Но тѣ съдятъ.

Питате, какъ съдятъ? Съдятъ, но не съдятъ като васъ. И ръцете тѣй, както вие ги държите, не ги държатъ. Съ такива дрехи не сж облечени като васъ. Такива книги не държатъ. Пари не държатъ, нищо не държатъ. Ето каква е разликата. Представете си единъ хубавъ плодъ, който падне въ калъта, че се окаля. Туриль съ го на стола. Представете си другъ плодъ, който си го откъсналъ отъ дървото, хубавъ. Такава е разликата между васъ и тяхъ. Вие сте окаляни, а тѣ сж отъ дървото. Една идея само за сравнение. Нѣкой казва, она свѣтъ. Нѣкой отъ васъ казва, че не може да мисли, не може да чувствува. Казвамъ, какъ не може да чувствуващъ? Ти си човѣкъ уменъ, тѣбе те спъватъ многото чувствуванія. Казвамъ, преди 15 години единъ твой приятель ти е казалъ една обидна дума, че 15 години не може да я забравишъ. Постоянно я мислишъ въ ума си. Казвашъ - какъ да чувствувамъ, като ми каза обидата. Петнадесетъ години сж минали и въ тѣбе не може да угасне това чувство. Обиди ме, казвашъ, никога не очаквахъ отъ него да ми каже тази дума. Какво ти каза? Сега може ли да ми кажете, какво му е казалъ приятелятъ? Сега туй не е лошо. Както може да държишъ 15 години една обида, защо да не можешъ да държишъ една дума? Тя е една дума, чуль си я, или си видяль нѣщо, което те съблазнява, защо да не може въ ума си да задържишъ туй, което е за въ бъдаще.

Сега азъ ви говоря. В дадения случай азъ не съмъ за самокритика. Има единъ свѣтъ, въ който всичкитъ нѣща, всичко, което става, е на местото си. Казвашъ, азъ не ви обичамъ. Всичката погрѣшка въ „азъ не ви обичамъ” седи въ „н-то” и въ „е-то”. В тия два елемента, влязли като единъ клинъ.

Азъ не, не. Всичко друго е на място, но „н-то” не е. Това е цяла бълѣ. Не ви обичамъ, свършена работа. Туй като го туришъ, дава съвсемъ друго изражение. Какво казвашъ? Казвашъ, азъ не ви обичамъ, или казвашъ, азъ ви обичамъ повече отъ всичкитъ хора. Този, когото не обичашъ, ти го обичашъ най-много. Запримъръ злото, което вие казвате, че не го обичате, го обичате повече отъ доброто. Че го обичате, всъки денъ го вършите. Никога не може да вършишъ туй, което не обичашъ. Така е, нъщата като сме проверили. Казва, азъ не обичамъ злото. Какъ не го обичашъ, не може да го вършишъ. Може да вършишъ само онуй, което обичашъ. Немислимо е обратното. Не може да ямъ туй, което горчи, което не го обичамъ. Онова, което го обичамъ, всъкога съмъ разположенъ. Мнозина казватъ, че не обичатъ да ядатъ мѣсо, пѣкъ си похапватъ месце. Мнозина казватъ, че не обичатъ риба, пѣкъ си похапватъ риба. Мнозина казватъ, че не обичатъ да пиятъ винце, пѣкъ си попияватъ. То е само за сравнение. Много пѣти говоримъ за нъща, които въ сжщностъ не сж върни. Казва, азъ не го обичамъ. Ти се пази отъ хора, които не те обичатъ, но пази се и отъ онѣзи, които те обичатъ. Пази се отъ тези, които не те обичатъ. Пази се и отъ тези, които обичатъ повече. Защото тѣ сж по-опасни. Онѣзи, които повече те обичатъ, тѣ ще ти направятъ по-гольма пакостъ. Защо? За да ти покажатъ, че те обичатъ. Тѣ запримъръ, може да ти говорятъ мекичко, хубаво. Единъ денъ ще ти стисне ржката тѣй, че да помнишъ. Казва: Да знаешъ, че те обичамъ. Сега думата „стискане” какво означава? Стискането произтича отъ простия фактъ. Всички ония нъща, отъ които ние не искаме да се отделимъ, ние ги стискаме.

Детето, като стисне ябълката, не я дава. Нъкой път майката натисне палеца на дѣтето, дѣтето плаче, докато му отворятъ ржката, стиска. Ако ние стиснемъ нъщо, значи ние го обичаме. За всички ония работи, които ние ги обичаме, понъкой път говоримъ, че не ги обичаме. Азъ наричамъ тази Любовь, неестествена Любовь. Любовь насила. Всъки, който я има, не може да постъпи другояче.

Има една Любовь въ свѣта, тя е безъ насилие, на онази абсолютна свобода. Значи да влезешъ въ единъ свѣтъ, дете нъма никакво насилие. Или Любовь, въ която ти не можешъ да подозирашъ. Онзи човѣкъ, когото ти обичашъ, не може да го подозирашъ. Щомъ го обичашъ, то е насилие. Щомъ не вървашъ, то е насилие. Щомъ вървашъ въ нъго, то е Любовь. Щомъ не вървашъ, то е Любовь на насилието. Всичкитъ хора сега живѣятъ въ тази Любовь на насилието. Навсѣкжде дете се ходи, азъ имамъ доста екземпляри отъ Любовьта на насилието. Малко екземпляри имамъ отъ тази Любовь, дете нъма насилието. Тукъ съга има едно противоречие. Та не само противоречие въ васъ, но и въ мѣне противоречие. Нъкой казва, той не знае ли? Може да знаешъ нъщо, може да не го знаешъ, но и като го знаешъ ще направишъ сжщата погрѣшка и като не знаешъ, ще направишъ сжщата погрѣшка. Ти може да си силенъ човѣкъ. Но при известни условия и онзи, който е най-голъмъ простакъ, ще направи сжщото. И умниятъ ще направи сжщата погрѣшка. Погрѣшката не произтича отъ невѣжество. Запримѣрь: невѣжиятъ ако обича нъщо, ще яде повече. Защо човѣкъ яде повече? За да придобие повече. Повечето придобиване ще ти даде ли повече щастие? Щастieto не зависи

отъ многото. Нещастieto не зависи отъ малкото. Сега по този начинъ, както разглеждамъ живота, ние търсимъ щастieto отвънъ. Азъ наричамъ щастieto всъко съприкосновение съ реалността на нъщата. А всъко съприкосновение съ илюзорната реалностъ на нъщата въ Природата, за мѣне това е нещастие. Всеки моментъ извънъ времето, всъко докосване, ти съ реалността не може да имашъ постоянно съприкосновение. Но всъко съприкосновение съ реалността е щастие. То е единъ моментъ, дето нъщо ново се пробужда и хората щомъ се отдалечатъ отъ туй съприкосновение, идатъ до обикновеното състояние. Туй е мѣчно за разбиране, понеже трѣбва да се опита. Ако ви свирятъ на една хубава цигулка, докато вие слушате, ви е приятно. До колко сте запомнили отъ туй, дето ви свирятъ. Ако се повтори, но ако всъкога ви показва тази реалностъ на това, което свири, има различие. Вие мислите за щастieto. Цигуларятъ ви свири. Вие искате да произведете реалността. Не е така лесно. Другите, когато свирятъ, въ всъки моментъ долитатъ ония хубавите тонове. Щомъ престанатъ, иматъ едно малко повторѣние вътрѣ. Та сега всичкитъ хора повтарятъ онова щастие, което сж имали. Потребно е, трѣбва да има едно втичане поне на день, поне на седмица, поне на месецъ, поне въ годината трѣбва да имашъ единъ моментъ, когато ти ще докоснешъ реалността. Да стане вливане отъ този невидимия свѣтъ, да влезе нъщо, да има вливане въ душата ти. Защото, ако ние останемъ само съ нашите минали впечатления... Ние изучаваме какъ сж живѣли пророците, апостолите. Тъ живѣха за себе си. Те дадоха нъщо за свѣта и ние трѣбва да дадемъ нъщо на свѣта. Казваме, тъ сж били

голъми хора. Апостолъ Павелъ билъ даровитъ. Това е заблудъние. Апостолъ Павелъ изпълнилъ добре своята длъжностъ, своята служба, която сж му дали. И вие имате малка служба. Вашата служба не е по-малка отъ апостолъ Павелъ. Апостолъ Павелъ е извършилъ добре службата си, това е неговата добра страна и всъки единъ отъ васъ да е толкозъ, до колкото той изпълва своята служба добре, той ще вземе почетно мѣсто. Зависи отъ онова, което въ дадения случай извършвашъ. То ще ти даде цена.

Понѣкой пжтъ казвате: Защо трѣбва да живѣем? Какво трѣбва да правишъ? Въ млади години не знаехтъ какво да правитъ, въ средна възраст не знаеть какво да правитъ, на стари години не знаеть какво да правитъ. Питамъ тогава, ами че тогава на млади години какво трѣбва да се прави? То е единъ въпросъ, който трѣбва да се научи. На средна възраст трѣбва да знаеть какво да правитъ и на стари години трѣбва да знаеть какво да правитъ. На стари години хората правѣтъ туй, което не трѣбва да правѣтъ. На стари години хората започватъ. Ако е единъ селянинъ, като се събуди най-първо ще му дойде на умъ, като билъ дете на 10,15 години, или ще си спомни първата година. Първите гащи, обувката му, шапката, после какъ сж го пратили въ училище, ако сж го праснали. Ако не сж го праснали въ училище, ако сж го праснали да пасе овце, той ще си спомни какъ е пасѣлъ овцете, какъ игралъ до момите, какъ порасналъ, какъ се хващалъ на хорото, какъ намѣрилъ своята възлюблена, какъ турилъ ржцете, той прекара цѣлия свой животъ. И стариятъ човѣкъ съ дългата брада казва, отидоха хубавитъ години. А на времето като младъ пегъ пари

не давалъ. Като остарѣе, въздиша за туй, което нищо не струва. Утре пакъ се върне и историята се повтаря. Въ васъ ще се роди жѣлание да кажѣте, тия нѣща насъ не ни интересуватъ. Или си спомните като малко дете какъ ви дали копанче, каква хубава супа ви дали. Такива подробности си спомняте. Всички тия работи сж хубави. Това сж скъпоценности, това сж огърлици. Той си представя тази млада мома, но къде отишла, той не знае. Тази, до която е ходилъ, която му е дала щастие и умряла, заминала за другия свѣтъ, той не знае накъде е. Или да кажемъ, вие можете да си спомните, че първи пътъ, когато сте се обърнали като сте повървали, кои сж били онѣзи съ васъ, които сж се подвигили. Казвате: Колко усърдни хора бѣхме, какъ се молихме въ събранието, какво беше. Огънь и пламъкъ. Пъкъ сега седи стариятъ и казва: Нѣма ги онѣзи, съ които се е молилъ, заминаха за нѣкъде. Пъкъ си спомняшъ какъ си билъ воененъ, въ първия офицерски випускъ, какъ е излязълъ облеченъ съ своя мундиръ, съ шашка, съ шапка. Първи по редъ. Спомняте си какъ се били произведени. Казвамъ: Ами хубаво, защо не можѣте да помните първия пътъ като сте излязли отъ онзи випускъ отъ невидимия свѣтъ? Вие помните нѣща все отъ тоя свѣтъ. Ами сега отъ този свѣтъ не сте излязли. Защо не помните нищо отъ другия свѣтъ?

Сега азъ не ви казвамъ, че вие сте виновати. Казва единъ американски проповедникъ Муди: Пръвъ пътъ, когато започнахъ да проповядвамъ за онзи свѣтъ, проповядвахъ, но нѣмахъ никакво понятие за онзи свѣтъ. Проповядвахъ, че туй било, онуй било, за Бога проповядвахъ, но не съмъ го виждалъ, за Христа проповядвахъ, но и него не съмъ виждалъ. Всичко

туй ми е така непонятенъ оня свѣтъ за мѣне. Кѣде е, не го зная. Но умря майка ми, която много обичахъ и изведнѣжъ като влезе майка ми въ онзи свѣтъ, започнахъ да прозѣртамъ онзи свѣтъ. Започна да ми става милъ. Послѣ баща ми умря, и оня свѣтъ ми стана още по-милъ. Следъ това братъ ми, сестра ми, мои приятели умрѣха, заминаха вече за оня свѣтъ и започнахъ да виждамъ, че въ оня свѣтъ имамъ повече познати, отколкото въ този свѣтъ. И оня свѣтъ започна да ми става ясенъ. Като мисля за онзи свѣтъ, виждамъ майка ми, баща ми, чичо ми. Тогава, докато нѣмате никого, когото обичате, да е отишълъ въ другия свѣтъ, оня свѣтъ въ е чуждъ. Оня свѣтъ става познатъ, когато имаме тамъ нѣкого да обичаме. Той е сѣщия законъ. Минава нѣкой момъкъ, нѣкой князь, гледа нѣкоя бедна колиба, влиза вътре, глѣда ги - петъ пари не дава. Гледа този домъ на дърваря и му се вижда обикновенъ. Но единъ день се случва, че среща дъщерята на този дърваръ, направила му такова силно впечатление, влюбва се въ нея и веднага се изменя колибата. Колибата, двора, всичко му се вижда хубаво и обикаля всѣки день. Започва да вижда добрите качества въ бащата, въ майката, въ овците, въ говедата, и кучетата, когато лаятъ му се вижда приятно. Навсѣкжде му се вижда хубаво. Питамъ: Кое е онова, което го првѣзва? Любовта. Винаги единъ свѣтъ ще остане неизвестенъ, непознатъ, докато нѣма нѣкого да обичате. Като обичашъ нѣкого въ оня свѣтъ и той ти става близъкъ. Оня свѣтъ е колибата, овчарската колиба. Нѣма нищо красиво, но щомъ влезе Любовта въ човѣшкото сърце, оня свѣтъ започва да расте, виждашъ, че има големи възможности въ него.

Та казвамъ сега, направете една връзка съ оня свѣтъ. Учете, понѣкой пѣтъ, не че можете да направите, учете се да можете да станете отъ вашето легло. Представете си, че вие сте инвалидъ. Сега наричамъ всичкитѣ хора инвалиди. Гледамъ го на кревата, нѣколко милосердни сестри има, вдигатъ го, помагатъ му, той може да ходи, търговецъ е, ученъ човѣкъ, не е за другия свѣтъ. Инвалидъ е, опитватъ сега. Казватъ: Спуснете си двата крака отъ кревата, да седнете малко. Постепенно започва да прекрочва, докато може да отвори вратата и да излѣзе навънъ. Направите 4-5 крачки или 10-20-30-50 крачки и пакъ се върнете вжтре. Около 30 години, вие сте затворени вжтре въ Природата, не смѣте да излѣзете навънъ, треперите. Ако дойде нѣкой да ви каже да направите една малка разходка, казвате, не, никаква разходка. Трѣбва да сте толкова свободни. Нѣкой пѣтъ ви е страхъ да напуснете кжщата. Казвате: Кой знае, може да ме обератъ. Може да ви обератъ, но нѣмате този еврейски страхъ. Направете единъ малък опитъ да напуснете кжщата, на десетъ-двадесетъ крачки, на единъ километъръ, петнадесетъ, сто, хиляда, па и на десетъ хиляди. Хайде да ви кажа, докато дойдете до 92 милиона мили, до Слънцето, достатъчно е. Като идете до Слънцето и се върнете назадъ. Сега въ ума ви иде мисълта: Ти като приказвашъ, въ оня свѣтъ ходилъ ли си? За себе си зная, но на васъ не мога да кажа. За себе си зная, но на васъ не мога да кажа. За себе зная, какъ е Истината, но за васъ оставямъ вие да мислите. Каквото мислите все е право. Ако мислите, че не съмъ ходилъ, прави сте. Ако мислите, че съмъ ходилъ, пакъ сте прави. Ако мислите, че ви смятамъ, прави сте. Ако мислите, че не ви

смятамъ, пакъ сте прави. Азъ не се обиждамъ. Ни най-малко. Че не съмъ ходилъ, туй което мислите е вѣрно. То сте вие. Ти мислишъ, че не си ходилъ, то си ти. Защото, ако ти си ходилъ въ другия свѣтъ, ти не ще мислишъ така. Казвашъ, азъ не съмъ ходилъ и той не е ходилъ. Аз, който съмъ ходилъ, ни най-малко не се съмнявамъ, право говоря. Пъкъ щомъ той казва, че не съмъ ходилъ, мисля, че го смятамъ и то е вѣрно, понеже и той не е ходилъ. Казва, не е ходилъ. Защо не съмъ ходилъ? Защото той не е ходилъ. Защо си ходилъ? Понеже и той е ходилъ. Следователно, който вѣрва, че азъ съмъ ходилъ, ходилъ е и той. Затова знае, че съмъ ходилъ. Който не е ходилъ, той ще вѣрва, че азъ не съмъ ходилъ. Това е само за изяснение на идеята, да вѣрваме въ тоя или въ оня свѣтъ. Понѣкой пжтъ азъ като говоря, азъ се съмнявамъ въ туй, което азъ говоря. По нѣкой пжтъ и азъ се съмнявамъ въ туй, което говоря. За да се избавя. Като говоря по нѣкой пжтъ, иде съмнението. Понѣкой пжтъ азъ разправамъ на хората за оня свѣтъ, пъкъ то е, когато съмъ ходилъ първия пжтъ. Сега отъ една-две седмици, може би, не съмъ ходилъ. Казвамъ, какво говоришъ? Тамъ е другояче, какво пишатъ вестниците, защо говоришъ, туй не е вѣрно. Следъ като отивамъ втори пжтъ, проверявамъ нѣщата и тогава възстановявамъ въ себе си вѣрата, ще видя колко отъ онова, което съмъ казалъ, е вѣрно. Ако говоря и ви казвамъ, че азъ се съмнявамъ, вие ще кажете: Той като се съмнява, за насъ какво остава? Азъ като се съмнявамъ, не че не съмъ билъ тамъ. Ходилъ съмъ въ оня свѣтъ. Ходилъ съмъ и съмъ се връщалъ, но въ сегашния моментъ времето е минало, трѣбва да ида пакъ наново. То е единъ животъ въ съзнанието. Човѣкъ постоянно

трябва да минава отъ едно съзнание въ друго. Ти щомъ дойдешъ на Земята, си облеченъ въ съвсемъ друга форма. Ти ще бждешъ облеченъ като работникъ, съ обикновенитъ си дрехи, не онзи красивия външенъ животъ, не онзи въздухъ, не онази свѣтлина. Нѣма да срещашъ онѣзи мили очи на хората, както горе. Тукъ всички начумерени, гледатъ те като последенъ апашъ. Като те срещнатъ, погледнатъ те, не те познаватъ. Въ оня свѣтъ такива работи ги нѣма. Ти не може да влезешъ въ оня свѣтъ. Ти щомъ имашъ една отрицателна мисль, колкото и тази мисль да е скрита, обаче въ везните на другия свѣтъ, не може да се подвигнешъ съ една отрицателна мисль. Кракътъ ти не може да влезе. Защото този свѣтъ е надъ насъ. Тамъ трябва да бждешъ свършенъ, никакъвъ недостатъкъ не трябва да имашъ. Щомъ имашъ най-малкия недостатъкъ, то е тѣжестъ, трябва да се освободишъ отъ всичкитъ отрицателни мисли и желания, които имате, да се отречешъ отъ тяхъ и само тогазъ можешъ да влезешъ въ другия свѣтъ. Сега учатъ да идатъ въ другия свѣтъ. Ще се откажешъ въ дадения случай отъ всички желания. Нѣма да бждешъ свързанъ, ще знаете да бждете развързани. Като дойдешъ на Земята, то е все едно като сегашните цепелини. Отъ оня свѣтъ като хвъркнешъ, като идвашъ на Земята, десетъ въжета, сто въжета, съ 100 души ще се завържешъ. Защото другояче ще хвъркнешъ нагоре. Та всички вие ще хвъркнете. Всинца на Земята сте вързани, за да бѣдатъ цепелините ви отъ тоя свѣтъ.

Сега азъ не ви казвамъ да си пуснете цепелините да не се върнете. Като дойдете, ще се развържете. Като идешъ въ оня свѣтъ, а като дойдешъ тукъ на Земята, ще имашъ нѣкое малко

въженце, нѣкжде да те е свързало. Най-малката връзка ще имашъ едно желание. Като дойдете отъ оня свѣтъ, ще кажете: Дайте ми да си похапна, много съмъ гладенъ. То е първото желание. Съ него ти ще се свържешъ. Второто желаниѣ е, дайте ми чашка водица, че много ми е засъхнало гърлото. После ще кажешъ „дайте ми да се облека”, ще поискашъ шапка, това сж все връзки. Ще идешъ, този посетишъ, онзи посетишъ, гдето минешъ при всѣки човѣкъ по една връзка, и като се върнешъ у дома си, ще имашъ най-малко 10 хиляди връзки, които те държатъ, видими и невидими. Сега туй е обяснение, туй е външно обяснение. Но казва Христосъ, той се моли, за да бъдатъ едно. Всѣки единъ добъръ човѣкъ, за който вие можете да мислите въ дадения случай, той е една връзка за оня свѣтъ. Всѣка една мисълъ за единъ уменъ човѣкъ, то е връзка съ оня свѣтъ. Ти като мислишъ за единъ талантливъ човѣкъ, талантливите хора сж отъ оня свѣтъ. Гениалните хора сж отъ оня свѣтъ. Те не сж отъ този свѣтъ. Обикновените хора сж отъ този свѣтъ. Талантливите и гениалните не сж отъ този свѣтъ. Щомъ мислишъ за единъ гений, вече имашъ единъ човѣкъ отъ другия свѣтъ. Следователно, праведниятъ е талантливъ, светиите сж хора отъ оня свѣтъ, тѣ временно минаватъ тукъ, и понѣкой пѣтъ за да не ги безпокоятъ, тѣ се криятъ, тѣ сж отъ оня свѣтъ. Казвамъ, запознайте се съ всѣки добъръ човѣкъ, той е отъ оня свѣтъ. Всеки лошъ човѣкъ е отъ този свѣтъ. За мѣне не е лошъ. Казвамъ: Добриятъ човѣкъ е отъ онзи свѣтъ.

И споредъ мѣне познанието на доброто и злото, това сж двата свѣта. Злото е този свѣтъ. Доброто е отъ онзи свѣтъ. Ева, която искаше да познае и този и оня свѣтъ, да познае какво

нъщо е лошото и да познае какво е доброто, понеже тя обичаше този свѣтъ, тя бѣше въ рая, въ онзи свѣтъ. И понеже обикна този свѣтъ, Господъ направи свѣта за тѣхъ. Прати нѣколко души ангели. Пратиха ги отъ онзи въ този свѣтъ. Адамъ и Ева, има предание, сѣ идвали до райската врата, имали възпоменание за рая, после забравили онзи свѣтъ и казватъ - ще живѣемъ въ този свѣтъ. Сега вие сте забравли. Имате възпоменание, нъщо тъмно. Дошли сте отъ някъде, какво е, не го знаете. На кой да е отъ васъ, кажатъ му - ти ще умрешъ. Туй, което плаши хората, е само „у-то”. Умиращъ, извадете „у-то”, нѣма нищо страшно вече. Думите „мре за Отечеството”, „не умира”, „жертва се”. Да умремъ за своето отечество. Онзи, който мре, той е господаръ на положението. Който умира, въпроса другояче седи. Та казвамъ: Да ви представя оня свѣтъ въ форма, понятна за васъ. Ще ви го представя въ най-простата форма. Представете си, че вие сте една хубава круша, която виси на дървото. Имате съзнание, слънцето ви огрява, въздуха ви лѣха. Този стопанинъ иде, обработва градната. Туй е оня свѣтъ. Туй, което ви грее, туй, което внася въ васъ, че растете, и ви дава цена, то е оня свѣтъ. Вие растете въ оня свѣтъ. Оня свѣтъ е, който въ обкрѣжава. Ние, благодарение на оня свѣтъ растемъ. Че ний сме плодове, които зреемъ на Божието дърво. Единъ день, вие катъ узрѣете, ще дойдатъ, ще ви откъснатъ и ще ви заведатъ въ оня свѣтъ, дето е мира. На ореха, като узрѣе, най-първо една външна черупка, тя отпада. Като отивате за другия свѣтъ, искатъ да си похапнатъ отъ васъ, да видятъ какъвъ е другия свѣтъ. Хората иматъ жѣлание да видятъ какви сѣ хората отъ този свѣтъ. За да се запознаятъ, ще ви изядатъ.

Вие като узрѣте, ще ви счупятъ твърдата черупка и ще ви изядатъ. За туй казва Христосъ: „Ако не ме ядете, нѣмате животъ...” Като идете въ оня свѣтъ, ще ви опапатъ. Затова хората не искатъ да умиратъ, понеже отиде всичко. Но то е криво разбиране. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ това да те ядатъ хората на оня свѣтъ. Вие имате за яденето съвсемъ друго понятие. Вие сдѣлвате храната, но и то е илюзия. Ако разбирате закона, вие трѣбва да бѣдете изядени отъ жителите на онзи свѣтъ, и да станете граждани на този свѣтъ, за да го разберете. Ако тѣ ви ядатъ, обичатъ ви значи, отварятъ сърцето си, тогава вие ще влѣзете и ще ви приематъ въ вѣтрешния свѣтъ. Онзи, който ви изяда, вие казвате - изяде ме той. Азъ не бихъ желалъ да ме изяде една мечка. Нѣма какво да ме яде. Но да ме изяде единъ свѣтия, разбирамъ. Азъ не бихъ желалъ да ме нагълта една змия, защото нищо нѣма да науча. Та считамъ яденето въ другия свѣтъ, той е най-добриятъ приемъ, който могатъ да ви дадатъ. Устата, то е входътъ на тия апартаменти. Стомахътъ, това е адътъ, а дробовѣте - това е раятъ, а пѣкъ мозъкътъ на човѣка - това е Божествениятъ свѣтъ. Като тръгнете за онзи свѣтъ, по-долу отъ нашия свѣтъ. Другиятъ пътъ, който води за дробовѣте, който води за рая; отъ рая вие ще влезете въ Божествения свѣтъ. Това сѣ работи неразбрани.

Въ Божествения свѣтъ всѣки день трѣбва да идемъ, за да мислимъ, всѣки день трѣбва да идеме въ рая. Когато чувствуваме хубавите работи, ние сме въ рая. Когато мислимъ хубавите работи, ние сме въ Божествения свѣтъ. Съвършенъ е той. Стремете се да мислите. Вие сте вече въ съприкосновение съ Божествения свѣтъ. Сега думата „да те изядатъ”, кое е

лошото въ тази дума „изидамъ”? Лошото е въ „дамъ”. Започва с хубавото. Лошото въ думата „изидамъ” е въ „дамъ”, то е лошото. Та ние не искаме да ни изядатъ, понѣже знаемъ, че ще ни приематъ добре, а ще ни изпратятъ зле. Ние искаме въ живота добре да ни приематъ и добре да ни изпратятъ. Именно въ Божествения свѣтъ добре те приематъ и добре те изпращатъ. Въ Чувствения свѣтъ добре те приематъ, зле те изпращатъ. Въ Божествения свѣтъ добре те приематъ и добре те изпращатъ, то е едно хубаво различие. Въ ангелския свѣтъ зле приематъ, но добре те изпращатъ.

Всѣки, който не ви обича, единъ день ще ви обича. Въ човѣшкия свѣтъ нѣма изключение. Всѣки единъ, който не ви обича, ще ви обикне. Въ долния свѣтъ е точно обратното: който въ началото не ви обича, и въ края не ви обича. А въ Божествения свѣтъ и въ началото ще ви обича, и въ края ще ви обича. Та сега, въ човѣшкия свѣтъ, ние започваме съ оня свѣтъ. Дето не ни обичатъ, слизае въ човѣшкия свѣтъ. Та ще превърнемъ долния свѣтъ въ човѣшки свѣтъ, защото човѣкъ въ края ще обича. Забележете, всѣки казва: Азъ не ви обичамъ. Срещнете нѣкой казва: Не ви обичамъ; следъ време казва: Обикнахъ ви. То е човѣшкото. Добре си разрешилъ въпроса, щомъ си го обикналъ, но двѣте думи, - обичъ и Любовь, ние трѣбва да ги пречистимъ. Всеки единъ въ себе си трѣбва да пречисти думата „Любовъ”. Всѣки въ себе си трѣбва да пречисти думата „обичъ”. Думата „Любовъ” носи животъ, носи свѣтлина, носи свобода. Нѣкой пѣтъ подъ думата „Любовъ”, вие разбирате само живота, а нѣкой пѣтъ закона на свѣтлината носи, а нѣкой пѣтъ не носи свобода. Когато произнесешъ

думата „Любовь”, ако си боленъ, да почувствуващъ, че животъ имашъ, че си здравъ. Като произнесешъ думата „Любовь”, ако има единъ предметъ, който не разбирашъ, да внесе свѣтлина, ти добре да си разбралъ, непременно думата „Любовь” трѣбва да носи животъ и трѣбва да носи свобода. Въ свободата азъ разбирамъ свѣтлина. Свобода за менъ и после всѣки човѣкъ, който нѣма топлина, той нѣма и свобода. Всѣки човѣкъ, който нѣма свѣтлина, нѣма и знание. Всѣки човѣкъ, който нѣма животъ, той е мъртъвъ. Любовето носи животъ, носи свѣтлина, носи свобода. Подъ „свобода” азъ разбирамъ топлина. Тамъ дето има топлина, истинска свобода може да се добие. Всѣкога, когато васъ ви изстиватъ рѣцете, вие не сте свободни. Цигуларъ, на който рѣцете изстиватъ, не може да свири. За сегашнитѣ цигулари салона трѣбва да бѣде много добре отопленъ, трѣбва да има топлина въ неговитѣ рѣце, за да даде изразъ. Та казвамъ: Вие понякога не можете да направитѣ нѣкои работи, по единствената причина, че вие не сте свободни. Има другъ ключъ, казвамъ ви, малко топлина имате. Салонътъ трѣбва да бѣде нормално отопленъ, ако не можемъ да приемемъ топлината и свѣтлината отъ Слънцето, която е необходима. Съ Бога трѣбва да се свържете, за да получите свѣтлина. Съ Христа трѣбва да се свържете, за да получите топлина. Христосъ е, казватъ, които иде да спаси свѣта. Спасението зависи отъ топлината най-първо.

Писанието казва за свѣтлината: Този Духъ на Истината като дойде, който носи свѣтлина, Той ще ви научи. Този, който учи, той носи свѣтлина. Та казвамъ сега, двѣ нѣща сж потрѣбни. Понѣже свѣтлината е връзка съ Бога и понѣже топлината е

връзка съ Христа. Свободенъ човѣкъ е човѣка, който има връзка съ Бога и връзка съ Христа. Ако азъ не съмъ свободенъ, нѣмамъ топлина съ себе си. Нѣмамъ никаква връзка съ Христа. Имамъ съвсемъ обикновено понятие за Христа като обикновенъ човѣкъ, който дошълъ и страдалъ. Той е единъ отъ онѣзи факти. Не е онзи Христосъ, който казва: „Даде ми се всѣка властъ на небето и земята. Идете и проповѣдвайте това учѣние и азъ ще бѣда съ васъ до скончанието на века”. Този Христосъ, който има всѣка властъ, какво иска. Вие чакате нѣкой път Христосъ да дойде при васъ, да ви посети. Да ви одари, да ви даде подарѣци; какви дарби трѣбва да ви даде? Коя дарба ще приемете? Той казва: Азъ ще пратя Духа, да пребѣде въ васъ. Сега съмва се отвѣнъ. И въ васъ ще бѣде този духъ, който носеше Христосъ и вие трѣбва да го носите.

Тази 17 глава отъ Ев. на Йоана е една отъ най-хубавите глави, показва онази интимна вътрешна връзка, която осмисля живота навсѣкѣде - и на Земята, и въ другия свѣтъ. Ако идете тамъ, колкото по-добре се запознавате съ Христа, толкозь вашиятъ животъ ще се осмисли. Мисълта ви ще се осмисли и Любовта ви ще се осмисли. Въ онзи свѣтъ ще бѣде запознаването съ Великитъ хора. Христосъ не е да се запознаете съ вашия Баща само. Христосъ е едно колективно сѣщество, съ него има 144 хиляди, които сѣ завършили, единъ свѣтъ отъ 144 хиляди хора, съ които трѣбва да се запознаете. И вие трѣбва да влезете като една единица въ този хоръ, да вземете участие. Знаете ли какво е 144 хиляди души, които иматъ единъ умъ, едно сърдце? Вие понѣкой път се спѣвате въ идеята. Казвате толкозь много хора, толкозь много умове,

толкозъ много духове, да ви освободятъ отъ тяхъ. Многото сърдца правятъ едно сърдце. Многото умове правятъ единъ умъ. Многото души правятъ една душа. Многото духове правятъ единъ Духъ. Всичкитъ духове сж единъ духъ. Всичкитъ души сж една душа. Всичкитъ умове сж единъ умъ, и всичкитъ сърдца сж едно сърдце. Туй е за менъ. Азъ ви казвамъ - всичкитъ умове сж единъ умъ. Всичкитъ сърдца сж едно сърдце. Всичкитъ души сж една душа. Интересите имъ ставатъ еднакви. Тия души еднакво се обичатъ. Единъ свещенъ трепетъ иматъ вжтре. Тъй мисля азъ. Казвате, какъ се разбиратъ тия хора? Азъ ги обичамъ и всичкитъ сж съ едно сърдце, този е отъ едното сърдце. Едното сърдце, когото обичамъ, то е Божието сърдце. Единния умъ, който обичамъ, е Божиятъ умъ. Единиятъ духъ, когото обичамъ, Той е Божиятъ Духъ, и вие можете да го обичате тъй. Пъкъ многото, то е проявление на Бога. Богъ, когато слиза между хората, той обича всички. А пъкъ ние малкитъ, ще обичаме само Едного. Ние обичаме само Бога. Богъ обича всинца ни. То е нъщо, което ние не можемъ да го направимъ. Той всичкитъ обича, а ние едното обичаме. Всичкитъ сърдца, които се събиратъ въ едно сърдце, ние можъмъ да го обичаме. Когато едното сърдце стане едно отъ многото сърдца, Богъ може да го обича. Ако ти си самъ, Богъ не може да те обича. За да те обича Господъ, трѣбва да бждешъ между многото, между грешниците. Да гресишъ, ще ви обича. Вие имате съвсемъ друго понятие. На мистиченъ езикъ вие казватъ - ума не го побира. Камъните не побиратъ свѣтлината. Че не побира моя умъ нъкои нъща, ни най-малко не показва, че нъщата не сж върни. Туй, което моятъ умъ може да провери, е

върно, но и туй, което моя умъ не може да провери, и то е върно. Защото многото като се събератъ, всичкитъ хора като се събератъ на едно мѣсто, и вие като се съберете на едно мѣсто, ще бъдете много добри. Сега сте много лоши, понеже тѣй ви се струва. Като влѣзете въ едното сърдце, вие всички ще бъдете като светии. Като влѣзете въ единния умъ, всичкитъ ще бъдете гениални хора. Сега, понѣже сте отделни отъ цѣлото, затова сте такива. Запримѣрь този прѣстъ е слабъ по единствената причина, по своята специфична служба. Той трѣбва да бѣде слабъ. Ако е силенъ, не може да извършва работата. Има по-слаби нишки въ човѣшкия организъмъ, но всѣка нишка е потребна. И слабите хора сѣ потрѣбни. Слабитъ хора въ свѣта извършватъ една хубава работа. Не считайте, че да си слабъ е нѣщо погрѣшно. Оставете тия стари понятия, че сте грѣшници. Безгрѣшници сте, праведни сте. Кажете, праведенъ съмъ. Та има жестоки хора. Жестокъ съмъ. Каквото и да е - нищо не значи. Какво значи ЖЕСТОКЪ? - „Жестъ”, значи да покажешъ. „Токъ” - де е лошото, къде е лошото. Къде е лошото? - Жестокъ човѣкъ е, когато имашъ единъ кошъ съ ябълки и не дадешъ на единъ човѣкъ, то е жестоко. Значи отъ изобилието, което имашъ въ душата си, не си далъ, никому нищо не си далъ. Нѣма да изгубишъ, дай единъ орехъ, една хапчица хлѣбъ, дай една капка вода. Отъ всичко, което туй изобилно имашъ, дай.

Сега да дойдемъ до същественото - Любете Господа съ всичкото си сърдце, съ всичкия си умъ и съ всичката си сила. Второто положение е - любете Христа, вашия ближенъ, вашия братъ като себе си, и най-после любете и себе си, както любите

единъ разбойникъ, единъ врагъ. Когато казва Писанието „да възлюбишъ”, Христосъ казва - възлюбете враговете. Враговете сме ние, вашиятъ врагъ то сте вие. Най-малката Любовь е да любишъ себе си. Най-големия врагъ, то си ти на себе си. Ще любишъ, ще обичашъ този врагъ, следъ туй ще обичашъ твоя ближенъ. Следъ като обичашъ себе си - врага си, следъ като обичашъ твоя ближенъ - Христа, ти отъ Христа, ще дойдешъ да обичашъ Бога. И тогава всичкитъ хора - този врагъ на Христа, всички ще станатъ едно цѣло. Ти ще познаешъ неизмеримата Божия Любовь, която води всичкитъ хора къмъ познание на Великия Животъ.

Отче нашъ.

Първото място

24-то Недѣлно Утринно Слово

16.05.1937 г. 5 ч. съ.

Небето - ясно чисто, отворено

Врѣмето - свѣтло, отлично.

Нарядътъ. Добрата молитва. Хвалата.

Молитвата на Царството.

Ще прочета 18 глава отъ Евангелието на Иоана, до 21 стихъ³.

/слънцето изгрѣ вече вѣнъ/

В начало бѣ Словото.

Размишление.

Има една трудностъ въ живота съ която човѣкъ трѣбва да се справи. Човѣкъ всѣкога е склоненъ, то е едно влюбчиво същество, влюбва се, той може да се влюби въ дрехитѣ си, въ къщата си, въ нивата си и примѣрно въ земята, където е прекаралъ живота си. Нѣкой пѣтъ дървото се влюбва като завземе цѣлъ кръгъ, не се мърда отъ тамъ. И 20 пѣти да му кажешъ, не се мърда. То казва: Отъ тукъ не се помръдвамъ нито една крачка. По нѣкой пѣтъ ние говоримъ за духовното, за културата. Много работи се говорятъ. Но какво можешъ да говоришъ на едно дърво за културата. Да му кажешъ: Помръдни се малко. То ще ти каже: Невъзможно е.

Азъ сега земамъ тѣзи образи, които сж въ Природата. Понеже трѣбва да изучавате външния свѣтъ, за да разбирате вътрешния. Много пѣти хората говорятъ за мъчение, трудъ и работа. Но трѣбва да съпоставишъ нѣщата. Трѣбва да имашъ ясна идея какво нѣщо е мъчение, трудъ и работа. Идеята е такава. Мъчишъ се. Мъчението иде отъ долу, отъ краката. Трудътъ иде отвънъ, а пѣкъ работата - е отвътре. Мъчишъ се, то е въ долния свѣтъ. Всички същества, които живѣятъ въ долния свѣтъ, иматъ мъка, иматъ си особено разбиране. И като имашъ взимане-даване съ тѣхъ, тѣ сж толкова майстори, че все ще откъснатъ парче месце отъ краката ти и пр. И като излѣзешъ отъ тамъ, ще имашъ стотина рани. Въ Америка има мѣста, които сж бластисти, съ много комари. И тогава като отидешъ тамъ, най-първо ще ти препорѣчатъ, че трѣбва да имашъ мръжа около лѣглото си за вечерно време. Нѣкой пѣтъ идва нѣкой и казва: Ние можемъ и безъ мръжи. Но първата вечеръ като лежи безъ мръжа, втората вече искатъ мръжа, защото лицето му е нашарено на всѣкъде. И после гледашъ той вече се е окръжилъ съ мръжи. И религиознитъ хора въ областъта въ която живѣятъ тѣ иматъ мръжи. Като си легнешъ да спишъ и вече идватъ гоститъ и всички искатъ да се запознаятъ съ тѣбе. Казватъ: Покажи си ржката да тѣ пипнемъ, да тѣ зърнемъ само.

Сега нѣкой пѣтъ вие казвате, каквъ е този свѣтъ? Този свѣтъ е въ васъ. Вие нѣкой пѣтъ казвате: Мъчи ме нѣщо. Та казвамъ, това, което тѣ мъчи, продай ми го. Ти казвашъ мъчи ме. Казвамъ: Дай ми го. Нѣкой се оплаква, че е сиромашъ. Казвамъ му: Я ми продай твоята Добродетель, за която ми говоришъ, за която казвашъ, че ти е побелела главата. За 45

английски лири ми го продай. Той казва: Не се продава навънъ. Е, къде е това мъчение? То е въ долния свѣтъ. Човѣкъ може да се освободи отъ тѣзи странствующи мисли. Този странствующъ свѣтъ е особенъ свѣтъ. Като речешъ да се молишъ, искашъ да отидешъ при Господа, да се съсредоточишъ, ще дойде мисълта, че имашъ нѣкое гърне горе въ долапа. Щомъ речешъ да се молишъ и гърнето влезе въ тѣбе. То трѣбва да се намѣсти. И тъкмо намѣстишъ гърнето и тъкмо пакъ се съсредоточишъ, дойде ти на ума, че долапжтъ ти е отворенъ и че може котката да влѣзне. Ти пакъ станешъ, затворишъ долапа, и току речешъ да се молишъ, ще дойде мисълта, че леглото ти не е оправено. А пѣкъ съ неоправено легло не можешъ да се молишъ. И тъкмо седнешъ пакъ на стола и осетишъ, че нѣщо не е на мѣстото си. Ти пакъ се подвижишъ малко на стола си и току речешъ да се молишъ, дойде ти на умъ, че Иванъ, Петко, Стоянъ иматъ да ти даватъ 1000 лвъ и днесъ е падежъ. Или ще ти дойдатъ въ ума любовни работи, обичашъ нѣкого, и ти писалъ нѣкой, че Стоянъ Драгановъ ти казалъ, нѣкакви си думи. И ти се мъчишъ и казвашъ: Не мога да се моля добре. Утре като стане, ще се помоля по-добре. Но като дойде другия день започне пакъ сѣщото нѣщо. И казвашъ: Днесъ пакъ не съмъ разположенъ. Нѣмашъ вдѣхновение. И все отлагашъ, отлагашъ и мине се цѣла година и гледашъ, че никакъвъ пѣтъ не си извървѣлъ. Религиозния човѣкъ нѣкой пѣтъ прилича на вързанъ конъ. Цѣлъ день се вѣрти около своя колъ и нищо не може да постигне. Азъ не зная какъ вие се освобождавате отъ този свѣтъ. Мръжи трѣбватъ тогава. Тѣзи комари вечерно

време ще влезнат. И хората сж намислили да турят такива решетки, такива мръжи около леглата, около прозорците и сж почнали единъ походъ да изморяватъ тѣзи комари. Мислятъ какъ да се освободятъ отъ маларичните мѣста.

Да живѣе човѣкъ единъ духовенъ животъ, тва е цѣло изкуство. Това е още външната страна. Да допустнемъ, че вие имате единъ инструментъ, една стара цигулка, тукашна или отъ нѣкой виденъ човѣкъ, Страдивариусъ или Амати, или отъ Кремона. Всичкото изкуство на цигулката седи въ тази рѣчка, която е 30 см. само. Цигулката има четири струни. Трѣбва да знаешъ какъ да си движишъ прѣститѣ. Но първо ще се упражнявашъ като вземешъ гамата до, ре, ми, фа, солъ, ла, си, до. После назадъ: до, си, ла, солъ, фа, ми, ре, до. Ще я изсвиришъ, после ще дойде учителя, после ще се учишъ да свиришъ чрезъ прескачане, презъ единъ тонъ. Нѣма да вземешъ „до, ре, ми”, но ще вземешъ „до, ми”, после ще вземешъ „ре, фа, ми, солъ”. Ще прескачашъ; тъкмо се научишъ да прескачашъ така презъ единъ тонъ, после ще прескачашъ презъ два тона. Ще вземешъ „до, фа, ре, солъ” и пр. И после тъкмо мислишъ, че си научилъ това - това се казва кварта, после иде квинта, ще прескачаъ по три тона, четири тона, петъ тона, шестъ тона, седемъ тона, осемъ тона, деветъ тона. Да кажемъ, че вземешъ долно „си” и горно „до”, това е единъ акордъ. „Си” въ дадения случай е едно състояние. „Си” представлява най-високото състояние, което човѣкъ може да има. Когато изучавате вътрешната страна на музиката, „си” е мощенъ грандиозенъ тонъ, ако знаете какъ да го вземете. „Си” е една врата презъ която можете да влезнете въ следующата

октава - въ следующата гама на живота. Но трябва да знаете какъ да го вземете. Тръбва да го вземете точно чисто. Добродетелтѣта, това е написана пиеса. Добродетелтѣта за която ние говоримъ, е едно произведение, написано отъ самата вечностъ. Отъ единъ виденъ музикантъ, отъ единъ философъ е написана. И трѣбва да учишъ какъ да бждешъ добъръ. Има извѣстенъ пейзажъ въ доброто. Добродетелтѣта е нѣщо много реално. Писанието казва за онова дърво на живота и за друго дърво на познание доброто и злото.

Онѣзи хора, които изучаватъ кръвообръщението, по-рано мислеха, че сърцето като се свивало изкарвало кръвта. Обаче това не е вѣрно. Не е сърцето, което кара кръвта. Сърцето е единъ момъкъ, презъ който минава едно козмическо течение на живота и наричатъ го електричество. Външната страна е електричеството, което минава презъ сърцето. И то е, което кара кръвта да циркулира. И когато хората внезапно умиратъ, то е поради прекъсване на това електрическо течение. И тогава това сърце спира. Като бутнешъ нѣкое копче, веднага сърцето спира. Ако не вършишъ закона на доброто, веднага това течение спира - спира и сърцето. Спира и кръвообръщението на твоето съзнание. Само остава едно за външния свѣтъ - ти можешъ да се считаешъ за мъртъвъ.

Доброто е една връзка между Бога и човѣка. Но същевременно доброто е въ съприкосновение и съ злото. Доброто е въ връзка и съ злото. Щомъ се запознаешъ съ доброто, като се събуди твоето съзнание, ще дойдешъ въ допиръ и съ злото. И трѣбва да разбирашъ много добре Божиитъ пѣтища, за да можешъ да се избавишъ отъ всичкитъ

голъми нъщастия, които могат да дойдатъ до главата ти. Не мислете, че злото е такова, каквото си го представлявате. Много привлекателно е злото. Злото има величественъ външенъ изгледъ. И отъ далечъ злото изглежда величествено, като нъкое планинско мѣсто, но като дойдешъ до него, ще видишъ, че то е оголено. Тамъ има оръжие. Който е влязалъ въ тази мѣстность вътре, той здравъ не е излизалъ.

Та казвамъ сега: Вие имате една представа за злото, че е дяволътъ. Че какво разбирате за дявола? Той е отвънъ. Какво въ смущава този дяволъ. Седнете да се молите и смущава ви дявола. Но той не може да ви смущава, ако не е влюбенъ въ васъ и ако и вие не сте влюбени въ него; не можешъ да имашъ връзка съ злото, ако то не тѣ обича, и ако и ти не го обичашъ. Понеже една мома си върви по пѣтя, момцитъ нѣма да я закачатъ. Но тя хвърля погледъ. Днесъ хвърля погледъ, утре хвърля погледъ и се запалва чергата на момъка. И той трѣгне подиръ нея. Нѣма нито еднъ отъ васъ, комуто да не е горѣла чергата. И да го знаешъ и да не го знаешъ, все ще изгоришъ нѣкой пѣтъ. Има нѣкои нѣща презъ които минавате. Нѣкой пѣтъ минавате презъ нечиста мѣстность, презъ която не сте минавали, ще минете презъ тая мѣстность; искате не искате, ще минете, нѣма отъ кѣде. Сега се оказва, че онѣзи които пѣтуватъ съ аеропланъ изъ въздуха ще... И въ въздуха всѣкакви опасни мѣста. Колко авиатори, които сж платили съ живота си. Горе въ пространството и тамъ има случаи съ опасности. И при човѣшката мисль ако не знаешъ какъ да мислишъ е опасно; и ако не знаешъ какъ да чувствувашъ е

опасно. И като влезнешъ въ чувствения свѣтъ, пакъ могатъ да дойдатъ сжщитѣ изпитания.

На васъ е говорено за Любовьта. Вие знаете за Любовьта, но какво знаете за Любовьта. Чели сте нѣкоя книга, нѣкой автори, които сж писали своитѣ романи за Любовьта. Това е едно предисловие само. Нито единъ авторъ, който е писалъ, не е писалъ нито една глава отъ Любовьта. Това сж предисловия. Ти ако прочѣтешъ първата глава на Любовьта, въ тѣбе ще има така, свѣтлина, че живота ти ще се осмисли и никакво противоречие нѣма да има въ тѣбе. Ти ще бждешъ господаръ на своето положение. И ще имашъ така свѣтлина, че всички мъчнотии които дойдатъ, тѣ ще бждатъ като просяци. Тѣ ще тѣ познаятъ като господаръ и ще додешъ на този, на онзи и никой нѣма да тѣ смущава. А сега казвашъ: Изкуси ме дяволътъ. Отъ кжде влезна дяволътъ? Какъ тѣ изкуси? За дяволътъ говорятъ, че влиза вжтре и изкушава. Казвамъ: Отъ кжде влезне дявола, защо го пуснахте. Може вие да сте го пуснали, а може и вашитѣ слуги да сж го пуснали. Нашето сърце го е пуснало. Тѣ сж любовни работи. Ако разчиташъ на своето сърце, то винаги може да направи скандалъ. Сърцето никога не може да мисли, че това е скандалъ. Какъвъ скандалъ има въ това, че си откъсналъ една ябълка отъ нѣкое дърво или, че си изялъ една ябълка.

Единъ човѣкъ е отишелъ и влезналъ между евангелиститѣ и казалъ, че е мнго закѣсалъ. И му дали пари. Отишелъ при единъ дрехаръ, и тамъ минава за евангелистъ и казва: Дайте ми най-хубавитѣ дрехи и се облѣкалъ, оставилъ своитѣ дрехи и казалъ: Азъ ще платя после. Той минавалъ за евангелийски

проповедникъ; отива при най-добрия обучааръ за най-хубавитъ обуча и казва: Азъ ще ги платя после. Тѣзи хора отъ които е взелъ тѣзи нѣща, го търсятъ и го намиратъ. Дохожда дрехара, той му казва: Азъ ти платих; дохожда обучаара и си иска паритъ, той сѣщо му казва: Азъ ти платихъ. И казва: Ти искашъ да ме изнудишъ. Намира го шапкаринътъ, отъ когото е взелъ шапката, и на него казва така. Шапкарътъ казва: Какъ ще се разправамъ съ този човѣкъ? И го оставилъ. Единъ отива съ голѣми куфари въ Русе, отишелъ въ еднъ хотелъ и сѣдялъ тамъ два месеца. Голѣмитъ куфари съ въ стаята му. Единъ день той оставилъ куфартъ и го нѣма. Идва хотелиерътъ, той до сега е писалъ на кредитъ и не е искалъ пари, понеже си казва: Куфаритъ сѣ голѣми, тѣ сѣ гаранция, че той ще плати. Но сега отваря куфаритъ и вижда, че тѣ сѣ пълни само съ камъни.

Азъ по нѣкой пѣтъ питамъ себе си въ следното: Дойде еднъ човѣкъ, иска да му отслужи. Нѣкой пѣтъ и азъ се намирамъ въ трудно положение, какъ да му отслужи. Казвамъ му: Какво ти трѣбва? Той казва: Имамъ една голѣма мѣчнотия, много важно нѣщо е. Казвамъ му: Не можешъ ли да отложишъ за другъ пѣтъ да дойдешъ? Той казва: Не, не, не мога, далече живѣя. Дългъ пѣтъ направихъ докато дойдохъ до Изгрѣва, и не мога да отложя. Казвамъ му: Много съмъ занятъ. Той казва: Моля само една-две минути отдѣлете за мѣне. Казвамъ: Щомъ е за две минути, добре. Гледамъ часовника си. Минаватъ се 15 минути, половинъ часъ, единъ часъ, азъ сѣдя и си казвамъ: Той не сѣди на думата си. Азъ почвамъ да се вълнувамъ, какво да му кажа? Казвамъ: Лесно

може да се справи човѣкъ съ това. Този човѣкъ има едно мѣчение, има една неприятностъ. Или иска животъ. По нѣкой път какво каже човѣкъ става. Той казва, че иска да се жени. Азъ виждамъ, че и двамата съ добри, но не сѣ единъ за друг. Другъ път дойде нѣкоя жена и пита за нѣкого, че иска да се жени за него. Казвамъ: Той е много добъръ човѣкъ, но не е още узрѣлъ. Тя казва: Азъ ще го почакамъ да узрѣе. Съ такива разговори времето отива. Тя ми казва: Кажи ми ясно. По нѣкой път не говоря нищо за него, но ѝ казвамъ: Намѣрила си го, много хубаво, съберете се двамата, много хубаво ще си живѣете. Тя казва: До кога ще живѣемъ така? Казвамъ ѝ: Много добре ще живѣете докато се роди първото дете. Тя пита: Но отъ тамъ насетне? Следъ това ще ви дойдатъ доста мѣчения. Като се роди второто дете, то ще бѣде момиче и то като порастне, много голѣми главоболия ще ви дойдатъ отъ това дете. Това дете ще прилича на скѣпоцененъ камѣкъ, че много разбойници ще искатъ да го крадатъ и трѣбва да го криете да не би да го откраднатъ. Тя ми казва: Много алегорично говоришь. Казвамъ ѝ тогазъ: Да ти говоря по-ясно. Ти си млада, но ти не познавашъ себе си. Както го виждамъ, той е много добъръ, но ти ще го развалишь. Тя казва: Какъ ще го разваля, азъ го обичамъ. Казвамъ ѝ: Отъ обичъ ще го развалишь. Казвамъ ѝ: Да, той е единъ ангелъ, но като се оженишь за него, ти ще му туришь другъ нѣкой господъ.

Влюбвания ставатъ не само въ обикновенитъ хора, но и въ религиознитъ хора има влюбване. И главата имъ побелява отъ Любовъ. Всичкитъ религиозни хора сѣ все влюбени хора. А

пъкъ ти въ духовния свѣтъ не можешъ да влѣзнешъ до като Любовта не тѣ въведе. Любовта ще тѣ въведе и следъ това Любовта ще тѣ въведе и въ знанието.

Любовта не е лоша само по себе си. Защо Любовта е онзи сладкия сокъ, който вие сте пили, но той може да ферментира и следъ време може да се превърне въ силно вино, което може да опие човѣка. Това прилча на следното. Една майка казала на сина си: Синко, както живѣешъ, кжща нѣма да въртишъ. Той казалъ: Какъ нѣма да въртя, нали се уча. Тя казала: Така кжща не се върти. Той ходилъ съ другаритѣ си, пилъ за здравето на този, на онзи и веднѣжъ се върналъ пиянъ и като се върналъ, казалъ: Виждамъ, че кжщата се върти, и цѣлиятъ свѣтъ се върти и азъ се въртя.

Като станатъ религиозни хората, почнатъ да мислятъ, като отидатъ на онзи свѣтъ какъ ще ги приематъ, дали ще ги приематъ или не? Какъвъ е онзи свѣтъ, какви сж свѣтиитѣ и ангелитѣ? После почнешъ да мислишъ защо Господъ допустналъ злото? Защо Господъ допустналъ да умре детето ти? Защо нѣкой тѣ изгонилъ? Съ всички тѣзи нѣща трѣбва да се справитѣ. Тѣ сж непотребни работи. Трѣбва да се освободитѣ отъ тѣхъ. Ти казвашъ: Това е една раница, която може да се снесе. Ти опитвалъ ли си се да се освободишъ отъ една непотрѣбна мисль.

Христосъ казва: Чашата, която Отецъ ми даде, да я не пия ли? Чашата, това е една опитностъ. Христосъ разсѣждава, той разбира - страданията. Петъръ мисли, че съ ножа ще оправи работитѣ. И дигналъ той ножа и отреза ухото на слугата. И Христосъ взе и залпи ухото на мѣстото.

Ето единъ философски въпросъ. Нъкои отъ васъ, които сте много философи; ако нъкой има нъкои философи, ако имъ дадете едно пълно разрешение на този въпросъ, има една отъ нъколко хиляди долара - какви сж били подбудителнитъ причини? И този Христовъ ученкъ, Петъръ защо той отрѣза дъсното ухо на слугата, а не лъвото? И защо не му отрѣза ржката или пръститъ на крака, а дъсното ухо? А пъкъ Христосъ му каза: Тури си ножа въ ножницата, защото който вади ножъ, отъ ножъ умира.

Насъ не ни интересува това, което едно време е станало, но днесъ което става. Вие казвате: Защо съ Христа стана така? Но и у насъ ще стане. Вие имате една красива дъщеря, върху която треперете. Христосъ е слѣзалъ да спаси човѣчеството. Тѣзи хора казватъ: Нъмаме нужда отъ спасителъ. И вашата дъщеря се оженва за нъкого - за нейния възлюбленъ. Тя най-първо е единъ ангелъ за него, но като се ожени тя става особена слугиня. И после ще ѝ каже: Говедо, невежа, простакъ, обичашъ да се лигавишъ, погрознела си, не искамъ да тѣ видя. Трѣбва да се махнешъ. На този възлюбленъ отъ кжде му дойдоха всички тѣзи имена, отъ зоологическата градна?

Нъкои отъ тѣзи думи сж толква кисели, такива отровни, че после ми трѣбва седмица да се лекувамъ когато ги чуя.

Дойде нъкой човѣкъ при менъ и следъ като ми разправя своята история и като замине азъ трѣбва да влѣза въ неговото положение. Той ми казва: Ти трѣбва да ме слушашъ. За да го разбере, трѣбва да влѣзна въ неговото положение. Но да се повърна къмъ тая госпожица, която дойде. Тя ми казва: Какво ще ми кажешъ? Казахъ ѝ: Не му е сждено два пжти да се жени.

Както войникът два пъти може да влезе въ сражение. Та кой отъ васъ се е оженилъ? Ако вие останете самъ, никога нѣма да се оженитъ. На сила майка ви ви застави да се оженитъ. И вие се оженитъ най-после. Вие като излезнете отъ сражението, всичката шинела е пробита. Азъ като говоря така, вие ще кажете: Ние сме женени. Че сте женени, да. Но за женитбата имате криво понятие. Това е едно сражение. Че тѣзи двамата постоянно се сражаватъ. Азъ не съмъ виждалъ още мъжъ, въ Варненско единъ Иванъ, обичаше да ходи съ другаритъ си и да пие, а пѣкъ жена му бѣше мъжка Дана. Тя праща детето си да каже на татко си да се върне отъ кръчмата. Той казалъ на детето: Тя да си седи въ къщи, азъ гуляя съ другаритъ си. Тя вземе една цепеница, отива въ кръчмата и като го удря, счупва му ржката. Той тогава отива въ друго село, че си прави ржката, и казва на онзи, който ще му прави ржката: Азъ яздохъ на конь и паднахъ отъ коня и си счупихъ ржката. Срамъ го е да каже, че жена му е счупила ржката.

И на Изгрѣва мога да ви превода религиозни влюбвания, защото хората могатъ да се влюбятъ. И това за менъ съставлява една важна областъ, но това ни най-малко не ме интересува. Азъ не считамъ хората виновни за това. Единъ човѣкъ се влюбилъ, казвамъ, турили го въ сражение. Искане, не иска, като простъ войникъ ще трѣбва да се сражава. И той иска да се свърши сражението. Ще дойде единъ день, когато ще бждемъ свободни. И всички наши постѣпки трѣбва да бждатъ свободни. Виното е направено отъ гроздовъ сокъ и вода. Не седи въ водата опасността. Опасността въ виното седи, само въ него, има една отрова. Отровата не седи въ всичкитъ

елементи на виното. Но отровата седи само въ единъ элементъ. Има нѣкои елементи, които образуватъ каква да е киселна. Ако вие ядете отровниятъ элементъ отъ тая киселина, тя е безопасна.

Та казвамъ: Въ духовния пѣтъ ще се учите. Има известни киселини; но вие не знаете какви реакции могатъ да произведатъ тѣ, напримѣръ не знаете каква реакция ще произведе една мисль, едно чувство. Даже нѣкой пѣтъ не си давате отчетъ. Ще ви превода единъ примѣръ. Това става съ единъ отъ добритѣ свещеници въ България. Младъ и даровитъ. Разбираше добре черковната служба. Та се скарва веднѣжъ на единъ дяконъ. Дяконътъ помагалъ на свещеника въ църковната служба и направилъ една погрѣшка. Свещеникътъ веднага му зашлевилъ една плесница, че не трѣбва да прави погрѣшка. Този дяконъ билъ честолубивъ, и единъ день станалъ владика. И този свещеникъ, който му ударилъ плесница билъ неговъ подчиненъ. И свещеникътъ си казва: Намѣрихъ си бѣля на главата. И едва къмъ края на живота си този владика, и едва следъ 25-30 г. може да се примири. Ти ще праснешъ нѣкого, ще кажешъ нѣкоя дума нѣкому, но за тази дума ще платишъ. Нѣкой пѣтъ вие мислите, че сте много добри. Вие нѣмате търпение. Дойде ти голѣмо изпитание и ти казвашъ: Защо, Господи, допусна това? Защо Господъ не махне тази проклета жена? Че вие съ това вече сте обидили Господъ. Роди ти се дете, ти казвашъ: Защо Господъ ми изпрати такова дете? Съ тѣзи думи ти си вече обидилъ Господъ. Не мислишъ, че Господъ поругаемъ не бива. Ти казвашъ: Защо Господъ допусна тѣзи работи? Йовъ питаше така. И той трѣбваше да

изпие чашата до дъно. И после каза: Правилъ съмъ нѣщо, което не съмъ разбиралъ.

Сега мнозина отъ васъ, които сте влезли въ духовния свѣтъ, предъ васъ седи велико бѣдеще. Докато разберете пѣтя на духовния животъ, ще имате голѣми мѣчнотии. И сега ги имате. Има малки работи съ които човѣкъ мѣчно може да се справи. Сега ще ви наведе на една идея: Този пѣтъ на Любовта не може да се изходи, ако нѣма нѣкой да ви води въ пѣтя на Любовта. Никой до сега самъ не е могълъ да мине този пѣтъ. Никой самъ този пѣтъ не е миналъ. Христосъ казва: Вие всички ще ме оставите, но не съмъ Самъ, има единъ Големъ, Който презъ цѣлия ви пѣтъ трѣбва да ви придружава и да ви покаже по кой пѣтъ можете да влѣзете въ Царството Божие.

Че и дето се влюбвате, всичкитъ тѣзи работи гдето ги вършите вие все търсите нѣкого. Мжжътъ търси една жена, да го ръководи; жената търси единъ мжжъ да я ръководи, търси едно дете, търсите нѣкой учителъ да ви ръководи. Все търсите нѣкой да ви ръководи.

Нѣщата за насъ се обезценяватъ, като не ги разбраме. Петельтъ който излиза на купището изравя да кажемъ единъ скъпоцененъ камѣкъ и го пренебрегва. Ако този петель е разуменъ, ако може да вземе този скъпоцененъ камѣкъ и да го употреби той презъ цѣлия си животъ щеше да бѣде осигуренъ. И хиляди петли могатъ да бѣдатъ осигурени съ него.

Та казвамъ, оценявайте Любовта! Ако оцените Любовта, тя ще ви възкреси, нищо повече, а ако я обезцените, тя ще ви направи мъртви. Ако оценитъ Любовта, тя ще ви направи учени. А пѣкъ ако я обезцените, тя ще ви направи глупави. Ако

я оценитъ вие ще бждете най-силния човѣкъ; а ако я обезценитъ вие ще бждете най-слабия човѣкъ.

И казвамъ: Ще обичашъ Бога каквото и да ти се случи. Каквото и да ти се случи, нѣма да кажешъ нито една лоша дума. Ще кажешъ: Каквото прави Богъ е добро. Могатъ да бушуватъ вълнитъ на лошитъ мисли отвънъ, но нѣма да допустнешъ да влѣзнатъ вътре. Ако влѣзне вътре, то може да стане катъ живеница.

Въ Любовта има само една врата презъ която може да се влѣзне и който влѣзне презъ тая врата той е добъръ; а пъкъ който прелазя презъ друго мѣсто, той е разбойникъ. Нѣкой искатъ да прелазятъ презъ плетъта. Който прелазя презъ плетъта, не може да влѣзе въ Любовта. Всѣка мисль, която минава не презъ врата, а презъ друго мѣсто, тази мисль това желание сѣ нечисти. И нищо нѣма да ви допренесатъ.

Та казвамъ: Чашата ми е далъ Отецъ, чашата на Любовта. И тази горчива чаша докато човѣкъ не я изпие, той нѣма да разбере смисъла на живота. Ако човѣкъ не разбере смисъла на страданията, то никога нѣма да разбере и смисъла на радоститъ.

Въ какво седи погрѣшката сега. Вчера ми разправяше една сестра: Азъ искамъ да живѣя вече за Господа. Казахъ ѝ: Много лесно може да стане това. Ти не живѣешъ понеже твоятъ господъ е на Земята. Ти самъ си Господъ на себе си, ти живѣешъ за себе си, отъ сутринъ до вечеръ мислишъ за себе си. Ти обичашъ себе си, обичашъ свѣта. По този пътъ по който обичашъ свѣта ти въ Царството Божие не можешъ да влѣзнешъ. Тя казва: Какво да правя? Казахъ ѝ: На мѣстото на

себе си ще туришъ Господа, а на мѣстото на свѣта ще турнишъ ближния си; а пъкъ себе си ще туришъ на трето мѣсто, а пъкъ свѣта ще туришъ на четвърто мѣсто на опашката. А пъкъ ти тургашъ на първо мѣсто себе си, свѣта тургашъ на второ мѣсто, а пъкъ Бога на опашката.

Този е законътъ сега. Ще измѣните реда. Най-първо, на първо мѣсто въ вашата душа трѣбва да бѣде Господъ. На второ мѣсто, вашия ближень, на трето мѣсто вие, а пъкъ на четвърто мѣсто свѣта.

Направете опитъ и работитѣ ви тогава ще върватъ добре.

Христосъ себе си съзнаваше и казва: Отецъ ми е по-голямъ отъ менъ и казва още: Не дойдохъ да изпълня своята воля, а Волята на Отца.

На първо мѣсто бѣше Богъ въ него; на второ мѣсто бѣха ближните Му.

И Христосъ нѣкой пѣтъ се оплакваше, че нѣмалъ кѣща, че нѣма где глава да подслони Синъ Человѣчески. Но той съзнаваше какво трѣбва да прави. И когато дойде Петръ да Му казва, че трѣбва да бѣде малко по-уменъ и не трѣбва да излага живота си, Той каза: Въпросътъ не е заради менъ Азъ да не страдамъ, тази мисълъ, която ми казвашъ, е дяволска. Да си отидешъ отъ мѣне! Чашата, която ми даде Отецъ, трѣбва да я изпия.

Не тургай себе си въ живота на първо мѣсто! Това е нѣщастие. Не тургай и свѣта на първо мѣсто. Това е нѣщастие. Тури Бога на първо мѣсто въ душата си! Тури вашия ближень на второ мѣсто, защото кой е ближниятъ! Христосъ когато

говори за онзи самариянинъ, каза кой е ближниятъ. Тури себе си на трето място. И на четвърто място свѣта.

И тогава сте въ правия пѣтъ, по който може да влѣзете въ Царството Божие.

Отче нашъ

Въ Божията любовъ е благо на човѣка /3 пѣти/

6,20 ч.с.

Отлично слънце грѣе. Врѣмето е ясно.

Новото въ небето - страданието

25-то Недѣлно Утринно Слово

23 Май 1937 г. 5 ч.с.

Отлично, ясно време! Чистъ хоризонтъ.

Небето ясно, отворено.

Изгрѣвъ.

Нарядътъ: Добрата молитва.

Хвалата.

Молитвата на Царството.

Евангелието на Иоанна 18 гл. отъ 20 ст. до края⁴.

Въ Начало бѣ Словото.

На първо мѣсто тамъ се носи слухъ, че Христосъ е дошълъ да свидетелствува за Истината. Да страда грѣшникътъ, разбирамъ; когато страданията идатъ чрезъ грѣха, има си своята причина. Казано е, че всѣки, който грѣши, трѣбва да страда. Но когато праведниятъ страда, малко въпросътъ остава необяснимъ. Сега споредъ закона, както се изяснява по закона на кармата: всѣки трѣбва да пожъне това, което е сѣлъ. Това отчасти е вѣрно. Майката може да страда заради своето дете. То като болѣдува, тя като го лѣкува, безъ да иска, тя страда. Ако искате да направите благодѣяние нѣкому, като го носите на гърба си, ще усетите известна неприятностъ. И ако нѣкой ви направи благодѣяние въ водата, съ това той ще ви

умори. Представете си, че вие влезете въ водата, и единъ човѣкъ ви закачи една торба съ 20 килограма злато на врата ви, отъ Любовь къмъ васъ. Питамъ, какво ще стане съ васъ? Ще намърите дъното на морето.

И въ всичкитъ вѣрующи има едно жѣлание да избѣгнатъ страданията и всѣки се стреми да живѣе добре, за да не страда. И почти голѣмата частъ отъ вѣрующетъ живѣятъ добре, съ единствената цѣль - да се уреди живота имъ. И Христосъ дойде, и Той искаше да се уреди нѣкакъ си. Проповѣдва на хората едно учѣние здраво. Нищо не искаше отъ тѣхъ. Лѣкуваше ги и най-после даватъ Му една заплата, която не може да си обясни. Какъ е възможно, че единъ народъ, който съ вѣрую сѣ приготвявали, пророцитъ сѣ казвали: Че ще дойде между васъ единъ такъвъ Избраникъ, трѣбва да Го посръщнете. И въпреки всичко това, тѣ дадоха съвсемъ другъ приемъ.

Сега по нѣкой пѣтъ вие може да се чудите, какъ е възможно това. Колко вѣрующи има, които даватъ сѣщия приемъ на Христа, както и Юдеитъ Му дадоха. Човѣкъ като се намѣри на тесно, нѣкой ще издържатъ, нѣкои нѣма да издържатъ. Ето единъ отъ ученицитъ Му даже се отрече, еврейска работа. Казва: Не, не съмъ отъ ученицитъ Му. Единъ го казва това.

Но това, което трѣбва да научимъ е, че нѣкой пѣтъ добритъ хора трѣбва да страдатъ и за грѣшнитъ. Трѣбва малко една мисль, за да се разбере този въпросъ. Нѣкои разбиратъ въпроса много повърхностно. Че грѣшникътъ за грѣховетъ си трѣбва да страда. Но ако е за спасението на хората, добриятъ

човѣкъ трѣбва да страда! И добриятъ човѣкъ е хлѣбъ, който трѣбва грѣшнитѣ да изядатъ, за да живѣятъ, и да оздравѣятъ. Не трѣбва да имъ се даде мухлясалъ хлѣбъ, защото ако имъ се даде мухлясалъ хлѣбъ, тѣ ще умратъ. Той ще ги умори, нѣма да имъ даде животъ. Ако вие трѣбва да страдате на сѣщото основание, страданието така трѣбва да си го обясните.

И казвамъ, ако днесъ дойдатъ извѣстни страдания, какъ ще си ги обясните? Хората не искатъ да страдатъ; щомъ дойдатъ страданията, еврейски страхъ иматъ. Запримѣрь нѣкои хора има, които ги е страхъ, да не ги убие нѣкой; страхъ ги е, да не умратъ. И въпреки всичко това, този страхъ е създаденъ отъ съвсемъ друго. Защо човѣкъ го е страхъ отъ смъртъта? Защото не я разбира. Туй, което не разбираме, всѣкога създава въ насъ единъ вътрешенъ страхъ. Та може да се каже, ония души, които идатъ да се вплотатъ на Земята и тѣхъ ги е страхъ. Колкото и да ги считаме, онѣзи, които идатъ да се вплотатъ, тѣ мязатъ на въоръжени войници, които отиватъ съ съзнание да се биятъ за своето отечество. Онѣзи, които идатъ, идатъ да помогнатъ на човѣчеството. Нѣкой пѣтъ и тѣ почнатъ да съжеляватъ, че сѣ влѣзли въ първитѣ редове на бойната линия. Казватъ: Трѣбваше нѣкакъ си да се предпазимъ.

Сега въпросътъ не е за страдания и радости. Въпросътъ е да може човѣкъ да се подига въ свѣта. Ако човѣкъ може да се подвизава самъ, щѣше ли да мине той безъ страдания? Безъ страдания не може, ако не се ражда. Но щомъ се ражда, непременно страданието ще дойде. Тогава и другото е вѣрно, че всѣки човѣкъ, който умира, той се освобождава. Който се ражда, страда, а който умира, се освобождава. Следователно,

ние страдаме, защото сме се родили; а тръбва да умремъ, за да се освободимъ. Сега въпрсътъ не е да го разрешаваме временно, но ние искаме да уредимъ живота си на Земята. Но има друго разрешение на задачата. Дадена е задача, която тръбва да разрешите. Тъй както сте свършили една задача, която тръбва да свършите. Вие не сте пратени на Земята, за да живъеете; вие не сте пратени на Земята, за да станете търговци; не сте пратени да станете учени хора, нито да станете музиканти, нито да станете пѣвци, нито философи. Пратени сте като слуги да извършите волята на Бога. Да извършите волята Божия. Една много малка работа да извършите, и да се върнете назадъ. Защото ако е за музика, туй, което ще научите на Земята съ вашата музика, на Небето то ще бжде само кръкане на жабитѣ. Ако е за философия, която ще научите на Земята, на Небето то ще бжде една дървена философия; ако е за поезия, въ онзи свѣтъ вашата поезия ще бжде само една детинска играчка. Ако е за изкуство, ще бжде същото. Единственото нѣщо, съ което може да се похвалите въ другия свѣтъ, то сж само вашитѣ страдания. Вие него не го знаете. Тамъ то е единственото малко нѣщо, което ще внесете. То сж страданията. Като разправѣте за страданията си, тѣ ще кажатъ: Ето нѣщо ново, което тръбва да научимъ и тѣ ще кажатъ, да слѣземъ на Земята и да опитае и ние това, тия работи, за които разправяте. Следователно, единственото важно нѣщо, което може да научите на Земята, то сж страданията, за които сте дошли. Вие сте били нѣкога на Небето, но сж ви разправяли за страданията, за Земята; и вие сте казали: Чакайте, и ние да

опитаме това нъщо. Сега казвате: Това нъщо не е било на Земята, да страдаме; не идвамъ на Земята да страдамъ. Отъ васъ зависи. На никой страданието на сила не се налага. То е единъ свободенъ изборъ. И то е една привилегия на напредналитъ души. Които сж много напреднали, ть се решаватъ да слъзнатъ, да видатъ какво нъщо е страданието.

Азъ говоря за вътрешния смисълъ. Има нъщо въ страданието което никой по никой начинъ не може да ви го обясни. Философски не може да се обясни. Човѣкъ страданието трѣбва да го опита. И ние казваме: Христосъ дойде на Земята да опита страданието, да го опита, да го види. И като се върне въ другия свѣтъ, да има какво да разправя за своитъ страдания. И тия страдания на Христа сж, които спасяватъ човѣчеството. И всички, които сж на Земята, и които не искатъ да страдатъ, ть се могатъ да се спасатъ. Ти какво ще занесешъ въ другия свѣтъ. Коя ще бжде цѣнността като идешъ въ другия свѣтъ? Съ какво ще се явишъ тамъ? Ако носишъ философия, ако носишъ музика, поезия; по нъкой пѣтъ азъ ви говоря за музиката. По нъкой пѣтъ проповѣдвате за музиката, азъ разбирамъ; но ако носишъ една торба на страдания, вратата на Царството Божие ще се отвори. Ти си добре дошелъ тамъ. Има съ какво да живеешъ. Но ако носишъ всичкитъ торби съ философия, знание, поезия, пѣние, всичкитъ земни дарби, ть ще кажатъ: Ние имаме тукъ достатъчно отъ това, даже повече имаме тукъ, нека остане за Земята. Но щомъ носишъ страданието, можешъ да влѣзнешъ. Тогава става ясно, дето казва апостолъ Павелъ: Съ какво ще се похваля азъ. Азъ ще се похваля съ страданията.

Та казвамъ сега, туй ви е достатъчно сега. Малко, но сладко.

“Блажени страждующитъ, защото е тяхно Царството Божие”.

Отче нашъ.

В Божията Любовь е благо на човъка /три пѣти/.

5,35 ч.с.

На поляната всички направихме евритмическитъ гимнастически упражнения!

Уповай на Божественото

26-то Недѣлно Утринно Слово

30.05. 1937 г. 5ч. с.

Изгръвъ

19 глава отъ Евангелието на Йоана, отъ 20 стихъ до края⁵.

Въ началото бѣ Словото.

Размишление.

Има нѣщо, което липсва на човѣка, не достига му. Всѣки день се предлага на човѣка по нѣщо. Или се предлага, или се отнема. Ако вие попитате какво нѣщо е свѣтлината и какво нѣщо е тъмнината, какво бихте отговорили? Ако ви запитатъ да дадете отговоръ съ геометрическа форма, какво нѣщо е тъмнината, какъ ще отговоритъ? Какъ ще опредѣлитъ геометрически тъмнината и свѣтлината на съвремененъ ученъ езикъ. Свѣтлината се предава чрезъ трептения. И водата се предава чрезъ кюнцитъ въ канализацията, и нѣкои греди. Но това не значи, че кюнцитъ сѣ водата. Но предава се чрезъ кюнцитъ. И като знаемъ, че се предава чрезъ кюнцитъ, мислимъ, че въпроса е познатъ. Но водата може да се прекара и безъ кюнцитъ.

Първоначално когато сѣ изучавали електричеството, сѣ мислили, че то се предава сѣ жици; обаче сега знаятъ, че се предава и безъ жици.

Сега всички мислитъ, че знаете нъщо за Истината, за Любовта и за Божията Мъдростъ. Но кой отъ васъ е приложилъ Любовта, или кой отъ васъ е приложилъ Истината, или Мъдростта. Въ себе си да приложите, а не отвънъ да приложите, само привидно. Има много привидни работи отвънъ.

Вчера разправямъ на две млади сестри събрали се около мъне. Колко пжти съмъ имъ казалъ: Оставете ме свободенъ. А пъкъ тѣ върватъ насъбрали се около мъне.

Казахъ: Сжбота човѣкъ не трѣбва да мисли за себе си. Деньтъ сжбота е за Бога. Нито за кармата си трѣбва да мисли човѣкъ въ сжбота. Нито за болнитъ си, или че нѣма обуца или дрехи и пр. А ще мисли за най-хубавитѣ работи, които не се отнасятъ до него.

Разправямъ имъ за единъ законъ. Знаете ли, че най-гольмитѣ нѣщастия въ свѣта произтичатъ все отъ добро нъщо. Тѣ се чудятъ. И гледатъ изпитателно, какъ отъ хубавото може да излѣзне лошото? Азъ имъ казвамъ: Представетъ си единъ беденъ баща, който като работи едвамъ изкарва 40-50 лева на день. Роди му се една дъщеря и стане 15-16 години и единъ день се оглежда въ огледалото и за първи пжтъ ѝ става приятно. Като че тогава се пробужда съзнанието ѝ. Оглежда се и върви по пжтя. Вижда единъ младъ момѣкъ, и запали ѝ се чергата. Като се запали чергата ѝ, какво става? Като дойде вечерно време бащата почне да осѣща топлина и огънъ. Почва да гори. И тя почва да пече баща си, почва да иска обуца. Исква една хубава модерна шапка - 100 лв. А пъкъ бащата едвамъ изкарва. И отъ другитѣ ги взема тѣзи пари. А тя се е намусила и

иска. Иска да се хареса на онзи, когото е видяла по пътя. Иска да се докара. Че тя го е обикнала, не е лошо, хубаво е. Но че пече баща си. Какво е виноватъ баща ѝ да ѝ дава дрехи. На нея и трябва богатъ баща, но баща ѝ е сиромашъ. И какво трябва да прави той?

Съ вашитъ дрехи, ако вие мислите да спечелите сърцето на този момъкъ, мислите ли, че този момъкъ ще остане завинаги на ваша страна. Ако е за дрехи, има други моми, които сж съ по-хубави дрехи, шапки или обуца. Тогава сърцето на момъка ще премине отъ твоитъ дрехи и шапка, на другитъ дрехи и шапка. И ти въпреки своето жълание ще бждешъ нъщастна.

Човъкъ като се влюби трябва да съблече дрехитъ си. Като се влюбишъ, най-първо ще идешъ на баня. И ще се окъпешъ, ще се освободишъ отъ киръта си. Питамъ: Като отидешъ на баня, облеченъ ли ще бждешъ? Всички хора, които ходятъ на баня, сж все влюбени. И следъ като излъзнатъ отвънъ, ще се облечешъ съ нови дрехи.

Външното облекло показва онова влюбване, което хората иматъ въ свѣта. Казвамъ имъ: Азъ да ви дамъ единъ методъ. Когато една мома се влюби, споредъ менъ тя трябва да се облече въ мнго скромни дрехи да има най-малко 100-ина дупки на роклята си. Скромни дрехи трябва да има. И нъщо да вземе въ ржката си и да отиде въ градината отъ дето минава той, и да работи. Ако искашъ да тѣ хареса съ твоитъ хубави дрехи, ти ще бждешъ нъщастна. Ако мога да предскажа. Ти така хубава както никой другъ не можешъ да бждешъ сега. Щомъ виждамъ, че си се качилъ на лошъ конъ и си слабъ човъкъ, азъ зная, че следъ 10-15 крачки ще бждешъ долу отъ коня. Щомъ виждамъ,

че си се качилъ на една сламка, т.е. на слаба греда, азъ зная, че ще се счупи гредата. Предсказвамъ като гледамъ. Да се предсказва бъдещѣто на човѣка не е лесна работа. Тръбва редъ години да се изучава човѣкъ. И Богъ, който знае човѣкъ, и Той изучава хората. И Той ги изпитва. Напримѣръ: Господъ изучава съ хиляди години хората. И хиляди години Богъ ни изучава. Нѣкой мисли, че Богъ изведнѣжъ всичко знае. Всички нѣща се изпитватъ, докато се изпитатъ реалнитѣ нѣща, за да се познаятъ реалнитѣ какви съ. Ние не ги познаваме.

Нѣкой казва: Азъ искамъ да бъда задоволенъ отъ живота си. Знаете ли, че всичкитѣ нещастия въ живота произтичатъ отъ задоволството. Единъ въ кръчмата казва: Дай ми 1/4 кило вино! Дай ми 1/2 кило вино; и като пие казва: Разбрамъ кое е доброто вино! Но отъ това се образува неговото нѣщастие. Или нѣкой пуши цигари и като сръщне нѣкого казва: Иматъ ли една цигара? И като сръщне другъ пакъ пита: Имашъ ли една цигара? И като пуши изпитва удоволствие. Но отъ това иде неговото нѣщастие. И азъ зная, че мнозина отъ своята цигара сж обеднели. Той да кажемъ, е сѣдналъ при сламата. Заспи съ цигарата въ ржка, подпали се житото и отиде житото и сламата изгоратъ. Задоволството въ човѣка е нѣщо вътрешно. То не носи никакво щастие. То е само забавление на физически свѣтъ.

На човѣка му трѣбва знание. Знанието седи въ следното: Вземете пѣнието. Нѣкой пита. Вие сте тъменъ. Защо? Защото предъ васъ има димъ. За да се махне димѣтъ, какво трѣбва? Вземете въ съвременнитѣ градове, постоянно има тъмна атмосфера, отъ димѣтъ, който се е образувалъ отъ коминитѣ.

Какво тръбва сега? Тръбва вятър, течение, за да премахне това горение. Хубаво. И въ човъка има едно вътрешно горение. Ти имашъ едно жълание, което гори. Не съ онзи свѣтлиятъ пламъкъ на живота, но се образува димъ. Вие не сте се спирали върху това. Имате едно недоволство. Нъкой денъ сте неразположени. Азъ да ви превода сега: Една млада сестра искаше да се подвизава. Намислила да пости. Постенето е хубаво. Но тази сестра преди да почне да пости, наяджа се хубаво и започва да пости. И въ всички животни е това състояние, че когато ще настане гладъ, тѣ взематъ двойно повече храна.

И тая сестра започва да пости, денъ, два, 3,4,5,6,7. Идва при менъ съвсемъ закъсала и казва: Нѣма да мога да издържа, ще стана болна. Азъ зная коя е причината. Казвамъ ѝ: Ти наяде ли се хубаво преди да запостишъ? Тя каза: Разбира се. Азъ и казахъ: Преди да започнешъ да постишъ, тръбваше да вземешъ очистително. Стомахътъ ти, червата ти да се очистятъ. А пъкъ тя 5-6 дни не е излъзнала навънъ. И почва да се върти главата ѝ. Само главата ѝ.

Желанието да се пости е хубаво. Тя ме пита, какво тръбва да се прави сега? Казахъ ѝ: Сега тръбва малко вода, топла вода. Тя пи топла вода и веднага я повръща назадъ. Стомахътъ е разстроенъ. Ако е нъкой съвремененъ лъкаръ, ще ѝ тури нъколко инжекции. Но той ще влоши работата. Следъ 1-2 дена се поправиха работитѣ. Тя се понаеля преди да пости. Казахъ ѝ: Ти още преди най-първи пътъ тръбваше да постишъ. Какви сж намъренията ти да постишъ? Постътъ има за цѣлъ да очисти човъка. Цѣльта на човъка при поста е да стане чистъ. Мисълъта

му и желанията му и постъпките му да станат чисти. Ако постът не носи чистота, какъв смисъл има? Според мен постът е едно филтриране на човешките мисли и чувства. И човек се нуждае от филтриране. По някой път постът е потрѣбен и да си почине организъмът.

Та казвамъ: Някои съ добри желания постатъ. Но гледамъ, много хора, които постятъ, си създаватъ редъ неприятности. Така напримѣръ наядътъ се хубаво и после постятъ. И следъ това въ време на постъ, тѣ сж недоволни, все ще има нещо, което ще ги дразни. Човекъ, който ще пости, той трѣбва да е свободенъ отъ дразгитѣ вътре въ живота. И ти трѣбва да се уединишъ вътре въ себе си. И после да нѣмашъ жѣлание да казвашъ: Азъ ще поста толкова дни. Ако азъ бѣхъ боленъ, щѣхъ да поста. Понеже въ време на поста се образува по силно горение. И всички онѣзи серуми, които служатъ на единъ понисш животъ изгарятъ. И тѣзи вреднитѣ микроби, които нѣма какво да ядатъ, измиратъ. Не могатъ да се размножаватъ.

Всички болести произтичатъ отъ размножението на нисши желания. Лошитѣ мисли, чувства, желания и постъпки въ тѣбе могатъ да се размножатъ. И отъ размножението имъ произтича едно голямо зло. Въ нашия умъ могатъ да се заченатъ отрицателни мисли. Някои казватъ: Толкова години сме служили на Бога. Не е тамъ въпросътъ, но какъ сме Му служили? Най-първо Богъ отъ насъ не иска служение. Служението е едно качество на напредналитѣ. Най-първо Богъ иска учѣние. Ние мислимъ за спасението, само за нашата ученостъ и пр. Ти трѣбва да се учишъ. Ти трѣбва да учишъ, а не да искашъ да станешъ ученъ човекъ. Напримѣръ: Вие сте ученъ

човѣкъ. Чели сте теорията за квантитѣ - Квантовата теория. Какво е това Квантовата теория? Че нѣщата не текатъ непрерывно като водата, но има единъ ритѣмъ въ количеството въ квантитѣ. Ако здраве имашъ, следъ това ще настане една промѣна. Напримѣръ ти всѣкога не можешъ да бѣдешъ буденъ; всѣкога не можешъ да бѣдешъ силенъ и ще стане една промѣна въ твоитѣ чувства. Нѣщата идатъ на вълни. Това е Квантовата теория. Доброто е една кванта. Злото е друга кванта. Доброто върви качествено. Всѣкога не можешъ да бѣдешъ добѣръ. Ти казвашъ: Азъ всѣкога мога да бѣда добѣръ. Ти всѣкога не можешъ да направишъ добро. За да направишъ добро, изискватъ се известни условия. Представи си, че искашъ да посадишъ семка ябълчена или житена. Изискватъ се условия за посаждането. Или за да се учишъ, изискватъ се условия: жѣлание, разположение и прочие. Или искашъ да бѣдешъ здравъ. Пакъ се изисква за това разположение на мисълта. Казвамъ: Нѣкой пѣтъ ме считатъ нѣкои хора за много силенъ. И всѣкога съмъ се самоизлѣгвалъ, че хората сѣ силни.

Тукъ въ братството има двама или трима души отъ младитѣ, които считатъ, че иматъ стабиленъ грѣбнакъ. На тѣзи младитѣ се даде една задача, и всички тѣзи заболяха. И азъ като мислихъ, че сѣ силни хора, дадохъ имъ наставления, за да се види какъ ще изкаратъ. И всички тѣ заминаха за другия свѣтъ.

Нѣкой ми каза: Учителю, азъ усѣщамъ, че се разпрѣсквамъ, ще се разпрѣсна, ще отида нѣкъде въ Вселената. Такова нѣщо чувствувамъ. Че тѣ нѣмаха вѣра. Виждамъ, че това не е вѣра. Азъ усѣщамъ, че тѣ нѣматъ връзка и сѣ мѣне. И да искамъ не мога да имъ помогна - нѣматъ контактъ. То се иска знание за да

повърватъ въ мѣне. Азъ отъ кжде съмъ дошълъ. Кой съмъ, кой ме е изпратил? Като че ли той е единъ другъ. И азъ като посланикъ трѣбва да представя всичкитъ си акридитивни писма: Отъ кжде ида...

Азъ като ида въ единъ домъ, веднага познавамъ хората отъ кжде идатъ. Щомъ ме приематъ добре, азъ ги познавамъ. Ида при нѣкой богатъ човѣкъ и той казва: Извинете, жена ми я нѣма тукъ; или казва: Не е разположена, другъ пѣтъ заповѣдайте. Но много любезно говори.

Азъ си излѣзнахъ и ида въ друга бѣдна къща. Онзи казва: Заповѣдайте! И казвамъ: Този е отъ Божествения свѣтъ. А пѣкъ другия иде отъ другъ свѣтъ. Първиятъ се извинява и въ очитъ ме лѣже, той иска да каже: Нѣмамъ довѣрие въ тѣбе, като те гледамъ. Не искамъ да те приема. Нищо повече.

Сега изводѣтъ. Всички трѣбва да работитъ! Липсва ви нѣщо. Имате единъ кривъ методъ за приложение на Любовта. Имате кривъ методъ за приложение на знанието и кривъ методъ за приложение на Истината. Методѣтъ ви е кривъ.

Азъ по нѣкой пѣтъ чувствавамъ. Дойдатъ нѣкои хора, и като дойдатъ, неприятно ми е, дразнятъ ме. И ако азъ носѣхъ вашия характеръ, щѣхъ да ги изпѣдя. И казвамъ си: Този човѣкъ защо ме дразни? И нѣкой добъръ човѣкъ може да ви дразни. Чистиятъ човѣкъ като тѣ погледне, може да тѣ дразни, че може да проникне и да открие нѣщо въ тѣбе. И затова тѣ дразни. Вие казвате: Защо този човѣкъ ми е неприятенъ?

Питамъ: На Бога всички приятни ли сѣ? На Бога не сѣ приятни всичкитъ. Казватъ, че Богъ е Любовь. То не е башъ така, както мислите. Нѣкой пѣтъ Господъ е толкова далече, че

е напусналъ страданията на хората и не ги слуша. Защото тъ не заслужаватъ да ги слуша.

Едно дете сж го нахранили и то реве и постоянно плаче. Плаче и презъ нощта. Какво ще го слуша майка му? Майка му си отива по работа. Вие като сте недоволни отъ живота, мислите ли, че вашитъ страдания и желания сж нщо важни. Или мислите ли, че ако азъ искамъ гръшни хора да ме обичатъ, че тъ ще придадатъ нщо? Какво ще ми предадатъ. Или ако мислятъ, че азъ съмъ божество, слъзналъ съмъ отъ нкъде какво ще ми донесатъ като имъ давамъ. Следъ като не дамъ, какво ще спечеля азъ?

Азъ се чуда на една мома, чудя се на младия момъкъ; сръщатъ се те. Тя отъ него очаква. Много общо го взематъ това, като символъ. Тя очаква да бжде щастлива. Това, което никога нма да бжде. Защото щастието единствено иде отъ Бога. Човкъ може да бжде щастливъ само когато държи въ ума си онзи, великиятъ Господъ, който е създалъ всичко! Отъ него иде щастието. А пъкъ да мисли, че отъ единъ, който Богъ е създалъ и ще му даде щастието, това е невъзможно.

Законътъ е: Уповай само на Божественото въ себе си; и уповай на Божественото, което е въ хората. И не уповай на човъшкото, което е въ тбе; и не уповай на човъшкото, което е въ другитъ хора; не уповай на животинското, което е въ тбе и животинското, което е въ другитъ хора.

Пилатъ казва: „Не намирамъ никаква вина въ Него”. Имате въ него единъ човкъ безхарактеренъ, тщеславенъ и страхливецъ. Той не намира вина. Казва, че нма вина въ Христа. Но като чу този въпросъ, Пилатъ веднага отстъпи.

Евреитъ казваха: Ние имаме законъ, Той трѣбва да умре. Понеже направи себе си - Синъ Божи. Не че направи себе си Синъ Божи, но тѣ мислѣха, че той ще ги лиши отъ нѣщо. И ще възпре тѣхнитѣ интереси.

По нѣкой път дойде при менъ нѣкоя мѣчнотия, азъ казвамъ: Ти като Пилатъ не искашъ да помогнешъ. Дойде нѣщо, което ми е неприятно. Азъ казвамъ: Ти като Пилатъ не искашъ да помогнешъ. Или искашъ да постѣпишъ както евреитъ.

Имашъ едно възвишено чувство, една велика идея е влѣзла въ тѣбе. И ти се намѣришъ като Пилата, да я възприемешъ ли или не - да я разпънешъ ли като евреитъ по законъ? Ти може би ще си кажешъ: Ако тая идея остане, нѣма да сполуча, ще пропадна.

Не. Ако човѣкъ върви по Божия пѣтъ, той отъ день на день ще става по-красивъ. А пѣкъ като върви по човѣшкия пѣтъ, той ще пропадне. Всѣки день си имайте едно огледало и щомъ почнете да почернявате, вие сте въ човѣшката областъ. А пѣкъ щомъ почва свѣтлината на живота да лѣха отъ васъ, вие вървитъ по Божествения пѣтъ.

Нѣкой казва: Учителю, всичко можешъ да направишъ изведнѣжъ. Не се качвайте на тѣзи сламки, които сами си създавате. Тѣ сѣ самоизмама. Азъ не седа на сламка. И не искамъ и вие да седите на сламка. Азъ седа на гредата, да не се счупва. Искамъ да вървате въ менъ отвѣнъ, но върването да е отвѣтре, защото така върването е друго вѣтре, азъ го зная. Нѣкой дойде и има за менъ отлично мнение. Но азъ съмъ толкова внимателенъ, че върва по неговия пѣтъ, но като

наруша неговите възгледи и току изведнъж погледнеш, че той няма никакво отношение към мене.

И моите отношения към вас могат да бъдат такива. Това са човешки отношения. Някой дойде при мене, казвам си: За тебе хората са добри, докато чакаш подаръци, но тези, които не донасят? Аз поставям въпроса ребром. Това е човешката страна. Това е подвързията. На хората всекога подвързията е на място. И когато в книгата няма нищо скъпоценно, тогава подвързията не е на място.

Казвам: Вие изследвайте какво е казал Христос. Цитират ми, Христос е казал така: „Аз съм Пътят, Истината и Животът”. И не ме разбирате вие под думата „право”. Това е единственото нещо, което може да изучавате. Това е пътът. Аз съм “Пътът” - това е знанието, това е Мъдростта, това е необятната Мъдрост, която трябва да изучавате. Това е онзи Божествен език, който трябва да изучавате. Това е пътът. А пък Истината, Свободата е, която носи Истината. А пък животът е крайният резултат, който ще добием.

Като вървим по този път с силата на тая светлина на Истината, ние ще дойдем до живота. И като дойдем до живота, ще бъдем свързани с Любовта. Чрез живота ще бъдем свързани с великата Божествена Любов. Понеже Любовта носи Живота. Чрез Живота ще познаем величието на Бога. Понеже Той казва: Аз съм живият хляб, слъзалия от небето, и всеки, който ме яде, ще има живот. За да яде този хляб, човек трябва да има знание. Всеки ден трябва да учи.

Та казвамъ: Търсете всъки денъ да имате свѣтлина. При най-гольмитъ си изпитания силитъ да се подмладятъ, които сж отъ васъ стари; а младитъ да не остаряватъ. Глупавитъ отъ васъ да поумнеете. Слабитъ силни да станете.

Азъ не искамъ да ви пренеса преди 2000 години. Положението на Христа не е такова сега. Даже ние съжаляваме, че Христосъ е страдалъ. Азъ не съжалявамъ. Нѣма какво да съжалявамъ. Съжалявамъ въ себе си когато не възприема тази Истина.

Пилатъ казва на Христа: Азъ имамъ властъ... Христосъ му казва: „Ти се самозаблуждавашъ”. Азъ се подчинявамъ, понеже ти е дадена властъ, но ти се изпитвашъ. Христосъ му казва: Единъ денъ и за тѣбе ще говорятъ, и за менъ. За менъ говорятъ като човѣкъ, който извърши волята Божия, а пъкъ за тѣбе ще говорятъ като страхливецъ въ свѣта!

Пилатъ излѣзна и казва на тълпата: Никаква вина не намирамъ въ Него.

Сега казвамъ: Вие като Пилата ли трѣбва да постѣпвате? Пилатъ си изми предъ тѣхъ рѣцетъ и каза: Никаква вина не намирамъ въ Него и никаква отговорностъ не намирамъ, чистъ съмъ съ рѣцетъ си. И ако има нѣкое престѣпление, вие да го носите, азъ съмъ чистъ. И две хиляди години това сж стихове все въ книгата на евреитъ. Все се мие Пилатъ.

Хванете се сега за вашата идея. За Бога мислете. Не се плашете. Ако размишлявате за Христа, дръжете Го като идеалъ на търпение. Единъ човѣкъ, който е слѣзналъ отъ висотата, отъ своето величие, слѣзналъ е долу въ рабски образъ и въ смирение, казва: Имамъ задача, която трѣбва да извърша.

Казвамъ: Всички въ живота си по време на мъчнотии трѣбва да имате този характеръ. Ще си кажете: Така е опредѣлено. Ако е опредѣлено, ще носите опредѣленото. Понеже нѣкой ви казва: Азъ имамъ властъ, вие ще му кажете: Властъ имате, но тази властъ не произтича отъ васъ. Вие считате, че дяволътъ е всесиленъ, и се плашатъ хората. Нѣкои все се мъчатъ отъ дявола. Дяволътъ е резултатъ на нашата мисль. Той е едно послѣдствие. Абсолютно дяволътъ нѣма никаква властъ надъ насъ. И когато човѣкъ грѣши, той грѣши защото иска да грѣши. Защото е свободенъ. Само свободния човѣкъ може да грѣши. Щомъ съгрѣшишъ, кажи на Бога: Господи, свободенъ съмъ, благодаря Ти, както съмъ свободенъ да съгрѣша, така съмъ свободенъ сега да поправа погрѣшката си. Това е характеръ! А пъкъ ти сега казвашъ: Дяволътъ ме тикна. Тогазъ, ако дяволътъ те тикна, тогава трѣбва да извикашъ Господа да те изважда навънъ. Това е криво разбирање.

Върата е онова вѣже, което е хвърлено и ви е потрѣбно и за този животъ и за бѣдещия. И въ рая като идешъ, пакъ има нѣща неизвестни - ще ти трѣбва върата. Върата е нѣщо Божествено. А върването е човѣшко. Безъ върта не може да се постигне нищо. Вървайте, че Господъ ви е създалъ свободни. Вие вървате, че сте слаби; и че дяволътъ ви изкушава, и че като съгрѣшите, не може да поправите грѣшката си. Това е върване.

Вървайте, че сте свободни. Вървайте, че правите погрѣшки отъ невежество. Гордостъта не ви позволява да признаете вашитъ погрѣшки. Ученъ човѣкъ сте. Признайте погрѣшката си. Като направишъ погрѣшка кажи: Азъ съмъ ученъ човѣкъ,

но невежа се показахъ. Като поправишъ погрѣшката си ще станешъ по-учень.

Единъ човѣкъ заболя. Той бѣше лѣкаръ. Той ме помоли да му помогна. Азъ му казахъ: Азъ не съмъ лѣкаръ. Ще викашъ лѣкаръ и ще му кажешъ той да тѣ лекува. Той ми каза, страхъ ме е, че ще ме умори. Казахъ му: Вървашъ ли, че азъ мога? Твоята болестъ е много малка. Това ще направишъ, въ вѣрата има сила. Нѣма болестъ, която да не се подчинява на закона на вѣрата. Но когато се излекувашъ, не отивай да разправашъ никому нищо. И като оздравѣешъ, пакъ не казвай. Не разправяй какъ си се излекувалъ, понеже болестъта ще се върне пакъ на тѣбе. Това е една слабостъ. Не разправяй какъ си се излекувалъ. Щомъ се излекувашъ, благодари на Бога, че си се освободилъ. И на другитѣ хора дай имъ това наставление.

Азъ не искамъ като слепци да се хванете за една тояга. Нѣкой иматъ силниятъ аргументъ: Ако има бѣдещъ животъ и азъ добре живѣя на Земята, нищо не губя. А пъкъ ако нѣма бѣдещъ животъ, нищо не съмъ изгубилъ. Това е една дървена философия.

Има бѣдещъ животъ! И бѣдещиятъ животъ всѣки день го живѣемъ. Всѣки день го проявяваме. Тѣ чакатъ да умратъ, че тогава да го намѣратъ. Азъ и сега го знамъ. Сто на сто зная, че има бѣдещъ животъ.

Единъ евангелийски проповѣдникъ ме пита: Ти вървашъ ли въ бѣдещия животъ? Азъ му казахъ: Азъ отъ тамъ ида. Азъ всѣка вечеръ отивамъ и се връщамъ. Ти толкова ли си невежа, че не знаешъ това? Какъ проповѣдвашъ това, като не знаешъ тия работи? Ти чакашъ като умрѣшъ, да отидешъ и да видишъ

бъдещия животъ. Но и следуюция животъ като дойдешъ, пакъ ще забравишъ, и пакъ ще се питашъ дали има бъдещъ животъ или не.

Когато ти обикнешъ хората, ти си въ бъдещия животъ; когато повървашъ въ абсолютната Истина, ти си въ бъдещия животъ, когато имашъ познания и разбирашъ какъ е направенъ свѣта, това познание, тази радостъ и веселие вѣтре въ човѣшката душа, това е бъдещия животъ, това е онзи свѣтъ.

Ти скъсашъ връзките и радостъта изчезва отъ тѣбе. Ти си въ една стая, завърташъ ключа на лампата и става тъмно. Когато завъртамъ ключа стане тъмно въ стаята, свѣтлината не прониква въ васъ. Тогава всичко е тъмно въ васъ. И онзи свѣтъ го нѣма тогава. Завъртамъ пакъ ключа и свѣтне въ стаята, и онзи свѣтъ е пакъ тамъ. Като завъртишъ ключоветъ и стане тъмно, и като завъртишъ втори пѣтъ и свѣтва.

Нѣкой се съблазнилъ, идва и казва: Той проваля вѣрата ми. Азъ не искамъ вашата вѣра да се провалява. Ако ме видите, че минавамъ по една сламка, то не трѣбва да правитъ същия опитъ. Защото азъ зная законитъ. Олекналъ съмъ, станалъ съмъ по-лекъ. Мога да премина по тази сламка. Вие съ тази тежестъ, която имате, 60-70 килограма, ако минете, може да се счупи сламката. Тогава дете минавамъ азъ, вие не минавайте. За да минете, вие трѣбва да измѣнитъ вашата тежестъ. Съ вашитъ тежки желания не можете да минете. За да минешъ по една сламка, трѣбва да изменишъ своитъ мисли, чувства, желания и постѣпки, за да олекнешъ. Нѣкоя сестра казва: Азъ се моля цѣла нощъ да стане на онази сестра това и това. И минава за християнка. И тукъ на Изгрѣва има кореспонденти,

поздравлявамъ ви, много хубави кореспонденти, харесвамъ ги. Но съжалявамъ едно нѣщо: че не ви плащатъ. И единъ день писали, и за мастилото онзи бакалинъ ще ви иска паритъ. Ще дойде единъ день и ще плащате за книгата. Ще дойде единъ день и всички ще плащате за книгата и мастилото.

Не ставайте кореспонденти на вестниците, на тъмната лежа. Оставете се отъ това. Ако искашъ да направишъ една такава статистика, откажи се отъ това.

Ако азъ съмъ на ваше мѣсто ще направя следното. На нѣкоя обична сестра ще кажа: Напиши на тази сестра, която тѣ обиди следното: Напиши ѝ едно любовно писмо и ѝ кажи: Много ти благодаря, макаръ че бѣше горчиво, но виждамъ, че си права. Да допуснемъ, че ти ѝ напишешъ едно любовно писмо и че тя ти напише едно любовно писмо. Защо вашитъ погрѣшки да не ги отстранитъ, и да се спразумеете за всичко.

Азъ ви говоря върху този предметъ, понеже Богъ е създалъ свѣта за една наука. Да се подвизаваме, да се учимъ. Понеже много пѣти съ одумванието умътъ изгубва правата страна. Азъ не отричамъ, азъ не поддържамъ, че трѣбва да говоря за погрѣшките на хората. Не. Който започне съ погрѣшките на хората, трѣбва да ги поправи. Ако дойде нѣкой при менъ и иска да му стана телякъ, азъ ще постѣпвамъ въ всичкитъ правила и нѣма да оставя мѣсто, дето да не прекарамъ своята чистачка. И като излѣзне човѣка, да е доволенъ. Азъ съмъ за чистенето.

Има погрѣшки, които могатъ да се търпятъ, но има погрѣшки, които сѣ спѣнка за каквото и да е. Всички онѣзи погрѣшки, които спиратъ вашия умъ, сърдце и чувства, откажете се отъ тѣхъ. Какво ще ги правитъ?

Вие остарявате, отивате за другия святъ. И ще хленчете предъ Божиитъ врата, но ще ви върнатъ назадъ. Не може да отидете тамъ. Вие ще кажете, че вървате въ Христа. Съ върта тази работа не става.

Христосъ живѣе ли вътре въ васъ? И вие живѣете ли въ Него?

Христосъ казва: Азъ живѣя въ Отца и Отецъ живѣе въ менъ.

Азъ искамъ Христосъ да живѣе въ васъ и вие да живѣете въ Христа. Той казва: „Отецъ живѣе въ менъ и азъ живѣя въ Него”. Така всѣки день да носите Истината. Той има тази връзка и азъ искамъ вие да живѣете въ Христа и Христосъ да живѣе въ васъ! И тогазъ ще имаме едно общество, което е свързано съ Любовта. Свързано съ този и онзи святъ.

Отче нашъ.

*Въ Божията Любовъ е благо на човѣка. /3 пъти/
6,15 ч.*

Самораждане Раждање на Истината

27-мо Недѣлно Утринно Слово

6.06.1937 г. 5 ч.с.

Изгрѣвъ.

Добрата молитва. Хвалата. Молитвата на Царството.

Тайна молитва.

Ще прочита 19 глава на Йоанна, отъ 21 стихъ до края⁶.

Въ Начало бѣ Слово.

Има нѣща въ свѣта, които ставатъ и засѣгатъ всички хора, всичката култура. Онова, което Христосъ е създалъ преди две хиляди години, засѣгна тогава всички хора. Той знаеше, какво нѣщо е страдание. Сега всички разправятъ що пострада Христосъ. Когато нѣкой умира, лѣкаритъ даватъ нѣкои тълкувания, нѣкоя болестъ, нѣкоя причина, или отъ храната, или отъ външни условия. Сега казватъ, не можеше ли по другъ начинъ да стане съ Христа. Не можеше ли Христосъ да не умре? И Писанието казва: Така е писано. Опредѣлено е. Бащата, когато иска да съгради кѣщата и иска да я остави на сина си, трѣбва да умре, за да я остави на сина си. И въ единъ кошерь, когато се рояватъ пчелитъ, старитъ пчели напушатъ кошера и го оставатъ на младитъ. Старитъ и младитъ пчели не могатъ да се спогодатъ. Старата и младата царица не могатъ да

се спогодатъ. И тогава старата царица решава да излѣзе отъ кошера и да го остави на младата. И въ живота на хората е така. Старитѣ трѣбва при рояване да напуснатъ кошера.

Вчера имахъ единъ случай, единъ братъ ми държа едно наиздателно слово. Хващамъ го и му казвамъ: Азъ тѣбе тѣ допустнахъ на Изгрѣва и ти знаешъ ли, че си направилъ едно престѣпление! Той ми казва: Азъ не съмъ излѣгалъ, не съмъ убилъ, не съмъ открадналъ. Азъ му казахъ: Азъ не ти говоря, че си извършилъ кражба, лѣжа или убийство. Но ти говоря за друго нѣщо, че сте злоупотребили съ моето доверие. Тукъ азъ те допустнахъ, тукъ нѣмаме стражари, нѣмаме сѣдии, нищо. Допустнахъ те на довѣрие като човѣкъ, а ти злоупотреби съ моето довѣрие. Сега да си дигнешъ парцалитѣ и да си вървишъ въ свѣта. Да отидешъ да се учишъ! Той каза: Въ какво ми е вината? Рекохъ му, азъ разправамъ както ми разправятъ на менъ. Както е донесено дѣлото до мѣне. Ти си намѣрилъ тамъ една сестра и си я билъ. Той каза: Криво сѣ ти донесли. Азъ му казахъ, както ми разправятъ сега. Той отговори: Да ти разправамъ какъ седи тая работа. Азъ имахъ да ѣ давамъ хиляда лева и много ме безпкоеше и единъ день я цѣлунахъ, за да не ме безпокои.

Азъ турихъ резолюция: Нѣма никаква вина. Като Пилата - нѣма вина по отношение на сестрата, но стрѣмо мѣне имаше.

Има нѣкои работи, които и вие ги правите като този братъ. Този братъ каза: Искахъ да я уплаша, да не иска пари отъ мѣне. Азъ му казахъ: Тая работа така не става. Тя ще ти каже: Паритѣ ми дай. Преди колко години си взелъ паритѣ? Той каза: Преди 6 години. Да ѣ платя, но азъ съмъ беденъ човѣкъ, и едва си

изкарвамъ прехраната. Казахъ му: Погръшката ти седи ето кжде. Ти всъка година можеше да отдѣлишъ 300 лв., и за петъ години щеше да изплатишъ 1500 лв. Това можеше да го направишъ.

Сега и вие правитъ сжщата погръшка. Имате нъкои задължения, чакате нъкои благоприятни условия да дойдатъ и да платите изведнъжъ. Не, не. По малко всъка година, по 200-300 лв. да отдѣляте и щѣхте да си платите задължението.

Сега васъ ви интересува много кой е този братъ. Все ще се намъри единъ актьоръ да играе ролята на сцената. Името му не се знае. Името му е винаги псевдонимъ. Той е игралъ ролята на „Иванко убиеца”. Задъ кулиситъ ще се преоблече и ще стане особенъ човѣкъ, а пѣкъ на сцената минава за „Иванко убиеца”. Но той ни най-малко не е Иванко убиеца. Преди колко години е живѣлъ той исторически? Да кажемъ преди 700 години. Азъ на посоки го казахъ. Преди 700 години Иванко убиеца убилъ нъкого. И сега на сцената се върши престѣпление. Казвашъ: Защо не го хванатъ и да го турнатъ въ турмата? Защо играятъ „Иванко убиеца”. Веднъжъ преди 700 години той уби нъкого. И защо го представятъ сега на сцената. Това е за поука. Похубаво е да се играе, за да се види, че е хубаво да се изкаратъ лошитъ страни на „Иванко убиеца”. За поука е това.

Въ живота има нъщо важно и всички трѣбва да го знаете. Нѣма престѣпление, което човѣкъ е направлъ, малко или голѣмо. Колкото и да е микроскопическо, когато той умира всичко това отрицателно ще излѣзне предъ него, всичко отъ косъмъ до косъмъ. И Писанието казва: За всъка празна дума ще давате ответъ. Сждбата ще бжде толкова строга, ще те сждятъ.

Даже и за празна дума, нъкоя подигравка си казалъ, въ сѣдбата ще те сѣдятъ и за това. Защо си му казалъ това и онова. И когато дойде Денътъ Господень, всѣкой единъ отъ васъ ще бѣде подложенъ на сѣдба. Ще дойде една сѣдба и като се осѣди единъ човѣкъ; сѣди се за да се изправи.

Много пѣти е имало у насъ погрѣшки, които ставатъ не по наша вина. Но последствията си ги носимъ. Нъкоя микроба на холерата или на бубоническата чума, или причинителятъ на треската. Ти ги приемашъ на гости. Микробата дойде, повика всичкитъ свои сѣседи и почва да дава угощение. Наплодатъ се нейнитъ деца, и направатъ кръвта ти нечиста. И ти почнешъ да боледувашъ. Единъ по-нисшъ животъ е влѣзналъ въ кръвта ти. И разстройва кръвообрѣщението ти. Ще викате лѣкари, ще плащате за да изгонатъ микробитъ, които съ влѣзли. Става цѣло сражение. Ако човѣкъ е тежалъ като Данъ Коловъ 100 килограма. Като го хване такава чума и погледнешъ, той станалъ 50 килограма.

Ще каже нъкой защо е така? Ти си пусналъ тѣзи чужденци въ себе си, далъ си имъ подслонъ вътре въ себе си. Тѣ сѣ чужденци, ти си ги пусналъ и тѣ злоупотрѣбятъ съ своето довѣрие. Ти казвашъ: Още веднѣжъ не пуцамъ никого въ себе си. Нъкой пѣтъ влѣзе не само единъ видъ болестъ, но много болести. Има болести отъ физически свѣтъ; има болести отъ астралния свѣтъ, отъ свѣта на чувствата; има болести и отъ умствения свѣтъ. Напримѣръ болестъ отъ чувствения свѣтъ - единъ денъ да кажемъ, че си неразположенъ, нѣщо отъ астралния свѣтъ е влѣзло вътре въ твоята симпатична нервна система. Всичко ще обератъ и черниятъ ти дробъ не

функционира; а ако е отъ умствениятъ свѣтъ - цѣлата ти нервна система е разтроена. Трѣбва да се освободитѣ отъ нисшия животъ.

Та казвамъ, Христосъ пострада. Христосъ трѣбваше да се роди и после умре. Но той роди нѣщо. Той умре, но детето му остана. Христосъ роди нѣщо въ свѣта - Неговото Слово остана. Христосъ роди на кръста и умре тамъ.

Сега азъ като казвамъ, че роди Христосъ, какво ще се роди въ вашия умъ. Има нѣкое раждане, което не е подобно на раждането на една жена. Подобно е въ друго едно отношение. Жената когато ражда, много кръвъ трѣбва да изтече отъ нея. И трѣбва да се освободи отъ онзи плодъ, който е билъ въ нейната утроба. Защото ако този плодъ остане за дълго време въ утробата ѝ, още за нѣколко дена, това дете е осъдено на смъртъ. Трѣбва да почнатъ страданията на майката, за да излѣзе този плодъ навънъ.

Но има нѣкои други раждания - дето човѣкъ трѣбва да се самороди. Нѣкой пѣтъ питатъ защо сѣ тѣзи голѣми страдания? Азъ лично познавамъ една жена, която 10 пѣти е помѣтала. Тя разправяше, че 10 пѣти е помѣтала, не по нейна вина. И 10 пѣти тя е имала страдания на раждане. Нѣкой пѣтъ и хората на Земята помѣтатъ. Ти току започнешъ въ живота си, до нѣкъде карашъ и помѣтнешъ.

Единъ човѣкъ докато не се самороди въ себе си, той е осъденъ на смъртъ. Трѣбва да се самороди! Ще започнатъ да идватъ страдания, всѣко едно страдание е единъ признакъ, че за майката е дошло време да роди; и ако не може да роди правилно, тя ще помѣтне. Ако 10 пѣти страдашъ и въ тѣбе не

се роди нѣщо ново, тогава каква полза ще имашъ отъ тѣзи страдания. Никаква полза. Страданията ще продължаватъ докато човѣкъ не роди. Христосъ трѣбваше да роди и да внесе въ човѣчеството нѣщо. Грѣшното човѣчество бѣше заченото въ Него.

По закона на прераждането всѣки човѣкъ трѣбва на ново да се роди и да носи всичките страдания. И Христосъ носеше като бремена жена всичките страдания на човѣчеството, за да го очисти отъ грѣха. Тѣзи страдания на Христа сѣ страдания, за да може да се роди детето въ човѣчеството. Защото, ако Христосъ бѣше дошелъ и пострадалъ, и не бѣше изкаралъ, трѣбва да дойде втори пътъ, и трети пътъ. Христосъ пострада, за да роди, ти не искашъ да пострадашъ, тогава трѣбва да помѣтнешъ. Който не иска да страда, той прилича на бремена жена, която ще помѣтне.

Не може да се повдигнешъ докато Божествения духъ не се роди въ тѣбе. Не се измамвай, че ти си се самородилъ. Щомъ се самородишъ, въ тѣбе почва правилния пътъ. Тогава това терзание ще престане въ тѣбе. Отвѣнъ ще имашъ нѣкоя неприятностъ, но вътрешните страдания ще престанатъ въ тѣбе. И въ себе си ще имашъ една особена музика, която никога не си чувалъ, и ще се роди въ тѣбе една велика Любовь, която никога не си ималъ. И живота ти ще се осмисли, и ще разберешъ, че действительно заслужава да пострадашъ. Когато Христосъ умре, Божественото Дете се роди и Го взеха. И Откровението пише: Онзи змей гонилъ жената, която го е родила. И въ невидимия свѣтъ отнесе детето въ Небето. За да не пострада. А майката отишла въ пустинята.

Често идватъ нѣкои при мѣне и ме питатъ: Защо свѣтътъ е направенъ така, не можеше ли другояче? Нѣкой пѣтъ, когато не искамъ да се занимавамъ: Азъ виноватъ ли съмъ, че свѣтътъ е така направенъ. И тѣ казватъ: Не виждате ли, че хората страдатъ. И да ги съжалявамъ, и да не ги съжалявамъ, хората страдатъ. Питатъ, защо умиратъ хората? Всѣки, който се е родилъ, ще умре. Ще умре, но като умира, трѣбва да бѣде готовъ да роди нѣщо въ свѣта. Ако ти си дошелъ и не можешъ да родишъ нѣщо, тогазъ страданията не сж на мѣсто. Всѣки трѣбва да дойде да помага. Христосъ дойде и помогна на човѣчеството. Свѣтътъ е сега най-малко 4-5 пѣти по-оправенъ отъ колкото бѣше въ времето на Христа. И въ края като се завърши съ тази епоха, ще бѣде оправенъ. Сега свѣтътъ не е оправенъ още, понеже вие не сте се родили още. Вие трѣбва да се родите. Ще се мжчитъ и ще родите, и ще ви изпѣдятъ, и нѣкои отъ васъ могатъ да останатъ живи, а пѣкъ нѣкои да заминатъ за другия свѣтъ.

Нѣкои могатъ да останатъ - ще възкрѣснатъ нѣкои. То, възкресението ще дойде следъ голѣмото страдание, както е Христосъ възкрѣсналъ. И възкресението на Христа, това е новораждането вътре въ човѣка. И казвамъ сега: Това, което казвамъ, може да влезе въ стълкновение съ вашето. Вие може да кажете: Толкова години се подвизаваме. Да кажемъ, че сме учили 10 години по архитектура, за да зидаме кжщитъ и ме викатъ за архитектъ да направя нѣкакъвъ планъ на една кжща. Та какво ми струва 10-годишното знание? Ако 10 години съмъ училъ музика и не мога да дамъ концертъ като ме повикатъ! Ако 10 години съмъ цигуларъ и като ме повикатъ на концертъ,

и не мога да свиря нъщо на свѣтъ? Когато ще свиришъ, свири нъщо на свѣтъ! Хубаво е така. Когато пѣешъ, пѣй нъщо на свѣтъ. Когато ще родишъ трѣбва да родишъ не на половина, но като родишъ веднѣжъ, да нѣма втори пѣтъ да се ражда човѣкъ.

Сега не сте родени, а сте направени. Казано е: И създаде Богъ човѣка по образъ и подобие. Тѣй е писано. Ако това бѣше достатъчно, защо Писанието казва, че трѣбва да се родите отново?

Създаването е единъ процесъ, а пѣкъ раждането е единъ вжтрешенъ процесъ. Азъ говоря това за всинца отъ васъ, които сте просвѣтени, не говоря за обикновенитѣ ученици. Мнозина сте просвѣтени, за да разбирате дълбокия вжтрешенъ смисълъ на онова, върху което сте турени. Вие чакате да дойде смъртѣта, да умрете и да отидете на онзи свѣтъ. Това е много погрѣшно схващане. Една майка, която е помѣтала тукъ децата, като отиде въ онзи свѣтъ, ще отиде до вратата на Царството Божие, до вратата на рая и ще я върнатъ. А ако родишъ детето ще тѣ пуснатъ въ рая, ако не - ще тѣ върнатъ. Може 10 пѣти да умираш и да отидеш въ онзи свѣтъ, но ако вашето дете не е родено, въ онзи свѣтъ не можете да отидеш.

Ти ще родишъ и тогава детето ти ще носи Истината. То ще върви предъ тѣбе и като дойдеш до царскитѣ врата, тя ще бѣде широко отворена, защото ти роди едно дете на Истината. И ще има свѣтии и ангели, и венци ще има на главата, всичко ще има. Но ако Истината не върви предъ тебе, то царскитѣ врата ще бѣдатъ затворени и съ всичкитѣ твои дрипели ще те върнатъ да се прераждашъ. Колкото пѣти искашъ можешъ да се прераждашъ на Земята. Прераждането не е едно благо за

мъне. Прераждането е само едно условие, то не дава смисъла на нъщата. Но веднъжъ като се роди Истината въ тѣбе, като излѣзне отъ твоята душа и върви предъ тѣбе, ти ще влѣзнешъ въ рая.

Сега казвамъ на всички отъ васъ като просвѣтени: Само Истината ще отвори царскитѣ врата на рая, за да влезешъ. И тази Истина трѣбва да се роди отъ вашата душа.

Отче нашъ.

Въ Божията Любовь е благо то на човѣка. /3 пъти/.

Проводници на Неговата Любов

28-мо Недѣлно Утринно Слово

13.06.1937 год. 5 ч. с.

Изгревъ

*Ще прочита първата частъ отъ 20 глава на
Евангелието отъ Йоана – до 17 стихъ.⁷*

Въ прочѣтените стихове има едно съвпадение. Нѣкой нѣща, които сѣ важни. Идватъ нѣкои отъ ученицитѣ и казватъ: Нѣма го Господъ тамъ, дето го положили. Явява се едно противоречие – едно малко духовно смущение. И двама отъ ученицитѣ, единиятъ, когото Христосъ обичалъ билъ Йоана, а другиятъ Петъръ. И двамата отиватъ на гроба тѣй тичешкомъ. И влизатъ вътре и виждатъ обикновенитѣ работи. Кърпата съ която е била завита главата на Христа и после другитѣ превръзки тѣй сложени настрани. И двамата влизатъ, провѣрватъ, но никакви ангели не виждатъ. Защо Мария, която вникнала и погледнала, че вижда двама ангели съ бѣли дрехи вътре. И тѣ я запитали: Кого търсите? Тя казва, взели тѣлото на Господа моего, и не зная где сѣ го турили. Въ дадения случай тя се обръща и вижда Исуса, когото не познава. Тя мисли, че е градинаря и се обръща къмъ него и казва: Господине, ако ти си го взелъ, кажи кѣде сѣ положили тѣлото. Тя само като запитва, въ съзнанието ѝ проблесва нѣщо въ духа и тогава го познава до некъде, че е Той. Той ѝ казва: Не се

допирай сега до мъне. Това показва степенята на съзнанието на голъмото противоречие, което днесъ съществува. Въ цълата християнска църква за възкресението на Христа едни се питатъ: възкръсналь ли е; а други казватъ, че не е възкръсналь. И много други въпроси, които сж второстепенни. Онова същественото, което иска да обедини църквитъ въ служение на Бога по Любовь, то е единението.

По нъкой пжтъ азъ гледамъ тукъ по дърветата, нъкои дървета сж зелени, нъкои съ единъ клонъ увисналь по земята; нъкои иматъ листа, нъкои бубулечки сж влзнали въ клоните въ всичкитъ листа и чакъ до корена. Сега нъкой често запитва, казва: Какъ мислишь? Глѣдамъ нъкой мязатъ на увехнали клонища, все се смущаватъ. Едни казватъ: Не е възкръсналь Христосъ; другитъ казватъ: Дали вече е дошло времето? Ученицитъ мислятъ че въ тѣхното време се е възстановило Царството Божие на Земята. Въ времето на Христа се възстанови Царството Божие на Земята, но не както ученицитъ мислятъ. И сегашнитъ хора мислятъ, че Царството Божие ще се въдвори тѣй, както тѣ мислятъ. И англичанитъ мислятъ, че Царството Божие като се въдвори, Англия ще бѣде най-силна; Германия мисли, че като се въдвори Царството Божие, Германия ще бѣде най-силна; Франция ще бѣде най-силна. Българите и тѣ мислятъ, и руситъ сжщото. Всички мислятъ, че ще се въдвори Царството Божие тѣй, като стане силенъ народа и Царството Божие ще се въдвори.

Обаче има една вътрешна страна, въ която човѣкъ трѣбва да влезне въ съприкосновение. Туй, за което сегашнитъ християни мислятъ, то е като едно външно облекло. Както онази мома,

която се приготвява да иде на хорото съ хубавитъ си дрѣхи, обуца, шапка, тури ги и отиде на хорото. Всичкитъ тия вѣрую, които християнитъ иматъ, тѣ сѣ киткитъ. Едно вѣрую е една китка на ухото турена. Панделки има и др. такива. Хубави сѣ. Не е лошо човѣкъ да бѣде облеченъ. Но младата мома следъ като се ожени, вече дрехата ѝ не приляга. Най-първо възлюблениятъ я харесва заради дрехитъ, които има. Че много хубаво ѝ приличатъ. Но следъ като се ожени, той иска да види друго нѣщо въ нея – дали тя знае да готви добре, дали знае да си измита кѣщата хубаво. Дали знае да си гледа децата хубаво. Всичко туй. Едно време на хорото, казва той, бѣше много хубаво и двама играхме добре. Бѣхме добре облечени. Но тукъ работата е вече друга. Въ готвенето, въ шетането, въ отглеждането на децата животътъ става по-труденъ вече. Тази работа е толкова лесна, най-лесна работа, която ние не можемъ да свършимъ.

Казва се: Всички хора, като станатъ проводници на доброто, Царството Божие ще се въдвори на Земята. Ако човѣкъ не може да върши нищо, поне да стане проводникъ – да мине презъ Неговия умъ, презъ Неговото сърце, да мине презъ Божествената свѣтлина. Нѣкой като дойде вѣрующъ, важна е вѣрата, която трѣбва да имашъ. Той ще започне да ти обяснява какъ е възкрѣсналъ Христосъ, по кой начинъ. И само какъ е възкрѣсналъ Христосъ знае. Всички ония, които сѣ писали трактати, това сѣ тѣхните теории за това. Но само Христосъ, Който е миналъ презъ този пѣтъ, той знае. Човѣкъ, който не е миналъ по пѣтя на Христа, той само предполага. Може да бѣде до нѣкъде вѣрно това, но може и да не бѣде вѣрно.

Човък, който знае Истината, тогава той може да каже нещо; човък, който не знае Истината, той не може да знае, той може само някои загадки да каже. Той може да предполага, че Любовта е нещо.

Та казвамъ сега, често проповедници, свещеникътъ влѣзе, току отваря и затваря прозорцитъ на хората. Дойде нѣкой писателъ нѣкога и казва: То възкресение нѣма да има въ тази работа. Но какво разбиратъ съ това? Тази идея е много широка – да възкрѣсне човѣкъ. Сега и азъ не искамъ да ви обяснявамъ, защото тази работа ще я разберете, когато възкрѣснете. Сега каквото и да ви разправамъ за възкресението, и въпросъ не може да бѣде. Какво нѣщо е възкресение? Сега не може да разберете. Сега нѣкои казват: Защо да не може да ни се обясни? Е, какво ще обяснимъ на единъ човѣкъ какво нѣщо е яденето. Туй, което мога да му разправа какво е яденето, то ни най-малко не е ядене. Може да му разправамъ, че трѣбва да се дѣвче храната, но дѣвченето не е ядене. Ама трѣбва да се тури храната въ стомаха. И това е единъ процесъ. Но храненето, туй което хората наричатъ, е съвсемъ другъ процесъ. Хранишъ се само тогава, когато храната ти доставя онзи животъ и онази сила, отъ която ти се нуждаешъ и която на тѣбе ти липсва, отъ което ти си се лишилъ. А онѣзи процеси, които ти извършвашъ, това сж второстепенни работи.

Вие можете да имате една ясна представа за възкресението на Христа и това нищо да не ви ползува. Да кажемъ, че вие вървате, че Христосъ е възкрѣсналъ, но ако вие не възкрѣснете, какво ви ползува Христовото възкресение? И следователно възможността, която менъ ме интересува каква е? Ако има

една банка, въ която азъ съмъ вложилъ паритъ си, нѣкой пѣтъ банката може да изтегли заложенитъ пари. Ако един ден видя, че банката изплаща вложителитъ, тогава азъ се обезнадеждавамъ, че онова, което азъ съмъ вложилъ и азъ мога да го взема. Ако Христосъ е възкръсналъ, ще възкръснемъ и ние; ако Христосъ не е възкръсналъ, не можемъ да възкръснемъ и ние. Сега възкресението е необходимо, понеже то е онзи истинския животъ. Преди възкресението животътъ е билъ животъ на изпитание, на мѣчение, на страдание, на недоразумение, и на всички тия нѣща, които сега ставатъ. И ние искаме да дойде Царството Божие преди хората да сѣ възкръснали. Царството Божие ще дойде за всѣки единъ, който ще възкръсне. Който е възкръсналъ, Царството Божие е дошло. И като дойде Царството Божие, веднага казватъ, ще дойде Царството Божие. Щомъ дойде у тѣбе животътъ, ти ще възкръснешъ, това е възкресение. Щомъ не дойде у тебе животътъ, за тѣбе нѣма възкресение. Щомъ не си възкръсналъ и очаквашъ Христосъ като дойде, да те възкреси, то е едно предположение. И трѣбва ли сега възкресението да дойде, да се покажатъ на свѣта и човечеството, че сѣ възкръснали.

Христосъ се показва, че е възкръсналъ само на онѣзи, които трѣбваше да възкръснатъ, онѣзи, които го обичаха. На своитъ си ученици, за да се усили вѣрата имъ. На свѣта той остави да го не знаятъ. Той каза: стражаритъ взели тѣлото му. Като дойдоха неговитъ ученици да задигнатъ тѣлото и като отидоха да провѣратъ тази работа и казаха: Ние ще уредимъ, малко ще понамажемъ колата, тукъ ще игарятъ роля паритъ, после ще му дадемъ това-онова и работата ще се уреди. Тогава имаше

подкупъ, както и сега. И по нъкой път идеята за възкресението седи на единъ чукъ върху главата върху върующитъ. Защото единъ, като иска да възкръсне, казва – не можахъ...и оживѣя. Той седи съ единъ страхъ, иска да възкръсне, мисли, че като се страхува, гледа това да не направи, онова да не направи, но все иска да възкръсне, и казва: Нито можахъ да възкръсна, нито можахъ да се понаживѣя хубаво въ свѣта. Азъ не зная какво вие подразбирате онова благо, което вие търсите въ Любовта. Тази Любовъ може да се прояви само когато възкръснете. Туй, което очаквате и туй, което хората очакватъ отъ другия свѣтъ като отидатъ, то е състоянието на възкресението.

Сега искамъ да разберете ясно, само чрезъ сравнение до нѣкъде може да имате едно вътрешно досещание. Едно житно зърно може да е въ хамбара много добре. Но мислитъ ли, че хала на житното зърно е много добре тамъ? Ни най-малко! Много е притиснато то. Представетъ си 10-20 милиона зърна притиснати на купъ нѣколко години въ дъното на хамбара, всички едни върху други! Мислитъ ли, че тия зърна живѣятъ много добре? Че всѣко едно зърно казва на другитъ: Махнете се отъ тукъ! Малко свобода ми дайте! И всички съдятъ така натѣпкани и си говорятъ. Този да се махне и онзи да се махне, а не могатъ да се махнатъ. Вие си представлявате колко сж щастливи тия зърна. Нещастни сж ть въ хамбара. Сжщото става и нѣкой път и съ хората. Нѣкой път и верующитъ казватъ: Малко на страни. Този побутне онзи и онзи – другия, и все се побутватъ съ лакета. Че казвамъ: Салонътъ не е достатъчно широкъ. Представете си, че 4-5 месеца се побутватъ

или се натискате и мислитъ за Царството Божие, за Любовта. Но при такова притеснение можете ли да разбирате Любовта? Обаче иде тогава разумния човѣкъ, съ една крина жито ще иде на нивата, ще го хвърли така, че на всѣко зърно да му даде широко мѣсто. Зарине го отъ горе и на свобода ги остави тѣ да не се притискатъ вече. И човѣкътъ тогава, житото се усьща свободно и започва да расте. Израстне нагоре. По напредъ защо не можа да расте? Нѣмаше мѣсто, кѣде ще се прояви. Притискатъ го отъ лѣво, отъ дѣсно, отъ горе, отъ долу – като въ едно менгеме бѣше.

Та казвамъ сега: И васъ трѣбва да ви изведе отъ хамбара. Вие мислитъ, че сте на нивата. Хубаво. Ако нѣкой отъ васъ е посѣтъ, добре е, но нѣкои, които искате да дойде Царството Божие и искате да живѣете тѣй охолно? Че онзи, който живѣе охолно, не е ли въ хамбара? Пъкъ нѣкои, които сѣ ги посѣли на нивата, вече почватъ да се поразпукватъ по малко и още човѣкъ ще си повика малко. Защото той още при пѣрвитъ страдания и казва: Дотегна ми. И житното зърно усьща голѣми мѣчения. И постоянно започва да се... дотегна ми да живѣя! Че ти още не си започналъ да живѣешъ. Той животътъ не дотѣга никога. Дотѣга онова неразбирането. Кое мѣчи? Кое мѣчи домакинята? Кое мѣчи слугата? Две нѣща мѣчатъ слугата. Гладниятъ го мѣчи дали господарътъ ще му плати, следъ като е работилъ презъ годината тѣй, както трѣбва. Ще му плати ли както трѣбва; и дали ще обича господарътъ да го вземе за другитъ години, да го наеме пакъ или не? Васъ ви мѣчи сѣщата идея. И вие мислитъ дали Господъ ще ви плати нѣщо. Вие сте слуги на Земята. Още за прѣвъ пѣтъ идете сега на

Земята, тъй въ съзнанието си. Някой път господарите сж особени, господарят е студень. После някои господари имат една политика. Два вида господари има. Азъ не говоря за небесните господари, а за земните. Защото ако не сте научени съ земните господари, небесните няма да ги оцените. Земните господари сж особени, студени, хладнокръвни; а някои сж любезни и показватъ религиозностъ отъ началото, а строгостъ отъ после. А пъкъ някои господари сж строги отъ началото, а къмъ края ставатъ по-меки. Но това е все съ умисълъ. Но и строгиятъ господарь, и мекиятъ господарь все си иматъ, нщо предъ видъ.

Е, питамъ, ако имашъ единъ братъ, който ти е господарь, по какво ще се отличава братъ ти? Отличава се. Представетъ си, че вие сте играли като две малки деца. Прегръщали сте се, цълували сте се съ брата си, а сега братъ ви е полковникъ, а вие сте редовии. Да кажемъ, че братъ ви като войникъ, и тръбва да козирувашъ, да вдигнешъ ржката си. А да кажемъ, че ти не козирувашъ и той тъ арестува. Но въ какво седи престжплението? Защото не си вдигналъ ржката си. А тръбва да я туришъ на челото си така, както тръбва. И веднага ще има арестъ два-три дена. Че не си вдигналъ ржката си. Питамъ, ако не знаешъ какъ да вдигнешъ ржката си, престжпление ли е? Не е престжпление, но въ порядъкитъ на военните, това е престжпление, че не знаешъ какъ да вдигашъ ржката си. А въ порядъкитъ на Бога не е престжпление. Въ порядъкитъ на мисълта, ако не знаешъ къде и какъ да туришъ една мисълъ, това е друго.

Какво нещо е човекът да мисли? Човекът най-първо се учи. Той е като онъзи деца, които трябва да раздѣлят числата. Смѣсени сѣ жито, царевица, овесъ и тѣ трябва да ги отдѣлят, и после пѣкъ да ги броятъ колко сѣ. Ако ти не знаешъ какъ да раздѣлишъ и наредишъ всичкитѣ мисли, твоитѣ мисли, чувства и постѣпки? Сега васъ ви се вижда всичко това чудно. Азъ съмъ срѣщалъ много учени хора, които не знаятъ какъ да мислятъ. За примѣръ, когато той ми дава паритѣ, да кажемъ, че гледамъ нѣкой банкиринъ. Когато му плащамъ, читѣ му сѣ на четири, да не го излъжа. Защо нѣма довѣрие? Той ще ги прочѣте веднѣжъ, дважъ. И двамата сѣ християни.

Азъ съмъ гледалъ деца възпитани. Наблюдавалъ съмъ тѣхната психология. Около менъ седи една кошница съ череши. Психологически правя наблюдения. Дойде детето по край мѣне, току вземе една череша, изяде я и после си представи, че като ни лукъ ялъ, ни на лукъ мирише. Нѣма никакво престѣпление, че е взѣло черешата. Престѣплението седи въ това, което той върши, че иска да го скрие.

Представетѣ си, че тия череши сѣ преброени. Нѣкой ми е донесълъ тия череши. Азъ съмъ единъ слуга и господарѣтъ каже: Я прочетете тия череши. И после ще ме пита: Кѣде отиде черешата? Преброени сѣ дадените череши една по една. Вие вече сте излъзналъ отъ този редъ на нѣщата. Да допустнемъ, че вие сте свършили по аритметика и математика. Нѣкой отъ васъ е започналъ съ алгебра, а нѣкой е започналъ съ висшата математика. Но както при аритметиката, така и при алгебрата и висшата математика, работитѣ все оставатъ сѣщи – иматъ сѣщите резултати. Както и да смѣташъ, и съ аритметика, и съ

висшата математика смѣташъ, все трѣбва да се плаща. Сега въ какво седи плащането?

Гледамъ, двама длѣжници идатъ при единъ банкиринъ. Иде единъ старъ, възмѣжалъ човѣкъ, изважда паритѣ, банкиринътъ чѣте паритѣ и скѣса полицата. Идва при банкирина една млада благородна мома, той я поглежда така и казва: Задрѣжете паритѣ. Нѣма какво да ми плащате. Изважда и скѣсва полицата безъ да приеме паритѣ. Питамъ сега, защо банкиринътъ въ първия случай взима паритѣ и тогава скѣсва полицата, а при втория случай – пари не взима и пакъ скѣсва полицата. Значи има два вида плащания. Едното е материално плащане, ще платишъ, а другото плащане е отъ друг характеръ.

Вие може да си обяснитѣ сега, че тя е красива, че той има Любовь, това-онова. Както и да обяснитѣ, за младата мома банкиринътъ казва: Законъ има и младитѣ моми не може да плащатъ дългове. Понеже тѣ не сѣ живѣли и не могатъ да плащатъ, а стариятъ е живѣлъ и той трѣбва да плати. Стариятъ понеже е правилъ дългове, ще плаща. А младиятъ не може да направи дългъ, нѣма какво да плаща.

Сега по нѣкой пѣтъ вие питате: Защо трѣбва да се платятъ дълговете? Защото сте живѣли и сте стари. А защо нѣкой пѣтъ Господъ отъ васъ нѣма да иска плащане? Казва така: „Ще залича, казва Господъ, грѣховетѣ ви”. Той Господъ прави сѣщото „ще залича грѣховетѣ ви и нѣма да поменавамъ.” А на нѣкои не заличава грѣховетѣ. И трѣбва да се изплатятъ.

Сега азъ вземамъ грѣхътъ не въ този смисълъ, но грѣхъ въ смисълъ на непослушание у човѣка, че човѣкъ предпочита

своитъ желания, туря ги по-горе отъ Божията доброта и Божията заповѣдь.

Сега вие, както сте поставени, новата мисълъ е, вие седите, азъ ви разправамъ. Сега положението е следното. Представетъ си, че вие вече сте ходили дълго време и сте гладували и сте гладенъ. Седите на хубавата трапеза и азъ почна да ви държа една речъ за яденето. Вие седите. Яденето е предъ васъ. И азъ започвамъ сега да говоря, но въ васъ нѣма ни най-малко интересъ, не ви интересува какво азъ ще ви кажа. Азъ като ви говоря и вие като гледате туй ядене, казвате си: Малко да посъкрати речъта си, колкото се може, 5-10 минути! Защото яденето е сега важния въпросъ! И какво ще ви държа цялъ единъ часъ, че кой го е правилъ това ядене, че отъ кѣде е взето, че плодовете сѣ хубави. Тия работи сѣ отвѣнка. Следъ като се наядете, може да ви се говори за това и онова.

Сега ви предупреждавамъ въ едно нѣщо и ви казвамъ тѣй. Представетъ си, че има единъ законъ и азъ ви казвамъ да си броите хапкитъ и повече отъ 21 хапки нѣма да ядете! Ако ядете повече отъ 21 хапки, всичкото ще го изхвърлитъ навѣнка, колкото и красиво да е яденето. Е, какъ ще ви докажа това? Вие ще кажете: Той е скържавъ, той не иска ние да ядемъ повече отъ 21 хапки. Да ни остави свободни, колкото си искаме да ядемъ, да не броимъ хапкитъ. И вие не може да повѣрвате сега, но следъ като ядете, онзи, който е опазилъ 21 хапки, добро му е разположението, а онзи, който е ялъ повече отъ 21 хапки, после повръщане ще има и е неразположенъ. И тогава се казва: Защо не го послушахме.

Възкръсналият Христосъ казва на васъ: Не мислете за себе си повече. И да не мислимъ за себе си. Престанете да мислите за себе си. То е едно добро. Сега ще мислите да свършите волята Божия, да бъдете проводници, да служите на Господа. Ама съ насъ какво ще стане? Този въпросъ го оставете на заденъ планъ, какво ще стане съ васъ.

Сега и азъ като седя, не искамъ да направя погрѣшка, да питамъ какво ще мислите за менъ. То е вече мисълъ за себе си. Щомъ азъ питамъ така, тогава азъ мисля за себе си. Какво ще мислятъ хората, това е тяхна работа. Но азъ ви казвамъ, повече отъ 21 хапки нѣма да ядете. И ако ме слушате, глава нѣма да ви боли. Ако не ме слушате, тогава ще опитате последствията. Двадесетъ и едно е Любовта, приложена въ възкръсналия човѣкъ. Това е една форма – Любовта приложена, това е една хапка. Двадесетъ и една хапки – е една форма. Нищо повече.

И тогава постарайте се отъ днесъ нататъкъ въ следното: Всѣки единъ въ ума си не да въздига себе си, но въ ума си да въздига своитъ братя. Да държи своитъ братя въ ума си високо. Но защо? Защото въ всичкитъ ваши братя живѣе вече възкръсналият Христосъ. А когато вие въздигнете вашитъ братя въ вашия умъ, вие въздигате възкръсналият Христосъ. Този е пѣтятъ, по който и вие ще възкръснете. Христосъ имаше тази идея. И тази бѣше неговата идея. Той винаги държеше въ ума си, въ своето съзнание Образа на Неговия Баща. Той каза: Не дойдохъ да извърша своята воля. Не мислеше той за себе си и ни най-малко. И казва: Дойдохъ да извърша волята на Отца си. Той имаше властъ да стане видимъ и невидимъ. И казва: Нѣмамъ ли властъ да се помоля да

дойдатъ толкова ангели, легионъ? Но той имаше въ себе си една идея само – да служи на Бога. Да се прояви въ свѣта не той, Богъ да се прояви въ живота, Любовта да се прояви! Ако ние се проявяваме въ свѣта, ние вече се проявяваме въ този животъ, както сега живѣемъ. А пъкъ като влезне Богъ да се проявява въ свѣта, и има миръ, радостъ, спокойствие. Радостъ и веселие ще има не отвънка, но въ душите ви. И въ синца ви трѣбва да има радостъ и веселие. А пъкъ когато дойде радостта и веселието, тогава ангелитъ отъ Небето ще слезнатъ. Нали ангели на Христа му служиха. И на васъ, като почнете да служите на Бога и да изпълнявате Волята Божия, и на васъ ще служатъ ангелитъ и ще донасятъ благословението. Те ще нареждатъ работитъ ви. Онова малкото новородено дете, то ли си нарежда пеленитъ и всичко, което му трѣбва? Не. Майка му се грижи за него. И завива го въ пелени и пр. защото го обича. А когато то израстне и почне да не слуша майка си, и тя го остави и казва му: Азъ каквото можахъ направихъ за тѣбе и отъ сега нататъкъ ти ще се грижишъ за себе си. И ние въ християнството виждаме става сжщата погрѣшка. Най-първо единъ християнинъ е много ревностенъ. Защото най-първо Богъ живѣеше въ човѣка. Но той като почва да урежда своя животъ, Бог казва: Щомъ като почвашъ да уреждашъ живота си, Азъ ще те оставя. И после каза – чакай и азъ да си уредя своя. И Господъ го остави. Казва: Ти нали искашъ да си уреждашъ работитъ си, уреждай ги.

Представете си вие да си уреждате живота или по-добре казано, уреждайте живота си както Богъ изисква. И тогава

поставяйте да се уреди вашия животъ, както Богъ изисква. Но знаете ли какво нъщо Богъ изисква?

Единъ господинъ ми разправя какво станало въ хотелъ “Македония”. Трима-четири души съдятъ около една маса и разискватъ върху новитъ идеи, върху тогавашния социализъмъ – братство да има, равенство. И на маситъ тропатъ и еднитъ и другитъ си даватъ своето мнение. И си попийватъ малко винце. Казватъ – това ще остане, онова ще стане. Гледатъ единъ селянинъ насреща се пънка съ товара си, иска да го тури на гърба си. А тѣзи господа се разправятъ все за много важни работи, за свободата, но никой не иска да помогне на това, на селянина да си вдигне товара на гърба. А говорятъ за братство и равенство на масата отгоре. Така да имате една ясна представа, мислете за туй, което е надъ масата отгоре. Това е за този животъ. Вие живѣете въ Небето. Вие сте чудни. Сега сте въ Небето, но погрѣшката е тамъ, че въ Небето живѣете, а за Земята мислите.

Казвамъ като мислите за Земята, ще слезнете на Земята и ще станете вие много тежъкъ, подъ отдолу ще слезете. Мислете за Небето, а живѣйте на Земята. Така ще се оправатъ работитъ ви. Вие мислите като идете на Небето, вие очаквате като станете ангелъ, тогазъ да проявите Любовъта си. И въ това тѣло, въ което живѣете, като живѣете, може да мислите за Небето и за Любовъта и да я проявите. И ще мислите за възкръсналия Христосъ. Като живѣете така – да бъдете проводници на възкръсналия Христосъ. Сега не искамъ да кажа, че не сте проводници. Не. Но ще бъдете тукъ сметкаджии. Вие казвате: Ако азъ правя сѣщото, какво отношение ще има той къмъ

мъне? Възкръсналият Христосъ ще има същото отношение къмъ васъ, както Слънцето. Ако вие обичате Слънцето, ще имате въ преизобилно свѣтлина и топлина. Всичко ще имате. И влага ще имате. Същото е като станете проводници на възкръсналия Христосъ.

Каквото е отношението на Слънцето къмъ мушичката, къмъ дървото, къмъ водата, къмъ въздуха, къмъ най-дребнитъ същества, такова е и къмъ Царя, къмъ философа и къмъ всичкитъ други. Тръбва да има еднакви отношения. Не правете никакви смѣтки съ Христа. Не правете смѣтката на Якова, който казва: Ако ме благословишъ, азъ ще ти дамъ десетъка. Единственото нѣщо, което Богъ изисква отъ насъ, то е да бъдемъ проводници на Неговата Любовь.

Азъ мисля така. Имаме едно правило и казвамъ тъй: Да извърша Волята Божия не както азъ зная, но тъй, както е благоугодно на Бога. И като видя, че Богъ се весели, че съмъ извършилъ волята му тъй, както Той иска, азъ да стана радостенъ, че съмъ извършилъ Волята Му, както Той иска. Не азъ както искамъ, но както Богъ изисква. Да бѣда проводникъ на неговата Любовь, на Божията Любовь.

Сегашната погрѣшка е, че ние изпълняваме Волята Божия тъй, както ние искаме. И това не е лошо, но то е временно. А трѣбва не тъй, както азъ мисля, това не е истинското служене.

Ако изпълнявамъ Волята Божия както Богъ е намислилъ, това е важното, това е вечното, а не както вие мислите. И това, което вие вършите е добро, но то е временно. За единъ день ще трае и то утре ще изгасне. Но ако изпълнявате Волята Божия тъй, както Богъ е намислилъ, то е Вечното. Тогава минете отъ

вашето, отъ временното, отъ настоящето къмъ Вечното, къмъ туй, което никога не прекъсва. Това е Божественото. Това е Божествената Любовь.

Отче нашъ.

Въ Божията Любовь е благо то на човѣка. /3 пъти/

Слънцето грѣ отлично

6, 10 ч.с.

Особената черта на човъка

29-то Недѣлно Утринно Слово

20.06. 1937г. 5 ч.с.

Изгръвъ

Времето – свежо, топло. Небето – ясно, бодро, ведро!

Изпълни се наряда.

*Ще прочета частъ отъ 20 глава отъ Евангелието Йоана,
отъ 17 стихъ⁸.*

В Начало бѣ Словото.

Христосъ имаше дванадесетъ души ученици. Но единъ отъ тяхъ беше реалистъ, естественикъ, следваше по естествения науки. Когато му казваха за нѣща такива, които не могатъ да се проверятъ, да се виждатъ физически, казва: Тези работи трѣбва да сѣ въображаеми. Вие де сте виждали, че нѣкой човѣкъ, който е умрелъ и да е възкрѣсналъ? Редки сѣ тѣзи работи. И тия работи не можемъ да ги повѣрваме. Не мога да се водя по вашия умъ. Всѣки единъ човѣкъ трѣбва да има едно отъ качества. Въ човѣка има дванадесетъ извора. Дванадесетъ качества. Дванадесетъ сили. Дванадесетъ ума, дванадесетъ сърца. Дванадесетъ очи има. Дванадесетъ рѣце има. Дванадесетъ крака има и какво ли не, все по дванадесетъ.

За сега за примѣръ вие сте запознати само съ две рѣце. Но тѣ сѣ на физическото поле. Ако дойдете до вашето духовно тѣло и то има две рѣце. Ставатъ четири и умственото тѣло –

две. Ставатъ шестъ и причинното тѣло – осемъ. И будическото тѣло – две – десетъ. И въ онова, въ което човѣкъ се слива съ Божественото, още две рѣце – тѣ сѣ дванадесетъ рѣце.

Онзи, който не разбира, ще каже: Тия нѣща не сѣ вѣроятни. Те сѣ невѣроятни нѣща. Но можемъ да приложимъ нѣщата. Нѣщата кога сѣ вѣроятни. Човѣкъ кога може да вѣрва? Ти вѣрвашъ въ лжжата, че е лжжа. Ти вѣрвашъ въ Истината, че е Истина. Но тѣзи две вѣрвания се различаватъ. Ти вѣрвашъ въ кесията, но въ кесията нѣма нищо. Това е лжжа. Вярвашъ въ кесията, но тя е пълна съ злато. Значи вѣрвашъ въ кесията и въ златото. Въ първия случай вѣрвашъ въ кесията и вѣрвашъ само въ въздуха, който е въ дадения случай вътре. А въздухътъ той не пренася нищо.

Та казвамъ, идете отъ обикновеното разглеждане на живота по-нататъкъ. Трябва да отидете по-надалече, за да добиете онова, което ви трябва. Допустнете, че имате обикновена вода въ къщата – толкова вкусна, както горе въ планината на 4-5 или 10 километра тамъ някъде има хубава вода. Но се изисква усилието отъ ваша страна да идете до тамъ.

Допустнете, че нѣма кой да ви донесе вода. Вие трябва самъ да отидете. Има известна опитностъ, която вие не можете да добиете чрезъ другитъ хора. Понеже вие сте свикнали на Земята все нѣкой да ви направи нѣщо. Да ви напечати нѣкоя книга; да чуete нѣкоя сладка пѣсенъ. Но пѣвеца, който иска да се научи да пѣе, кой ще му пѣе най-първо? Че ние така сме свикнали хората, че все нѣкой трябва да ни каже или пѣе. Но онзи славей, който се научилъ да пѣе, кой професоръ му предава това изкуство, това знание? Той се ражда съ него. Че

този славей, който иска да пѐе, дава ухо тукъ-тамъ да чуе нѐкой, който пѐе. Слуша той, пѐятъ ли другитѐ. Той има само едно побуждение - нѐкой да пѐе. И всѐка една ваша мисълъ може да се преведе въ такава песнь. Но все таки трѣбва да има известна побудителна причина. А побудителната причина може да бѣде само едно сѣщество, което седи малко по-високо отъ васъ. То може да бѣде една побудителна причина за васъ. Когато иска човѣка да го направятъ твърдъ, трѣбва налягане отъ горе на долу. Трѣбва да го стесняватъ, за да стане твърдъ. Той трѣбва да е пречистенъ или за да се дисциплина – нѐкой пѣтъ тези младитѐ моми отъ селата, а и сега има такива, тѣ имаха рокли, които ги надблѣваха на 10-15-20 дипли и така ги тургаха нѣкъде, че после отъ горе имъ турятъ известна тежестъ върху диплитѣ, че да се запазятъ за дълго време. Момата като се облече тѣй, че на рески, рески падатъ диплитѣ. И ако момата не си дипли хубаво роклята, ще си изгуби фасона на дрехата.

Сега ще каже нѐкой: Е, тѣзи работи.... Но често човѣшкия умъ трѣбва да се държи въ известна изправностъ. Вземете за примѣръ, че вие сте единъ пѣвецъ. Искате да пѣете. Но най-първо трѣбва да изучитѣ основното положение на музиката. Да кажемъ около 10-15 тона. Имате вие седемъ тона и всѣки единъ тонъ си има своето естествено положение, което тонътъ има. Има две положения, които сѣ необикновени. Едното е въ низходяща степенъ, а другото е въ възходяща степенъ. Едното се нарича повишение, а другото – понижение. Вънъ отъ тия обикновени тонове трѣбва да знаете и тия изключителни положения – или въ повишение, или въ понижение. Вземете

една ваша мисъл или ваше чувство. Може да е въ естественото положение, или нормалното си положение го наричатъ. Но може да има едно неестествено, изключително положение въ понижение: Или пъкъ туй чувство може пъкъ да има едно изключително положение въ повишение. До нѣкъде въ повишение вие сте го научили да издържате по-добре, отколкото да издържате нѣщата въ понижение. Но това е така по отношение на доброто. Въ пѣнето въпроса седи малко другоаче. Но въ положението по отношение на единъ нѣщастенъ животъ, и тамъ има понижение на нѣщастieto и повишение на нѣщастieto.

Та за примѣръ въ красивия животъ пониженията сж малко неприятни. А въ свѣта на страданията пониженията сж приятни. И тамъ като се понижава страданието, то става по-малко. Или като се повишава страданието. Е какъ ще го вземе сега? Да кажемъ здравъ сте. Въ здравия човѣкъ въ гласа му има особено нѣщо и въ неговия тембъръ има нѣщо особено. Още като говори човѣкъ, може да знаешъ здравъ ли е или не е здравъ. Една диагноза има. Много трудна диагноза. Още като говори човѣкъ може да знаете добъръ ли е или не; още като говори човѣкъ може да знаете обича ли Истината или не я обича. Още като говори човѣкъ, като каже първия тонъ, може да знаете дали има меко сърдце или нѣма меко сърдце, дали сърдцето му е възпитано или не е възпитано. Може да знаете кои нѣща сж по вкуса на човѣка, и кои не сж по вкуса му. Само човѣкъ като ви говори, може да знаете това. Ако го наемете за слуга, още отъ първата дума може да знаете ще ви върши ли работа или не. Не само това, но вие като станете сутринъ, като

произнесете една дума, ще знаете ще свършите ли тази работа или нъма.

Вземете единъ, който тръгва въ правия пътъ. Вие провървявате, но той казва: Ако стане нъщо и се подхлъзна въ въртата? Мислите ли, че човѣкъ взема върно това? Той е една възможность. Сега защо ставатъ нъщата така, не питайте. Защо се понижаватъ нъщата, ние не знаемъ; защо се повишаватъ нъщата? И това не знаемъ; защо сж въ нормално положение, пакъ не знаемъ. Ти страдашъ и не знаешъ защо страдашъ; радвашъ се и не знаешъ защо се радвашъ. Приятно ти е да се радвашъ и не ти е приятно, като не се радвашъ. Но ако речешъ да си дадешъ единъ отчетъ защо се радвашъ или защо страдашъ, ти не можешъ да си обяснишъ работата. Сега въ вашия умъ, всѣки си има по една идея въ живота, която иска да реализира. Всѣки единъ отъ васъ счита, че неговата идея е най-сжществената. За примѣръ вземете единъ даровитъ ученикъ, за него главната идея е да свърши училището. Да кажемъ едно малко дете иска да свърши отдѣленията; иска да свърши прогимназията, после гимназията, иска да свърши университета и най-после иска да се специализира. Представете си, че той може да е нѣкой малѣкъ цигуларъ, а иска да стане голѣмъ. Хайде да го кажемъ малко по-благородно, да стане голѣмъ виолонистъ или музикантъ или гениаленъ човѣкъ по музиката.

Казвате, религиозенъ човѣкъ, значи не е толкова благороденъ; или друго значи – свързанъ човѣкъ, защото религиозенъ човѣкъ значи да си свързанъ. Казватъ нѣкои: Той е много религиозенъ човѣкъ. Значи е свързанъ човѣкъ. И щомъ

си религиозенъ, ти не си свободенъ, ти си свързанъ. Като нѣкой конъ за нѣкоя ясла. И току се въртишъ, но навънъ по далече отъ вѣжето не можешъ да отидешъ. Речешъ на лѣво, на дѣсно – този юларъ дойде и казва, по-далече нѣма да отидешъ. Отидешъ на лѣво, пакъ по-далече не можешъ да отидешъ. Напредъ и назадъ, но все спирашъ. И ти казвашъ: Такава е сѣдбата. Такава е сѣдбата на вързания конъ. Но на свободния конъ каква е сѣдбата? Той си ходи свободно; но пѣкъ свободния конъ си има друга мѣчнотия. Въ гората тамъ има вълци. И ако остане зимно време въ гората, може да му съдератъ кожата. И какво трабва да прави тогава този конъ?

Вие сте въ единъ свѣтъ, дето има най-големитъ преувеличения. Вие сте дошли въ единъ свѣтъ, дето единъ другъ ще си вредатъ. Една борба има и вие трѣбва да минете презъ бойното поле. Ако нѣкой може да мине и да не го закачатъ въ свѣта тия снаряди, добре ще бѣде. Но на мнозина отъ васъ дрехитъ ще бѣдатъ надупкани, пѣкъ и мнозина отъ васъ ще имате и вашитъ сърца да бѣдатъ продупкани. Нѣма да остане единъ, който да не е раненъ. Не зная до сега не сте ли ранявани? Питате защо е така? Че бойно поле е! Хората се биятъ за свобода и смъртъ. Въоръжени сѣ. По това поле трѣбва да минете. Нѣма другъ пѣтъ. Презъ голѣмитъ сражения на живота трѣбва да минете и трѣбва да имате всичкото изкуство на войника, да знаете кѣде да вдигнете крака си, кѣде да клекнете и пакъ да станете. Ухото ви трѣбва да бѣде толкова бистро да схваща, че още като идватъ снарядите, още отъ далече да ги чувате. И да се отклоните ту въ лѣво, ту въ дѣсно.

Сега може тази мисъл да е малко отвлечена. Ето някои сж идвали при менъ да имъ направя азъ диагноза. Казва: Не зная, здравъ човѣкъ бѣхъ, но какво ми стана, урочасали сж ме някои, нищо не мога да си представя. Почна най-първо болестъ да ме наляга по едното рамо, по другото, но какво стана? По-рано бѣхъ тѣй спокоенъ, а сега почвамъ да ставамъ нервенъ. Нѣмамъ туй разположение. Казвамъ му: Ти не знаешъ какъ да се хранишъ. Много бързо ядешъ. Казва ми: Нали бързамъ, имамъ много спѣшна работа. Ти рекохъ, си завършилъ своята работа, но си забъркалъ работата на своето здраве. Че яденето е най-важната работа. Ти трѣбва да знаешъ какъ да ядешъ, отъ това зависи основата на твоето здраве. Азъ говоря за здравитъ жѣби. Който има здрави жѣби, не може да боледува. Но ако ти ядешъ само на дѣсната страна или само на лѣвата страна, ти здравъ човѣкъ не можешъ да бѣдешъ, и ако ти само прокарашъ храната си само 2-3 пѣти въ устата си и хайде навжтре, то ти нарушавашъ закона на храненето; и после като ядешъ, че си отваряшъ много устата, и тогава много въздухъ прекарвашъ въ стомаха си, ти здравъ човѣкъ не можешъ да бѣдешъ. И после, ако ядешъ и се занимавашъ съ много погрѣшки на този, на онзи, пакъ здравъ човѣкъ не можешъ да бѣдешъ. И ако ядешъ храната и после негодувашъ, пакъ здравъ човѣкъ не може да бѣдешъ; и ако ядешъ и си недоволенъ, пакъ здравъ не може да бѣдешъ.

Има една философия. Всичкитъ окултни ученици вие не сте минали презъ такова школа. Трѣбва да минете презъ тази дисциплина. Вие за примѣръ има отъ васъ някои, които знаете езици и мислите, че говорите нѣкой езикъ много хубаво. Азъ,

когато бяхъ въ Америка съмъ слушалъ много редко американци, които да говорятъ добре английски. Не че не говорятъ правилно, но да се говори единъ езикъ хубаво, иска се много нъщо. И въ България азъ съмъ срѣщалъ много малко българи, които да говорятъ хубаво български. И много малко религиозни хора съмъ срѣщалъ, които да мислятъ правилно. И какви ли не идеи иматъ тѣ за Бога? Щомъ ти се случи нѣкое голѣмо нѣщастие, тѣ казватъ: Защо Богъ ти даде това нѣщастие? Въ ума на Бога не е идвало да ви създаде нѣкое нѣщастие. За примѣръ на Господа да му е дошло на ума, че той трѣбва да ти счупи крака, че той трѣбва да ти счупи каруцата, че ти да паднешъ отъ нея и да си счупишъ крака? Менъ ми разправяше единъ баща, който билъ опитенъ въ водене на каруца. Впрѣга той каруцата съ два коня и качва се той и сина му. Синътъ му билъ малко дете, а бащата разбира това изкуство много добре – да кара конетѣ, но ималъ една работа, искалъ да си запали една цигара и казалъ на малкото дете: Я вземи зингиитѣ на коня. А той си изважда отъ джоба да си запали цигарата. А той като взема зингиитѣ съ камшика, и онзи конь като хуква, изважда каруцата навънъ и бащата не може да изпуши цигарата си и се връща съ изкълченъ и счупенъ кракъ. И казва бащата: Не зная, не се ли помолихъ хубаво като тръгнахъ, какво ми стана сега?

Причината е едно неестествено жѣлание да пушишъ една цигара като си въ каруцата – нищо повече. Не ти трѣбва цигара тамъ. Ти като слезнешъ, като си наредишъ каруцата, тогава запуши цигарата си. А на каруцата цигара не се пуши. Тѣзи, които се занимаватъ съ взривно вещество, съ барутъ сж много

внимателни. Тъ иматъ много меко вещество на обущата си отдолу. Много меки обуща иматъ тъ. И нъкой пжтъ нъкое взривно вещество може да се възпламени. И ти ще бждешъ много внимателенъ. Трябва да гледашъ като ходишъ. Човъкъ не тръбва да направи най-малкото сътресение, защото при взривното вещество най-малкото сътресение може да се пукне и да направи голъма пакостъ.

Та казвамъ: Ние хората сме пълни съ такива приключения. Всъки единъ отъ васъ има нъкоя бомба вътре въ себе си, въ сърцето си и има най-малко 10-на такива бомби. Азъ ги наричамъ 12 бомби и само като ги бутнешъ, или 12 мисли може да има човъкъ, дето само като ги бутнешъ! Една мисълъ може да е само, но като бутнешъ тази мисълъ и тя да експлоадира. Сега азъ не искамъ да изнасямъ това да се плашите вие, но нали внимателенъ тръбва да бжде човъкъ въ сегашния животъ. И като стане сутринъ, той тръбва да се моли, за да бжде ръководенъ въ живота и да знае какво ще прави. Дето се казва: Господи, постави стражъ на устата ми!

Та въ сегашните времена човъкъ тръбва да постави Господа стражъ не само на устата си, но и стражъ на сърцето си; че каквото мисли, каквото прави, всичко да бжде на мѣстото си. Защото иначе, ако не поставимъ стражъ на сърцето си и ако не бжде всичко на мѣстото си, ние въ всичко ще имаме обратна реакция, въ която цѣлиятъ нашъ животъ ще има и обратни послѣдствия, които съ години не могатъ да се избегнатъ, и съ години ще носимъ товара имъ. Сега азъ говоря за нъкои нъща, които могатъ да се избѣгнатъ и това тръбва да стане; азъ говоря за тия нъща, които тръбва да станатъ. Защо тръбваше Христосъ

да страда, да бжде предаденъ? Тръбваше да страда, за да придобиятъ душитъ своята свобода, за да могатъ онѣзи, които сж попаднали подъ робството на грѣха, да добиятъ своята свобода. Казватъ: Не можеше ли Христосъ да не страда? Можеше, но тръбваше да се приближи още страданието на хората, за да се избавятъ хората отъ страданията, затова Той непременно тръбваше да мине презъ страданията. И туй страдание не е произволно. То е доброволно. И онзи, който така страда за другитъ, не за себе си, той всѣкога въ края на краищата придобива нѣщо. Но ще се мине дълго време! Вие сега страдате и не знаете за себе си ли страдате.

Човѣкъ страда за три нѣща: Той може за себе си да страда, но може да страда и за своитъ ближни и може да страда за Бога. Най-доброто страдание е, когато човѣкъ страда за Бога. Подъ думата „страдание” имайте именно туй понятие. Една работа може да ви предложатъ, но работа, която никакъ не ви е по вкуса, по сърцето. Предствете си, че вие сте единъ пѣвецъ. Пѣете за себе си сжщо. Приятно е да пѣете за себе си. Но нѣкога тръбва да пѣешъ за нѣкой хора, които никакъ не оценяватъ пѣенето. И можешъ да отидешъ нѣкъде, дето добре се плаща за пѣенето. Може да ти платятъ за едно пѣене 200-300-500 лева. Ще ти платятъ. Даже най-неспособнитъ отъ васъ за 50 лв. все ще изпѣе нѣщо. Сега може да ви попитатъ: Тръбва ли човѣкъ да продава музиката си? Че тогава тръбва ли той да продава своитъ религиозни чувства, когато отива да проповѣдва на хората, че му плащатъ, за да ги научи да вѣрватъ въ Бога? Нали ви плащатъ тогава. Сега въ тия религиознитъ убеждения има една страна, въ която всички тръбва да бждатъ

будни! Не проповѣдвайте нѣща, които наполовина не ги знаете. Наполовина нѣщата сѣ, когато азъ се съмнявамъ въ това, туй дали е тѣй или не? За примѣръ: Ако азъ ви описвамъ духовния свѣтъ, вие ще кажете: Ама той мяза ли на този свѣтъ? Вие сте чудни! Всичко се мени. Баща ви, който е билъ младъ, безъ брада, следъ 50-60 години той стане съ брада. Питамъ: Щомъ израстне брадата, вашиятъ баща не е баща? Защото щомъ израстне брадата на баща ви, той е другъ. Ако по-напредъ, преди да сте се родили вие, той е билъ безъ брада, а после като израстне брадата му, той не е вече баща ви? Ако имате тия разсѣждения както сега? Че е изникнала брадата на човѣка, отъ голѣмъ зоръ е станало това. Та тия животни, които сѣ покрити съ косми, тѣ първоначално не сѣ имали косми, но като сѣ влѣзли въ живота, лошитъ външни условия ги заставяли да си направатъ една космата дреха. Та и на човѣка му е покрита главата съ косми. Това е отъ зоръ! Но единъ день колкото се подобрява положението на живота и косата и тя се подобрява. Погледнете онѣзи хора, гладкитъ хора, въ тяхъ има какво да чѣтешъ. Какво се казва тамъ, че Яковъ билъ гладкъ, а Исавъ билъ косматъ. Е, какъвъ е билъ характера на Яковъ и този на Исавъ? Исавъ е билъ косматъ, много енергиченъ човѣкъ – за материалнитъ работи. Всички ония хора, които обичатъ материалнитъ работи, сѣ космати; а пъкъ ония, които по-малко ги обичатъ, по-малко косми иматъ. А подъ ония гладкитъ хора подразбирамъ азъ горитъ, които сѣ изсечени. Тази гладката страна и на рѣцете, и на лицето, то е мѣсто, което се обработва – тѣ сѣ нивитъ, лозята, градинитъ, които хората обработватъ. Посевитъ, туй сѣ мѣстото. Рѣката – отъ вътрешната страна

като погледнешъ ржцете на човѣка, ще видишъ културата каква е. Ако лицето на едно сѣщество е космато, какво ще чѣтешъ по него? Напримѣрь, на едно куче или на единъ конъ какво ще чѣтешъ по него? Много малко ще чѣтешъ. Едва ти ще забележишъ нѣкои черти. И тамъ се показватъ такива черти. Напримѣрь хапливитъ коне иматъ една особена линия на устата, едно изкривяване. Като видишъ тази линия на единъ конъ, трѣбва да бѣдешъ много внимателенъ. Ако забележишъ такива линии на единъ конъ, трѣбва да се пазишъ, защото той може да се хвърли и и да хване нѣщо отъ ржцете, лицето ти. Това е едно особено повдигане на устата, обичатъ да хапятъ. Който не разбира това, трѣбва да се пази, а въ благороднитъ коне има нѣщо благородно въ тѣхъ. И човѣкъ трѣбва да бѣде отличенъ физиономистъ, за да разбира тия особени черти.

Азъ гледамъ мнозина хора погрозняватъ по единствената причина, понеже иматъ една лоша черта въ характера си. Напримѣрь нѣкой човѣкъ нѣма уважение и почитание къмъ другитъ хора; и тѣзи лоши черти се изразяватъ на лицето му. Напримѣрь нѣкой му говори, и той направи една гримаса на лицето, на устата си, че е недоволенъ. Като му кажатъ нѣщо за нѣкого, даже не внимава, той си подигне устнитъ. Днесъ понадигне устната, утре понадигне устната, все прави тази гримаса и развалва се лицето му. А пъкъ нѣкой не знае какъ да седи. Вие седите по единъ начинъ, по другъ начинъ; или вие си държите ржцетъ, често гледамъ по единъ начинъ, по другъ начинъ. Не знаете какъ да държите ржцетъ си. Напримѣрь, нѣкой си държи ржцете скръстени, или скрити подъ мишницитъ. Не знае кѣде да си държи ржцетъ. Два начина

има, по които може да държиш ръцете си, и трябва да ги туриш правилно. Правото на човъка е въ неговите ръце. Ти не може да имаш право, правилен животъ, докато не си се научил право да държиш ръцете си. Доброто е въ краката на човъка. И ако ти не знаеш какъ да си държиш краката, ти добър човък не може да бъдешъ. Вземете единъ цигуларъ. Ако той не знае какъ да кара лъка си, той не е цигуларъ. Нъкой кара лъка нъвънъ, нъкой навътре. А въобще цигуларите изискватъ права да бжде ръката. Успоредно трябва да върви лъкътъ, да продължава съ магарето; но успоредно да върви. То си има правило. Ако искашъ да изкарашъ известенъ тонъ на цигулката си, то лъкътъ отива къмъ шийката на цигулката, и ти ще имашъ единъ тонъ. Колкото отива по близо до магаренцето, ще имашъ другъ тонъ. Сега азъ говоря, ако искашъ да имашъ единъ основенъ тонъ. Азъ вземамъ цигулката за изяснение. Така е и въ пианото, така е и въ китарата, въ мандолината, така е въ арфата и т.н. Всички сж основани на единъ законъ вътрешенъ.

Човъкъ само по себе си, той е цигуларъ. Той има четири темперамента. Това сж четирите струни на цигулката отъ горе; и нъговата воля това е неговия лъкъ, който трябва да мине по тази цигулка. И тия темпераменти се намиратъ въ струните. “Солъ” е басовата струна, “ре” – това е алтътъ; ако е на “ла” – това е теноровата струна, а ако е на “ми”, това е сопрано. Тогава имате басътъ, това е бащата, “ми” – това е майката; тенорътъ – това е голъмия синъ, а алтъ – това е голъмата дъщеря. Това сж сега фигуративни работи. Сега това е въ

човъка застѣпено така и ако човѣкъ може да разбере въ себе си туй музикално, много лесно може да се справи въ живота.

Най-първо като станешъ сутринъ, ще имашъ отношение къмъ Бога, къмъ баща си. Или кой е бащата у човѣка? Нервниятъ темпераментъ. Умствениятъ темпераментъ, това съставлява майката. Защото най-първо е почнала да мисли жената. Когато проявишъ Любовата, ти почнешъ да мислишъ. Само когато Любовата се проявява, като почнешъ да обичашъ, ти почнешъ да мислишъ.

Ние вземаме страданията, но тѣ сѣ само едната страна на човѣшките чувства. Когато страдашъ, това показва, че нѣмашъ отношение къмъ единъ отъ своитѣ темпераменти. Щомъ нѣма човѣкъ отношение къмъ своята мисль, той не взема предъ видъ каква трѣбва да бѣде неговата мисль. И тогава веднага ще му дойдатъ нѣкои голѣми страдания въ свѣта. Щомъ се увеличаватъ страданията, мисълта е, която може да изведе човѣка отъ това трудно положение. Сега тази мисль може да ви въведе въ едно неестествено положение. Казвашъ: Толкова години се молимъ на Господа, и мислимъ, че вече сме въ правия пѣтъ. Вие вървите въ правия пѣтъ, но тази опитностъ, която имате, е отъ вашето минало. Вие вървите, но вие вървите по новия пѣтъ. Вие казвате: Господъ ще уреди работитѣ си. Той ще ги уреди, но какви ще бѣдатъ вашитѣ условия, когато Той уреди работитѣ си?

Когато се занимавате съ музика, трѣбва да знете всѣки тонъ каква частъ отъ времето трѣбва да вземе. И мисълата си има единъ музикаленъ тонъ, по който тя върви. Всѣка мисль върви по закона на музиката. И всички чувства вървятъ по закона на

музиката. Напримър едно чувство може да е отъ четири удара – като цъла нота; или като половинъ нота или като четвъртъ, една шестнадесетъта, $1/32$ -ра, $1/64$ -та. Вие ще кажете, по-проста работа нма ли? По-проста има. Единъ американецъ ходилъ въ Германия да завърши своето учъние и попиталъ единъ германски професоръ: Господинъ професоре, като американецъ много бързамъ. Курсътъ е четири години. Има ли нъкой курсъ по-късъ, за 4-5 или 6 месеца? Професорътъ му казалъ: Има. Такъвъ курсъ има. И му далъ този примъръ: Когато Господъ създалъ свѣта, казалъ на джбътъ, че му трѣбватъ 100 години, за да стане единъ джбъ на свѣтъ. А пъкъ на тиквата казалъ: На тѣбе ти трѣбватъ само 6 месеца. Така че, ако искате да вземете мѣстото на тиквата, стигатъ ви само 6 месеца. И следъ 6 месеца вие ще ликвидирате съ работата си. И идущата година ще ви садятъ пакъ на ново. А пъкъ джбътъ за 100 години нма да го садятъ!

Помнете сега едно – единъ законъ е върень: Ако ти самъ си недоволенъ отъ себе си, хората не могатъ да бждатъ доволни отъ тѣбе. Ако ти си недоволенъ отъ Бога и постоянно Го критикувашъ, хората отъ тѣбъ не могатъ да бждатъ; и ако ти не си доволенъ отъ хората, то и хората отъ тѣбе не могатъ да бждатъ доволни. Това сж три правила.

Вие искате да бждете щастливи, безъ да сте доволни отъ себе си. Най-първо справете се съ себе си. Намърете най-малката добра черта въ себе си и се спрете върху тази малка черта. И бждете доволни, че имате нщо, съ което се отличавате отъ другитъ. Намърете една отличителна черта, която другитъ хора я нматъ. И бждете доволни, че вие сте

единствения, който има тази черта. И дръжте мисълта си върху тази черта.

Нъкой път се спирате върху мисълта: Да любимъ Бога, да любимъ и ближния си. Това е изкуство. Какъ ще любишъ ближния си? Дайте ми единъ примъръ, покажете ми единъ човѣкъ, който люби. Споредъ вашето знание покажете ми единъ примъръ. Азъ зная, че хората обичатъ, но какъ обичатъ, това е мжчно да се знае. Азъ говоря сега за Земята. На Земята не мога почти да намѣра човѣкъ, който да обича. Тамъ Любовта е ограничена и за петъ пари ще изгубишъ Любовта на когото и да било. Вземете единъ вашъ приятелъ, който ви обича. Вземете 100 лева отъ него и не ги връщайте 2-3 години. И за 100 лева той може да си развали отношенията къмъ тѣбе. Или кажете му нъкоя дума, той пакъ може да измени своето отношение къмъ васъ. Много пжти мислите, че можете да говорите каквото искате. Не. Много е опасно говоренето. И въ свѣта на всички лоши работи сж отговорни проповѣдниците, понеже говорятъ това, което не е вѣрно. И ученитъ хора сж отговорни, понеже съ науката говорятъ това, което не е така.

И въ общественния животъ е така. Ние трѣбва да бждемъ точни въ всичко. Много философствуване не трѣбва.

Намѣрете една основна черта въ себе си, която никога да не се мени. Да кажемъ, че мислите, че сте добъръ. Тогава направете опитъ да видите вашата доброта мени ли се или не. Щомъ се мени, тя не е още основна черта въ васъ. Намѣрете нъкоя ваша черта, която при всички условия остава една и сжща. Това е основна черта! Както Епиктетъ е ималъ една основна черта. Той е билъ философъ. Живѣлъ е при много

сприхавъ господарь като робъ. Господарятъ му, като налагалъ своитъ роби, налагалъ и него. Но Епиктетъ билъ много спокоенъ, като че всичко това не е отнася до него. Единъ день господарятъ налагалъ крака му. Епиктетъ казалъ: Вие налагате крака ми и ще го счупите и тогава нѣма да ви бѣде полезенъ. И наистина господарятъ му счупилъ крака, но за това негово самообладание, господарятъ следъ тази случка го освобождава – дава му известна сума и Епиктетъ прекаралъ живота си после въ Гърция и написалъ нѣколко цѣли съчинения, отлични, много хубави нѣща написалъ. И вие като Епиктетъ трѣбва да бѣдете спокойни. Азъ гледамъ, като ви се случи най-малкото нѣщо, вие обикаляте навсѣкжде, за да го разправите какво ви се е случило. Епиктетъ не е ходилъ да разправя на другитъ роби, че господарятъ му счупилъ крака, той само казалъ на господаря: Ако ми счупите крака, нѣма да мога да ви бѣда полезенъ. И той сполучва съ този свой спокоенъ характеръ да спечели сърцето на своя господарь.

Когато имате нѣкоя основна черта, то тази черта може да изменя характера на хората, които сѣ около васъ. И ако окръжаващитъ около васъ по-далечни и по-близки не се изменятъ, вие не сте силни още въ тази своя черта.

Христосъ каза на Петрь: Чашата, която ми даде Отецъ да я не пия ли! За този часъ дойдохъ! И когато Христа го поругаваха, Той седеше тихъ и спокоенъ! Той мислеше, че всичко това е за благо на човѣчеството! Само при такова разположение човѣкъ може да запази спокойствие на своя духъ! Вие казвате: Да бѣда като Христа. Вие искате да бѣдете като Христа, но искате да имате кѣща, пари и пр.

Свещениците и владичите иматъ патерици, корони. Кой нѣма да бѣде разположенъ тогава? Вие искате да бѣдете като Христа и да имате това и онова. А пъкъ на Христа туриха царска мантия при мъчението и Му казаха: Радвай се царю. На Тома, когато Христосъ се яви на учениците си следъ възкресението, каза: Ти виде раните ми, но ако нѣмахъ рани, какъ щеше да повѣрвашъ! И сега не бѣди невѣрнъ, но вѣренъ! И ти сега понеже виде, повѣрва. Но блажени сѣж ония, които не си тургатъ като тѣбе прѣста въ раната ми и повѣрватъ.

Всички хора сѣж Томовци. Вие казвате, да опитамъ Любовта. Вие сте Томовци. Любовта трѣбва да се приеме безъ опитъ. Не е лошо да се приеме съ опитъ, но това е 1/12. Защото Тома е единъ отъ 12-тъ ученици. Нѣкой пѣтъ нѣщата приемайте и безъ опитъ; а нѣкой пѣтъ приемайте и съ опитъ. Нѣкой пѣтъ повѣрвайте и приемайте нѣщата безъ опитъ. И се спрете върху една черта, която Богъ ви е турилъ и съ която вие се отличавате отъ всички други същества. И въ Небето като отидете, тамъ въ Божията книга сѣж /сте/ записани съ тая особена черта. Каква е била. Това ще видите като отидете и отворите тая книга на живота. Тамъ ще видите дали това е вѣрно. Но тази особена черта, която Богъ е далъ, дали вие сте я развили или не? Ако сте я развили – добре дошли сте! Ако сте я развили, ще ви държатъ тамъ единъ день; ако пъкъ не сте я развили, още при вратата ще ви изпратятъ назадъ.

Та желая ви сега единъ день да стоите тамъ въ Небето.

Отче нашъ.

7.10 ч.

Вътрешенъ и външенъ животъ

30-то Недѣлно Утринно Слово

27.06.1937 г. 5 ч.с.

Изгрьвъ

Размишление.

Тайна молитва /15 мин./

*Първата половина отъ 21 глава отъ Евангелието на
Иоана до 16 стихъ⁹.*

В начало бѣ Словото.

Има една вътрешна страна на живота, която сега изучавате. Сега всички живѣятъ въ външната страна на живота. Външната страна е впрегната съ неудобства. Щомъ съзнавате, че имате неудобства, то е външната страна. И следователно всѣки човѣкъ се стреми да премахне неудобствата, за да може да живѣе.

Има една вътрешна страна и животътъ може да се познае само при вътрешния пѣтъ. А пѣкъ този е пѣтъ на Любовта. И тепърва ще го учите. Така сж го учили и свѣтиитѣ, които сж били преди васъ. Така ще го учите и вие. Обикновенитѣ хора въ свѣта мислятъ, че сж много голѣми нѣща. Тѣ иматъ високо мнение за себе си. Обикновентѣ хора въ свѣта се мислятъ за гении, таланти, величия. Та по нѣкой пѣтъ и онѣзи, които вървятъ по Божествения пѣтъ, казватъ: Да живѣемъ както

хората въ свѣта. Не е лошо, не е лошо да живѣешъ така, но като живѣешъ така, ще развивашъ външната страна на живота, а нѣма да разберешъ вътрешната страна на живота. И тогава можемъ да уподобимъ това на следното: Представете си една мома, която се облича по три-четири пѣти съ разни дрехи, шапки, обуца, по дрехитѣ си тури всичкитѣ цветове, които има на небесната дѣга, оглежда се въ огледалото, мие се по три-четири пѣти. Отлична работа е! Гледате я стройна и отвѣнъ всички казватъ, че е отлична, красива. Дрехитѣ ѝ хубави. Всичкитѣ говорятъ за нейнитѣ дрехи, обуца и шапка. Тѣ сѣ модерни, но представете си, тази мома никога не е вкусила отъ истинската Любовь. Ако тя не е вкусила истинското здраве и истинската Любовь отъ която може да се запали човѣшкото сърце, следъ време, когато тия дрехи станатъ вехти, тя нищо не е придобила. Външниятъ свѣтъ е подобенъ на тази мома. Това е свѣтския животъ. А пъкъ вътрешниятъ животъ е подобенъ на Любовьта.

Сега на пръвъ погледъ вие ще кажете, че на насъ тия нѣща ни сѣ понятни. Единъ човѣкъ може да има въра, но това е елементарна работа въ вѣрата. Казватъ: Човѣкъ трѣбва да има приложение на вѣрата. Нѣкой казва, азъ прилагамъ вѣрата. Има едно сравнение: Ти можешъ да вървашъ въ нѣкого, не допускамъ, че вървашъ. Какво предавашъ на единъ човѣкъ като вървашъ, че той е добъръ? И после у тѣбе има жѣлание да се запознаешъ съ този добрия човѣкъ и да почнешъ да го изучавашъ. И после третата стѣпка е следната - да почнешъ да живѣешъ като него. И най-после трѣбва да се образува едно вътрешно запознаване между двамата, които искатъ да върватъ

заедно. Двата не могат да върват паралелно. Краката не могат да бждат на мѣстото на ржцетъ и обратното. Главата не може да бжде на мѣстото на краката. Главата не може да бжде на друго мѣсто, освенъ сега дето е поставена.

Въ вашия животъ трѣбва да имате само една основна идея. Ако имате две или три основни идеи, вие ще имате нѣколко глави. Нѣкой ще каже, азъ вървя по пѣтя на Любовта, по пѣтя на Мждростта и по пѣтя на Истината. Това е криво разбиране. Какво разбирате подъ думата „Любовъ”? Любовта подкрепя живота, Мждростта подкрепя свѣтлината и знанието, а Истината подкрепя свободата.

Питамъ: Кой е основателъ на живота? Основното въ живота е Любовта. А свѣтлината, знанието и свободата, това сж условия, за да се прояви Любовта. Това е вече външната страна. Нѣкой може да каже, че ние можемъ да вървимъ по пѣтя на Мждростта. Но тамъ се изисква гоľмо знание, много гоľмо знание.

Най-лекия пѣтъ е пѣтя на Любовта. Ако ти при Любовта не можешъ да извършишъ нѣщо, то при Мждростта тази вѣроятностъ е още по-малка. А като дойдешъ до Истината, тамъ е още по-малка вѣроятността.

Нѣкой казва: Азъ обичамъ Истината. Но каква е вашата Любовъ? Дали както Любовта на едно дете къмъ единъ плодъ. Да кажемъ, че у васъ има жѣлание, едно вътрешно жѣлание, да кажемъ ако всички сте взели по единъ лотариенъ билетъ и сте все отъ сръдна ржка хора, и очаквате да ви се паднатъ поне 2 милиона лева. Представете си, че ви говори нѣкой нѣщо. Каквото да ви разправамъ за Небето и Земята и пр., вие

казвате: Кажете ни дали нашият билетъ ще спечели или не! Другите работи сж по-маловажни. Ние питаме всички хора все съ лотарийни ли билети живѣятъ. Лотарийниятъ билетъ отдавна ти си го спечелилъ. Имашъ всичките възможности: И свѣтлина, и въздухъ, и хлѣбъ, и вода даромъ ти се даватъ. Дето живѣете на Земята - нищо не плащате и сте взели единъ малкъ лотариенъ билетъ и искате да ви се падне единъ милионъ лева. Какво става съ единъ милионъ? Съ единъ милионъ може ли да отидете на разходка до Слънцето? Ако имате единъ милионъ, най-евтино ще ви трѣбватъ 35 милиона долари, за да отидете до Слънцето. Питамъ колцина отъ васъ ще бждатъ кандидати тогава? А трѣбва да имате билетъ. Да кажемъ, че нѣма никакъвъ гратисъ, а трѣбва да платишъ.

Христосъ като напусна учениците си каза имъ: Идете и проповѣдвайте по цѣлия свѣтъ и азъ ще ви взема. И сега трѣбва да работите. Апостолите отидоха да работятъ. Защо работеха? За да спечелятъ пари за билетъ. Та като дойде Христосъ, да отидатъ съ него. Вие сега очаквате да имате привилегия. Въ външния животъ нѣма привилегия. Всѣки който има Любовь въ сърцето си и въ душата си, той има привилегия. Та ви казвамъ, често онѣзи, които вървятъ по пътя на Любовта се отекчаватъ.

Има едно криво разбиране. Онова което препечелвате, то нѣма да бжде знайно на хората. То въ бждеще ще ви бжде една придобивка. Всички онѣзи свѣтии, които сж живѣли преди васъ сж ги считали за хора аномални, глупави и т.н. Но ако тѣзи свѣтии не бѣха ходили по Земята и не бѣха я тъпкали, и като тѣ не бѣха проповѣдвали, животътъ щеше да бжде като

пустиня. Та благодарение на тяхния животъ, човѣчеството има културни придобивки сега. Красивото благо, което имаме сега се дължи на тяхъ.

Питамя, ако Христосъ не бѣше дошелъ на Земята и не бѣше ходилъ по Галилея щѣхме ли да имаме тази култура, която имаме сега? Не. Било е време, когато Слънцето не е изгрѣвало както сега. Но тогавашнитѣ хора не сж имали сегашнитѣ условия. Сегашнитѣ условия на Земята сж много по-добри, отколкото едно време. Сега има много голѣми удобства. И въ бѣдаще ще има още по-голѣми удобства. Но удобствата не зависятъ отъвнъ, но отъ живота, който е въ васъ.

Допуснете едно сравнение. Да кажемъ, че има петъ категории хора: Едни, които иматъ само единъ усьтъ. Само усьщатъ придобивкитѣ; другитѣ чувствуватъ какви промѣни ставатъ въ свѣта; а други хора иматъ и вкусъ, тѣ щѣха да знаятъ за яденето и пиенето. И други, които биха имали чувството обоняние - тѣ щѣха да чувствуватъ онѣзи ароматични вещества, които излизатъ отъ цвѣтята.

Представете си, че други хора иматъ и слуха. И най-после други иматъ и зрение. Придобивкитѣ на всички тѣзи хора щѣха ли да бѣдатъ еднакви? Не щѣха да бѣдатъ еднакви.

Та ако човѣкъ трѣбва да работи съ всичкитѣ сили, които има въ своята душа и той трѣбва да се развива всестрано. Нѣкой пѣтъ онѣзи, които вървятъ по Божествения пѣтъ искатъ да иматъ нѣкои блага. Като дойде Христосъ съ проповѣдването си, колко му платиха? Имаше ли той кѣща? Ще кажете: И ние да бѣдемъ като хората. Христосъ бѣше ли като хората? Колко

деца остави той? Нѣкое имущество остави ли или нѣкое наследство?

Казвамъ, всѣки единъ отъ васъ има грандиозна идея, да се ожени, да има деца, да стане като Бога. Първиятъ грѣхъ, който направиха хората е: Да се ожени човѣкъ, да има жена и деца. Това е първия грѣхъ, който хората направиха. Разберете ме сега. Ти искашъ да имашъ деца. И ти казвашъ на сина си: Азъ тѣ родихъ. Това е лъжа. Казвашъ на детето си: Азъ тѣ храня. Това е лъжа. Не, ти не си го хранилъ. Богъ е който му дава свѣтлина, въздухъ, хлѣбъ. А пъкъ ти вземашъ прерогативитѣ на Бога. Богъ я създава, а ти казвашъ: Ако азъ не бѣхъ, ти не можеше да се родишъ. Ако това е Божествено, което вие мислите, тогава Адамъ, коя майка и кой баща го родиха. Нали мислите, че безъ васъ свѣтътъ не може да съществува. Ти казвашъ, ако не се женятъ хората? Питамъ: Адамъ кой баща и коя майка го родиха? Азъ оставамъ Ева, понеже Ева се роди отъ баща си. Но Адамъ кой го роди?

Да не мислишъ, че ние сме трансформатори въ свѣта. Богъ можеше да го създаде и по другъ начинъ.

Та казвамъ, въ Природата съществува единъ вжтрешенъ законъ, който трѣбва да изучавате. Онѣзи, на които казвамъ, че не трѣбва да взематъ лотарийни билети, ще кажатъ: Но тогава изгубваме условията. Но ако си толкова ученъ и като вземешъ билетъ, може ли да изчислишъ въ колко лотарийни тегления ще имате единъ случай на печалба? Азъ да ви кажа, вие при всѣки билетъ може да имате една сто хилядна възможность да спечелите. Но колко хиляди години трѣбва да чакате да ви се падне единъ милионъ? Най-малко двеста години трѣбва да

чакате. А пъкъ вие за 100 години ще бъдете стари и побелели и следъ като бъдете на 120 години, нѣма да ви интересуватъ ни моми, ни момци, нито дрехи, нито къщи и ще кажете: Нашата работа се свърши.

Сега азъ разглеждамъ нѣщата отъ сегашното становище. Нито най-малко не искамъ да оправдая сегашния редъ, защото редътъ въ който ние живѣемъ сега е аномаленъ.

Въ живота има нѣщо съществено. Начинътъ по който се изиявява животътъ ни е аномаленъ. Не е онзи животъ, който трѣбва да бѣде. Кой отъ васъ прави това, което трѣбва да бѣде? Кой отъ васъ сѣ това, които трѣбва да бѣдатъ? И на кого отъ васъ чувствата му сѣ толкова благородни, че до сега никого да не е обидилъ. Нека взематъ тѣзи, които мислятъ, че сѣ най-добритъ хора, да оставимъ свѣтътъ. Хората въ свѣта вървятъ по съвсемъ другъ пътъ. Тѣ не искатъ външния животъ. Въ външния животъ слабиятъ трѣбва да слугува на силниятъ, такъвъ е закона, а глупавиятъ трѣбва да слугува на умниятъ. И всѣки трѣбва да става жертва за другия, за силния. Нищо повече.

А пъкъ въ вътрешния животъ силниятъ трѣбва да слугува на слабиятъ - умниятъ на глупавиятъ; любящия на онѣзи, които нѣматъ Любовь! А днесъ е обратното въ живота. Въ външния животъ ако тѣ обичатъ, ще обичашъ. А пъкъ въ вътрешния животъ и като не тѣ обичатъ пакъ ще обичашъ.

Та казвамъ сега: Христосъ попита Петра: Ти обичашъ ли ме? Петръ имаше доста амбиция. И цѣлата католическа църква служи на Петровата идея - че Христосъ му казалъ: Върху този камъкъ азъ ще съградя църквата и вратата адови нѣма да я

преодолеете. Католическата църква казва: Апостолъ Петръ е основа на католическата църква. Това е едно криво схващане.

Друга основа въ свѣта не може да се тури освенъ основата на Любовта. Ако вашиятъ животъ нѣма за основа Любовта, вие сте на крива основа. Сега азъ ви говоря за да ви стане ясно. Сега вие мислите, че имате основа. Азъ не отричамъ тази основа, но казвамъ: Често вие се намирате между два метода. До нѣкъде карате въ вътрешния животъ и после дойдете до външнитъ методи и после пакъ до вътрешнитъ. Ту външнитъ, ту вътрешнитъ взимате и нѣма постижение.

Нѣкой пита дали трѣбва да се прераждамъ втори пътъ, трети пътъ. Прераждането е едно условие за прогресиране. Колко пъти трѣбва да се прераждашъ? Това е безпредметно. Колко пъти можешъ да драскашъ една кибритена кутия. Ще я драснешъ 1 пътъ, 10, 15, 20, 30 и повече пъти. Зависи каква е кутията. Ако кибритътъ е много хубавъ на клечката достатъчно е единъ пътъ като я драснешъ; ако пъкъ не е хубавъ, ти трѣбва да драскашъ цѣлата кутия до като намѣришъ една клечка, която може да ти запали огъня.

Та казвамъ, нѣкой казватъ, че човѣкъ трѣбва да бѣде въ нѣкое общество. Това е хубаво. Обществото е едно условие. Но въ едно общество всѣки мисли за себе си; и въ една църква всѣки мисли за себе си. Гледамъ и въ окултната наука пакъ нѣкой правятъ сжщата погрѣшка.

Казватъ: Има йерархии на ангелитъ. Но ако вземете ангелитъ, тѣ не мислятъ толкова за хората, защото и тѣ си иматъ работа. Тѣ си иматъ свои длѣжности. Нѣкой мислятъ, че ангелитъ постоянно трѣбва да се занимаватъ съ нашитъ

неразбории. Ние искаме Богъ да остави своята работа, та да дойде да се занимава съ нашитѣ дреболии въ живота. Ти казвашъ: Господи, не знаешъ ли че съмъ гладенъ, че много обеднѣхъ, че децата ми не свършиха; че и пари нѣмашъ; че мъжътъ ми не ме обича. Че тръгналъ по други жени. Свещеникътъ се оплаква, че тѣзи хора не идватъ въ църквата. И всички се оплакватъ. Нѣкои се оплакватъ, че въ войната не спечелила България. И казватъ защо Господъ не ни даде победа!

Това сѣ обикновени нѣща. Когато нѣкой баща нареди синове и дѣщери, той не иска тѣзи синове и дѣщери да се привързватъ въ къщи. Той не иска синоветъ и дѣщеритъ му да бждатъ слуги и господари едни на други, но да бждатъ братя и сестри, взаимно да си помагатъ единъ на другъ.

Та като срѣщна азъ нѣкого, какво има той да ми разправя за музиката теоретически? Азъ го зная това за музиката, но за мѣне е важно да зная колко той умее да пѣе. Казвамъ му, я ми изпѣй едно парче отъ нѣколко куплета. Два три куплета сѣ достатъчни.

Още като пѣе, ухото ми казва колко той разбира отъ музика. Нѣма какво да ми разправя нѣкой за своитѣ деди и прадеди какъ сѣ живѣли. Но казвамъ му: Покажи ми своята постѣпка, своята Любовь, едно парче ми извади отъ своитѣ прадеди на свѣтъ. Най-доброто парче на своя предѣдо. Ако азъ съмъ пѣтникъ и той ме приеме въ своя домъ само за една вечеръ. Азъ зная вече за него по приема, който ми дава. Азъ съмъ пѣтникъ, и ми дава нѣкой една чаша студена вода, това ме интересува за дадения случай. Другитѣ нѣща сами по себе сѣ

важни, но онази направената малка постъпка въ дадения случай струва повече отколкото всичкото знание, което имашъ. Ти може да си много богатъ. Можешъ да имашъ несметни книги. Но онзи пѣтникъ, който върви, той нѣма да се радва отъ твоитъ книги, но отъ малкото хлѣбъ или вода, които можешъ да му дадешъ въ името на Любовта. Това ще го ползува. И чрезъ този хлѣбъ той ще може да се запознае съ твоитъ книги, съ бъдещето ти.

Ако дойде Любовта - всичко се придобива; ако Любовта не прониква въ сърцето, всичкитъ нѣща ставатъ чужди.

Та казвамъ сега, това се отнася и до васъ. Христосъ се обръща и къмъ васъ и ви пита, вие обичате ли ме? Вие ще Му отговоритъ: Ти знаешъ Господи, че ние тѣ обичаме. Толкова колкото вървимъ по този пѣтъ. Тогава Христосъ ще ви каже: Пасете моитъ агънца. Питамъ, и за Любовта ти ще сѣда отъ това какъ сѣ агънцата. Покажете сега тия агънца. Ако ги пасете, Любовта ви е на мѣсто. Но ако не пасете добре агънцата, тогава Любовта ви не е на мѣсто.

Кои сѣ вашитъ агънца? Онѣзи хубавитъ мисли, които Богъ ви дава, онѣзи хубавитъ чувства, които Богъ ви дава, и онѣзи хубавитъ постъпки, които правитъ, сѣщо и хубавитъ постъпки които виждате въ другитъ хора, защото и тѣ се отпечатватъ въ васъ. Е, ако вие не можете да се ползвате отъ тѣзи хора, тогава вие изгубвате добритъ случаи.

Нѣкой искатъ да ги спаси Господъ. Какъ ще ги спаси? За менъ спасението за гладния човѣкъ е хлѣба, който може да му даде нѣкой. Спасението за жадния човѣкъ е водата; а

спасението за пътника въ бурната нощъ е да му се даде подслонъ въ нѣкоя къща.

Спасението на свѣта сѣ въ онѣзи Божествени мисли, които поставяте въ вашия духъ, въ онѣзи Божествени чувства, които постоянно поставяте въ вашата душа и въ онѣзи Божествени постѣпки.

Защото свѣтътъ не се поддържа само съ едно ядене. Вие всички казвате: Не може ли човѣкъ да яде само веднѣжъ? Не може. Човѣкъ постоянно трѣбва да се храни. Значи, хубавото, доброто въ Любовта трѣбва да се втича постоянно въ душата. И азъ бихъ желалъ да ви остава една идея: Ти искашъ да кажешъ нѣщо, искашъ да направишъ нѣкое добро нѣкому, искашъ да кажешъ нѣщо хубаво, помни, че Господъ е задъ тѣбе и тѣ гледа какво ще направишъ, и Той тѣ слуша. А пъкъ вие като говорите и лѣжете не искате да знаете, че Господъ е задъ гърба ви. И сега всички все се лѣжете.

Христосъ е казалъ на Петра: Тури ножа въ ножницата си! И на васъ казвамъ сега: Турете ножа въ ножницата си. И чашата която Богъ ви е далъ, не мисли, че може да я туршишъ нѣжде. Тази чаша ще я пиете. Христосъ каза на апостолитѣ да взематъ ножоветѣ, но да се насърчатъ. И апостолитѣ уповаваха на ножоветѣ; и Петръ извади ножа си и удари слугата по ухото. Но Христосъ му тури пакъ ухото на мѣстото. И казва: Онѣзи хора и тѣ могатъ да извадятъ ножоветѣ си. И тогава вашитѣ уши ще отидатъ - една обидна дума предизвиква друга обидна дума; една лоша мисль или чувство предизвиква друга лоша мисль или чувство.

Ако отрежешъ ухото на нъкого, Господъ ще каже на Петра въ тѣбе: Тури ножа въ ножницата си! Ти какво трѣбва да правишъ. Съ ножъ ли воювашъ или съ Любовта да воювашъ? Че нѣма по силно оръжие отъ Любовта въ свѣта! И Богъ въ свѣта, който е Всесилень и Той воюва съ Любовта. При всички наши престѣпления Той може да очисти свѣта! Но Той не прави това. Като направишъ едно престѣпление Той казва: Не го прави. Не е за твое добро. Ти ще страдашъ въ бѣдеще. Той ти е казалъ веднѣжъ и ти си му казалъ: Нѣма да го права. Но пакъ го правишъ. И пакъ ти казва Господъ: Не го прави това! Е, това е съвестта въ насъ.

Та казвамъ сега - практически приложете това. Силата на новото учѣние е въ следното: Ние живѣемъ въ присѣствието на Господа. Съ това съзнание да живѣете. Ти направи и после говори. Защото щомъ кажешъ една дума, то е вече направено. И тази дума, това което кажешъ, Господъ го слуша.

Сега азъ проповѣдвамъ нали. Въ какво седи силата на онази мисль, която ще предамъ? Мога да имамъ жѣлание да ви правя сладки и медени, за да ви привлеча, и вие за да имате хубаво мнение за менъ. И вие можете да си представите, че ме слушате внимателно. Но и вие може да имате нѣкоя странична мисль. Въ такъвъ случай нито моята мисль, нито вашата е права. Въ дадения случай важното е да ви предамъ една мисль, както си е тя. Когато ви проповѣдвамъ Писанието, важното е да събудя въ васъ онова, което Богъ е вложилъ. Да станете вие проводници на Него. И после като ви слушамъ да ми е приятно. А не да ми се свие сърцето, че сте ме надминали. Азъ бихъ желалъ всички хора да бѣдатъ проводници, но не

могатъ всички да бждатъ. Но онъзи, които сж проводници, трѣбва да помагатъ на другитъ. И даромъ трѣбва да помагатъ.

Онъзи, които живѣятъ добре, тѣ сж най-добритъ проводници. Животътъ е музика, театрална музика.

Да кажемъ, че единъ човѣкъ дава хлѣбъ. Има единъ хлѣбъ, който азъ не го обичамъ. Има нѣкои, когато даватъ хлѣба, подхърля го. Така хлѣбъ не се дава. Какъ даватъ хлѣбъ когато дойде нѣкой просякъ? Вие го подхвърляте. А когато дойде нѣкое ваше дете какъ го давате? Азъ съмъ гледалъ - ще вземе, ще отреже хлѣбъ, ще го намаже съ масло и ще погали детето си и ще му даде хлѣба. Но къмъ просяка тя не се отнася по сжщия начинъ. Но Господъ я гледа отзадъ. Детето, което вие обичате и му се усмихнете и го галите, и така му давате хлѣба; а пѣкъ къмъ другия вие сте намусени. И си казвате: Да се махне този по-скоро! Каква е разликата сега. Ако дойде нѣкой добре облеченъ, вие ще го приемете; а пѣкъ ако дойде единъ нечистъ, ще кажете: Братко, ти си пѣтникъ. И ще го поканишъ въ банята, ще му дадешъ дрехи да се облече, като се измие и тогава ще дойде въ къщата ти.

Та казвамъ сега, азъ искамъ вие всички да се стремите да угодите на Бога; на онзи Господъ, който е въ васъ, и Който всѣки моментъ наблюдава вашия духъ, вашата душа, вашето сърце и вашия умъ. Вие всѣкога трѣбва да бждете изправни и по духъ и по душа, и по сърце и по умъ. И ако не сте, стремете се къмъ това. Признайте си. Кажете си направихъ погрѣшка. Но изправи я. Не само да плаче и да се разкайва човѣкъ, но той трѣбва да изправи погрѣшката си. Всѣка груба дума която изказвашъ, втори пѣтъ не я казвай. И ако втори пѣтъ я

кажешъ, кажи я по-меко; а трети път я кажи още по-меко. На 15 път като я кажешъ тази дума, на онзи човѣкъ да му стане приятно.

Азъ не искамъ изведнѣжъ да станете свѣтии. Свѣтия е единъ ученикъ, който се е училъ много добре презъ цѣлия си животъ. Свѣтии сж били хора, които сж много падали и ставали, но сж хора толкова постоянни, че сж казвали: За Любовта Божия ще преодолеея всичко! Тъ сж били гонени, преследвани, кълцани, какво ли не сж претърпѣвали; но винаги сж казвали: Ще се поправи свѣта! И тъ сж вървали, че нѣма да умратъ. Ние казваме, че ще умремъ. Не. Тѣлото ще се измѣни.

Христосъ казва: Обичашъ ли ме или още обичашъ себе си?

Разправяше ми единъ български свѣтия. Той ходеше окжсанъ. Живѣеше въ Сливенъ. Ржкуваше се съ владиката. Владиката си подава ржката - да му цѣлуне онзи ржката. А пъкъ онзи хваща и цѣлува своята ржка. Всѣки единъ човѣкъ, който живѣе за себе си, той цѣлува своята ржка; а пъкъ всѣки който цѣлува ржката на другитъ, той живѣе за тѣхъ. Нѣкой път и вие ми цѣлувате ржката. Защо? Азъ не цѣлувамъ вашата ржка и то ето защо. Казвамъ, не мога да живѣя за васъ. Защото вие като цѣлувате ржката ми вие ми обещавате. Това е пояснението. И да не мислите, че като ми цѣлувате ржката, че менъ ми е много приятно. Но азъ се уча на търпение. На голѣмо търпение се уча. И това е единъ голѣмъ изпитъ, който имамъ, да ми цѣлуватъ ржката.

Като дойде нѣкой и ми цѣлува ржката, азъ трѣбва да му дамъ нѣщо; ако ми цѣлуне ржката и нѣма какво да му дамъ, азъ си тегля ржката. Азъ разсждавамъ нѣкой път, вие казвате -

на насъ да почнатъ да ни цѣлуватъ ръката! Ще дойде единъ денъ и вашата ръка да цѣлуватъ, и ще видите какво е.

Азъ сега засѣгамъ вътрешната страна. Човѣкъ трѣбва да бѣде чистъ. Ако азъ дойда въ свѣта и мисля за себе си, кой съмъ, какво съмъ? Това е външната страна на живота. Ние трѣбва да знаемъ, че всѣки е дошелъ да изпълни волята Божия - да си прояви Божественото. И Христосъ казва така, много хубаво е казалъ: Азъ Те прославихъ на Земята. Прослави ме и Ти за сама го Себе си!

Та ако искаме нашето въздигане и нашата слава, ние трѣбва да извършимъ волята Божия. И ще оставимъ после Богъ Той да направи нѣщо за насъ. Ако прославимъ Бога ние се повдигаме; а за другото, оставете тази работа на Господа. А пъкъ вие извършете волята и работата на Бога! И не мислете за себе си. И когато почне Богъ да мисли за васъ, тогава вие ще се повдигнете. А когато вие искате да се повдигнете - работата не върви. Ако съградимъ нѣщо въ ледоветъ на севѣрния полюсъ, то като се стопи леда, ще се разруши и съграденото. Всичко онова, което ние съградиме нѣма да остане; но онова, което Богъ съгради, то вечно ще остане.

Уповавайте на онова, което Богъ съгради въ васъ; вслушвайте се въ Любовта, която Богъ гради въ васъ. Въ това е вашето бѣдаще. Това е раятъ. Всички постижения сж тамъ. А пъкъ Земята сама по себе си ще се измени. А другитъ нѣща сж лесно постижими. Сега това е важното, което за себе си трѣбва да пазитъ.

Казва Господъ: Обичате ли ме вие? Готови ли сте да вършите волята ми? Азъ не искамъ да взема никакво обещание.

Защото споредъ менъ важно е не каквото казвамъ, а това което направлямъ както трѣбва.

Да остане сега тази мисль въ васъ, че Господъ е вътре въ васъ и всички блага, които имате сега, отъ Него сж. И да се образува тази връзка между Него и васъ. Тежко е когато нѣма връзка. Защото нѣкой пжтъ нѣмашъ връзка съ Бога. Господъ е отвънъ - ти нѣмашъ връзка. Какъ ще мисли Богъ за тѣбе, когато ти не мислишъ за Него? Ти казвашъ: Какво да мисля за Бога? Ако ти не мислишъ за азбуката, която си училъ, и ако не знаешъ всѣки единъ знакъ какъ да го туришъ, ако забравишъ тѣзи букви, какъ ще чѣтешъ тогава?

Любовъта ще ви научи какъ да вършите волята Божия. Безъ Любовъта нищо не може да постигнете. Безъ Любовъта животътъ е мжчение; а пкъ съ Любовъта животътъ ще се осмисли. Щомъ имате Любовъ, ще имате знанието - ще дойде Истината. И тогазъ ще разберете вътрешния животъ.

Та казвамъ сега: Обичайте Господа! Христосъ е казалъ на Петра: Обичашъ ли ме повече отъ тия? А Петръ казва: Ей Господи, Ти знаешъ! Три пжти го попита Христосъ и Петъръ се огорчилъ, като че ли това било знакъ на недоверие. Христосъ го попита три пжти, защото три пжти се отрече Петъръ отъ Него. Да не би три пжти като каже че го обича и после да се отрече. Христосъ каза на Петра да тури ножа въ ножницата си. Значи съ сила тази работа не става. Обичашъ ли ме, пита Христосъ; защото овчаръ, който носи ножъ, яде овцетъ.

Та сега, безъ ножъ идете при овцетъ да не би да смѣните кожата имъ. Ако сте въ външния свѣтъ, могатъ да бждатъ

ножовѣтъ ви натовчени, но въ вътрешния свѣтъ ножовѣтъ ви трѣбва да бждатъ въ ножницитѣ; а пъкъ сърцето трѣбва да бжде топло и умътъ трѣбва да бжде свѣтълъ; и човѣкъ трѣбва да работи за славата на Бога въ свѣта!

Отче нашъ.

Въ Божията Любовь е благо то на човѣка. /3 пъти/.

Злото и Любовта Божественият път Смекчаване на злото

31-во Недѣлно Утринно Слово

4.07.1937 г. 5 ч. с.

Изгрѣвъ

Небето облачно. Времето – дъждовно и меко.

Добрата молитва. Хвалата. Молитвата на Царството.

21 глава отъ Иоана /отъ 15 стихъ до края/¹⁰.

В Начало бѣ Словото.

Има едно изречение, което казва: Преповторението е майка на знанието. Христосъ три пѣти попита Петра – обичашъ ли ме? Едно съвпадение. И Петъръ три пѣти се отрече. На всѣко питане Христосъ го питаше; за първото отричане го попита: Обичашъ ли ме Петре? Петъръ каза: Обичаме Те. Христосъ му каза: Паси агънцата ми. Втори пѣтъ го попита – за второто отричане – обичашъ ли ме? Петъръ Му каза: Азъ Те обичамъ, но отъ страхъ се отказахъ. Христосъ пакъ му каза: Паси овцете ми. И третия пѣтъ го пита: Ти като се отрече третия пѣтъ, обичаше ли ме? Петъръ казва: Обичахъ Те. Има едно съвпадение. Може да е така, може да не е така. Запомнете следното. Какъ петната се чистатъ съ чиста вода. Щомъ имашъ едно петно, жената ще натопа кърпа въ чиста вода, за да се изчисти петното. Христосъ пита Петра: Ти обичашъ ли ме? Съ

Любовъ се чисти. Петръ казва: Сега Те обичамъ. И казва се, че Петръ се огорчи. Той си помисли, че Христосъ нѣма още довѣрие въ него. Че ако другъ пътъ се подложи на сѣщото изпитание, пакъ може да се подложи на сѣщото прегръщение. И васъ могатъ да питатъ; какво е за Петра, така е и за всички. Всеки човѣкъ все може да мине презъ сѣщитъ изпитания.

Кой отъ васъ не е казвалъ: Какво съмъ тръгналъ по този пътъ? Защо не си живѣя като хората. Да си живѣя, да се понаживѣя. По този пътъ нищо не се постига. Чудни сж хората като мислятъ, че като тръгнатъ по кривия пътъ, ще постигнатъ нѣщо. Ако по правия пътъ не можешъ да постигнешъ, че по кривия ли ще постигнешъ? Ако отъ дървото, което има ябълки не можешъ да вземешъ, че отъ сухото ли дърво ще вземешъ? Нѣкои искатъ да намѣратъ щастие въ живота. Има хиляди хора, които не върватъ по пътя на Христа и пакъ ги ядатъ и въшки, и бълхи. Цѣлиятъ свѣтъ страда не че върви по пътя на Христа, но защото не върви по пътя на Христа. Щастието на Земята произтича само отъ тѣзи, които върватъ по правия пътъ. Кои пренасятъ полза на хората? Плодните дървета – добритъ хора сж плодни дървета, отъ които свѣтътъ се храни.

Ако Христосъ ви зададе въпроса “Обичашъ ли ме?” – какво ще кажешъ? Колко пъти състоянието на човѣка не се мени. Не е лошо да се мени състоянието му. Разправяше ми единъ мой приятелъ, той ми каза: Човѣкъ трѣбва съ много да се бори. Той трѣбва да се учи много да търпи. Казахъ му: Защо? Той каза: Идва единъ и иска да му отслужи. Иска пари. Давамъ му колкото имамъ. Той ми казва: Много си скържавъ човѣкъ, толкова дава ли се? Не можешъ ли да дадешъ повече! Идеше

ми да взема паритъ и да ги туря въ джоба си. Но искахъ да се покажа спокоенъ и казахъ: Намъриль си ме въ такова положение, че да ти дамъ толкова. Ела другъ пътъ и ще ти дамъ повече. Това сж прости думи, съ които искашъ да ме залъгвашъ. И се обърна грубо, и си отиде.

Ние по нъкой пътъ се сърдимъ на Господа и не знаемъ защо. И кой отъ васъ не се е сърдилъ? Имашъ една пречка и казвашъ, защо ми даде Господъ това? Имашъ нъкоя малка дарба и казвашъ, защо не ми даде Господъ повече? Всеки день хората сж мърморковци. Ако не даде много, е лошо, и ако даде малко – пакъ е лошо; и ако никакъкъ не дава, пакъ е лошо. Писанието казва: Всичко сждействува за добро. Значи и отъ всичкото наше мърморене Господъ въ края на краищата все ще изнесе нъщо хубаво. Ще направи нъщо хубаво отъ него. Благодарение, че това оправдава нъщата. Но за сега отъ това мърморене хората иматъ много да страдатъ. Безъ мърморене ранитъ зарастватъ лесно, а съ мърморене – по-мъчно. Ти буташъ, буташъ раната, и тя стане единъ звънецъ. Ти седишъ и си казвашъ: отъ мъне човъкъ нма да стане; и после повторишъ сжщото. И въ какво седи човъщината? Щомъ мислишъ – човъкъ си; щомъ не мислишъ – не си човъкъ. Казвамъ, има ли мъчнотия човъкъ да мисли добре? Нма никаква мъчнотия. Защото мъчнотията е въ единъ навикъ. Имаме единъ нашъ приятелъ, който имаше единъ аристократически характеръ. Роденъ за аристократъ. Всички навици на аристократа, походка и пр. Не мога да се освобода отъ това, казваше той. Сутринъ ще стане и ще седне на леглото и ще чака слугинята и жена му да му турятъ обувката. И после ще вика на жена си, какъ така да

не знаят да вържат добре обущата. Той ми казва после – единъ гласъ ми казва: Ако жена ти умре преди тѣбе, ти какво ще правишъ единъ день, ако нѣмашъ слуга, кой ще ти туря обущата; а пъкъ другъ гласъ ми казва – трѣбва да ги вържатъ, да знаятъ кой съмъ аз! При този навикъ всѣки ще иска да го посръщнатъ добре, да му турятъ обущата, да му е приготвено добре, да му постелятъ добре и той като единъ голѣмъ аристократъ да трѣгне и да се обръща наоколо, на лѣво и на дѣсно и да казва: Като мѣне другъ нѣма. Това е една слабостъ въ всичкитѣ. И у свещеницитѣ е, които проповѣдватъ, и у вѣрующитѣ, у майки и бащи, навсѣкѣде. Отъ кѣде е излязло това, никой не знае. Но има го това, у нѣкой повече, у нѣкой по-малко. Една сила, ако знаемъ какъ да я използваме, ще ни бѣде като добро средство, ако не знаемъ – може да ни причини неприятностъ. И може да ни отнеме разположението.

Христосъ се обръща и казва: Петре, иска да му каже единственото нѣщо, което може да изправи човѣка, е Любовта. Любовта е Богъ! Само присѣствието на Бога въ човѣка може да изправи човѣка. Щомъ Богъ отсъствува отъ душата, заражда се недоволство. Питашъ защо е така? Така е. Щомъ отсъствува свѣтлината отъ една стая, заражда се тъмнината. Отъ какво произтича тъмнината! Отъ Земята. Земята хвърля тъмнина.

Та, ние седимъ подъ сянката на Земята. И тя е която ни мѣчи, щомъ се обрне Земята въ противоположната страна къмъ Слънцето. Земята ни хвърля сѣнката си и насъ ни мѣчи сѣнката на Земята. Сѣнката на Земята, това е лошиятъ животъ. Много пѣти лошиятъ животъ се върти и ти хвърля сѣнката.

Единъ денъ и Земята ще стане прозрачна. Та слънчевитъ и Божественитъ лъчи ще минаватъ презъ нея, животътъ ще бжде свѣтълъ и нѣма да бжде така тежъкъ, както е сега.

Сега могатъ да се явятъ много противоречия въ душата ви. Вие оставете противоречията на страни, не ги разрешавайте всичкитъ. Вие казвате, две по две е равно на четири. Питашъ защо е четири? Защото две и две като се събератъ, правятъ четири. Като изядешъ за два дена по два хлѣба, праватъ четири хлѣба. Защо е така? Защото си изялъ четиритъхъ хлѣба; и като не бѣше ги изялъ, не щеше да бжде така. $5 \times 5 = 25$. Работилъ си петъ дена и си получавалъ по петъ лева на день – праватъ 25 лева. Недоволенъ си отъ тѣхъ. Защо е така? Защото петъ дена си работилъ.

Та казвамъ: Ние искаме тамъ, гдето нѣма никаква философия, искаме да извадимъ една философия.

Питатъ защо е злото въ свѣта? Но трѣбва да се даде и другиятъ въпросъ – защо е Любовьта въ свѣта? Никой не е далъ до сега отговоръ. Нали човѣкъ, който пита: “Защо е Любовьта” – той е намѣрилъ нѣщо криво въ Любовьта. Щомъ питашъ нѣкого защо тѣ обича, ти си направилъ вече една малка погрѣшка, микроскопическа погрѣшка. Щомъ питашъ защо тѣ мрази, пакъ си направилъ малка, по-малка погрѣшка. Защото този човѣкъ, ако не тѣ обича, той не щеше и да те намрази; онзи, който тѣ обича, може да тѣ намрази. Ти никога не може да мразишъ единъ човѣкъ, когото не си обичалъ; и никога не можешъ да обичашъ единъ човѣкъ, когато не си мразилъ. Какво ще кажете на това? Ако човѣкъ не се роди въ свѣта, кого ще мрази. И щомъ майка ти те е родила, ти ще бждешъ

недоволенъ отъ нея, че те е родила. Почнешъ да страдашъ. Хванешъ майка си и баща си и ги питашъ защо тѣ родиха, и защо не избраха нѣщо по-хубаво за тѣбе. Това се повтаря и въ нашия животъ. Ти допустнешъ въ ума си една мисль, допустнешъ едно жѣлание въ сърцето си и това жѣлание произведе едно недоволство въ мисльта. И тя произведе едно ожесточаване. И ти казвашъ: Защо ми създаватъ тѣзи лоши условия? Въ това седи едно неразбиране.

Всѣкога, когато не разберемъ характера на онзи, който ни обича, ние ще влѣзнемъ въ стълкновение съ него. Или другояче казано: всѣки единъ човѣкъ, който те е обичалъ и ти не си го обикналъ, има една опасностъ да попаднешъ въ погрѣшно схващане. Ако го обичашъ, както той те обича, ти ще имашъ правилно разбиране. Правилото е такова: Всѣкога, когато критикувашъ нѣкого, той тѣ обича, а пъкъ ти не го обичашъ, а пъкъ всѣкога, когато той те критикува, ти го обичашъ, а той не те обича.

Та казвамъ: Не критикувайте. Ако не разбирашъ, ще критикувашъ; ако нѣма въ душата ти Любовь, ще критикувашъ. И ще бждешъ най-добрия критикъ! А щомъ имашъ Любовь, критиката ти ще бжде една свободна Любовь.

Та казвамъ, имайте предъ видъ следното. Не да носите само името на единъ художникъ, не само да казватъ за тѣбе: Той е виденъ художникъ. Но този художникъ трѣбва да знае и да рисува. Той трѣбва да владѣе четката, палитрата, боитъ; музикантинтъ не е онзи, който е само свършилъ по музика; музикантъ е, който знае да свири, да пѣе, който разбира музиката. Не е онзи, който може да говори за Любовьта, но

онзи, който люби, той е ученъ човѣкъ. Щомъ азъ любя, то е цѣла наука въ мѣне. Азъ разполагамъ съ една велика сила въ душата си. Какво ще ми обясняватъ какво нѣщо е Любовта. Нека чакатъ, азъ ще имъ обясня какво нѣщо е Любовта. Минава нѣкой и казва: Много лошъ човѣкъ си. Не си направилъ нито едно добро до сега. Азъ му казвамъ: Ще ме извините. Не се минаватъ и сто крачки, този, който казва така, му се счупва крака. Азъ отивамъ при него и му казвамъ: Отдаде ми се случай сега да ти направя добро. Другиятъ може да каже: Ти стана причина да ми се счупи крака. Той имаше мисълта /тази мисълъ/ не съмъ те виждалъ да ми направишъ едно добро. И следъ това се допустна да му се счупи крака, и после да се поправи крака. Тогава онзи казва: Ще ме извинишъ, че не съмъ толкова сръченъ и затова ще ти причиня болка, но мога да ти поправа крака и ще го превържа. И следъ като оздравѣе крака на онзи човѣкъ, ще кажа на другия: Много ти благодаря! Ималъ си добро сърце. И ще ме извинишъ, че съмъ ималъ криво понятие за тѣбе.

Та сега, въ живота ние се опознаваме такива, каквито сме. И ако страданията въ живота служатъ, за да се опознаемъ, где е грѣшката на страданията? И ако Любовта служи, за да се опознаемъ, где е погрѣшката на Любовта; и ако и страданията, и Любовта служатъ за да се опознаемъ, това е Божествениятъ пѣтъ! Трѣбва да благодаримъ, че Богъ ни се изявява чрезъ закона на страданията, при които всѣкога Той присѣствува. Жертвата чрезъ Любовта, съ която се дава Божието благо. Чрезъ страданията жертвата ни подтиква въ нашия животъ да вървимъ напредъ. Като дойдатъ страданията, нѣма да видите

Бога и като дойдете до Любовта, пакъ не познавате още Бога. Ти като обичашъ нѣкого, виждашъ формата, но не и Бога. Младата невѣста.... само своя възлюбленъ. Тя не го е виждала още. Тя мисли, че го вижда. Дълго време ще мине, докато хората разбератъ Христа. Две хиляди години сж минали и колко малко хората сж разбрали Христа. Христосъ казва, въ окултната наука има една теория, която казва, че онѣзи напреднали братя, които ръководятъ човѣчеството, всѣка вечеръ работятъ за подобрене на човѣчеството. Понеже човѣчеството се преследва отъ другата ложа, отъ хора, които ходятъ съ своето оръжие и дето видятъ нѣкого, пускатъ своитѣ стрели. Та тѣзи напреднали братя, като видятъ, че нѣкой ще стрѣля на нѣкого, тѣ подлагатъ своитѣ гърди и стрелата отравя това. Те изваждатъ тѣзи стрели, измиватъ отровата и ги връщатъ назадъ. И така смекчаватъ злото.

Та вие единъ день ще бждете такива ръководители братя, въ чиито гърди се забиватъ стрелитѣ. И тогава ще видите какво нѣщо е да носите страданията на другитѣ.

И Христосъ сега постоянно носи на гърдитѣ си тия стрели на злото. И така смекчава положението. Това е само Любовта, която е въ сила да го направи. Това е Богъ, който смекчава злото въ свѣта чрезъ Любовта. Ти казвашъ: Защо трѣбва да обичаме? За да смекчимъ злото.

Отче нашъ.

*Въ Божията Любовь е благо то на човѣка. /3 пѣти/
6.20 ч.с.*

Вжтрешна обхода

32-ро Недѣлно Утринно Слово

29.08.1937 г. 5 ч. с.

Изгрѣвъ

Добрата молитва. 91 Псаломъ. Молитвата на Царството.

Ще прочита 15 глава отъ Матей¹¹.

Духътъ Божий.

Има единъ кардиналенъ въпросъ, който ученитъ хора въ времето на Христа поставиха: Защо твоитъ ученици престѣпватъ преданията на старитъ, не си миятъ рѣцете, когато ядатъ? Нѣкои, когато ядатъ, изобщо си миятъ рѣцете, а други забравятъ да си миятъ рѣцетъ и престѣпватъ преданията. Обичай било като седнатъ да ядатъ, да си миятъ рѣцетъ. По стария обичай ще седнатъ, ще донесатъ легень, ще си измиятъ рѣцетъ, ще дадатъ кърпа да си избършешъ рѣцетъ, ще се очистишъ. Обаче този обичай ние не го спазваме така вече. Христосъ казва: Туй тѣ го правятъ, защото заради вашето предание вие престѣпвате Божия законъ. Та има равновесие. Те престѣпватъ човѣшко предание, пъкъ вие престѣпвате Божия законъ. Сега съ какво може да го сравнимъ? Сега никой не пита – защо твоитъ ученици престѣпватъ преданието на старитъ, понеже не си миятъ рѣцетъ, когато ядатъ хлѣбъ? Този въпросъ не е кардиналенъ заради насъ, въ сегашното време нѣма споръ. Да дойде Христосъ, този въпросъ втори пѣтъ нѣма да Му го

зададатъ. Ако дойде още днесъ Христосъ, другъ единъ въпросъ ще дадатъ на Христа. Сега ще кажатъ: Учителю, защо братъ ми въ църквата ме обижда? Защо не се отнася тъй, както тръбва? Малко си позволява да пристѣпва закона на благоприличието. Едно престѣпление може да бѣде лично, може да бѣде безлично, народно. Нѣкой пътъ като говоришъ, ако говоришъ предъ единъ българинъ, зле за българитѣ, ще го обидишъ. Какъ тъй си позволявашъ да говоришъ зле за българитѣ. Запримѣръ у българитѣ има единъ обичай. Българинътъ е съобразителенъ. Българинътъ като мине покрай нѣкоя круша, види, че сѣ нападали круши, ще ги събере, ще ги тури въ джоба си, ще благодари. На западъ, ако е нѣкой англичанинъ или американецъ, като види падналъ плодъ подъ дървото, ще го счита за унижение да вземе падналъ плодъ на земята. Българинътъ ще го вземе, ще го одуха. И ония българи, които отиватъ въ Америка, въ Англия, като видятъ тия останали плодове подъ дърветата, ги събиратъ, че ги турятъ въ шкафоветѣ за презъ зимата. Ако въпросътъ става въ България, ще кажатъ: Какъ твоео дете да обере крушитѣ подъ дървото ми? А защо въ Англия не става въпросъ? Питамъ: Имаме ли ние право да ядемъ отъ падналите круши подъ дървото? Вие сами си отговорете.

Правилно разсѣждение тръбва. Има една философия, азъ да ви кажа за първи пътъ преди години се разговорихъ съ единъ и му казвамъ, защо старитѣ хора ослѣпватъ и оглушаватъ. И му казвамъ какво е силното влияние на човѣшката мисль. Дъщерята като излиза отъ къщи, иска да направи нѣщо и казва: Да ме не види баща ми; да ме не види майка ми. Тази мисль има и обратно движение, повръща се къмъ бащата, къмъ

майката. Синът излезе, направи една погрешка, казва: Да не ме види баща ми, да не ме види майка ми, да не ме чуе баща ми, да не ме чуе майка ми. Ако е жена, казва: Да не ме чуе мъжът, да не ме види мъжът. Ако е мъж, казва: Да не ме види жената. Слугите направят нещо, казват: Да не ни види господарят. Постоянно казват: Този да не ме види, този да не ме чуе. Погледнеш после, след 20 години започне да не вижда. Не само това, ами то да не обичаш да казваш: Не искам да го видя. Тази мисъл се повръща към тебе. Ако туй го повториш хиляда пъти в живота, ще се върне към тебе. Казва: Не искам да го видя. Казвам: Това са тънки наблюдения. Защо дъщерята ще каже: Да не ме види баща ми. Тогава Писанието казва, че онзи, които виждат, отиват към виделината. Че синът или дъщерята трябва да са радостни, че бащата е чул и видял това, което те са направили. Казва: Да не ме чуе баща ми. Във синца ви има жълание, като направите една погрешка, да ви не види никой и да ви не чуе. Даже искате и Господ да ви не види и да ви не чуе. Казвам: Във новия път ще забележите, че има много малки неща, на които трябва да обръщате внимание. Дъщерята ни най-малко не е имала жълание баща ѝ да ослепее или да оглушее.

Казвам: Във религиозните общества опасността иде от една вътрешна близост. Когато хората се сближат, пък не са достигнали до тази висока степен на развитие, може да си напакостят. Някой направи някаква погрешка, иска да го не видат неговите братя и сестри. Казвам: Когато се сближават хората, трябва да бъдат много внимателни въ своите постъпки, въ своите мисли и желания. Запримър има

три вида мисли и три вида чувства и три вида постъпки. Едни мисли продължават главата, едни мисли разширяват главата, други мисли повишават главата, подигат я. Въ три посоки едновременно расте човърската глава. Когато главата расте по дължина, човъркъ е активенъ, той мяза на кавалистъ. Когато главата расте на ширъ, човъркъ е издържливъ, може обсадно положение да издържа. И когато човърската глава се подига нагоре въ морално отношение, въ духовно отношение човъркъ е издържливъ. Сега казвамъ: Кои сж ония мисли, които продължават главата?

Сега вземете въ съвременната аритметика, имате едно число 3. На колко се дълъ? – Дълъ се само на себе си. Дълъ ли се на друго число? Но ако на това число придадете още три, на колко ще се дълъ? То ще дълъ на две и на три. Казвамъ: Въ туй число последнитъ три единици, които придавате, тъ сж отъ съвсемъ друго естество. Ако съберете три килограма вода и три килограма солъ, какво ще излъзе? – Ще излъзе солена вода. Водата ще изгуби онази своя преснота, която има въ себе си.

Та казвамъ: Въ сегашния религозенъ животъ и въ миналото въ Кабалата сж изучавали числата. Сега математиката изучава, но се прилага само въ физическо отношение. Когато се постръйва нъркоя кърща, употребява се математика, аритметика. Когато се изчисляватъ орбититъ на планетитъ, на слърщата, и тамъ се употребява математика. Но математиката е потърбна и да се изчисляватъ и какви промърни може да станатъ въ мозърка. Човъркъ трърба да има такава една опитностъ. Не може да си представите, че единъ човъркъ, който е боленъ, въ човърка има болезнени течения. Ако човъркъ го боли рърката или крака, ако ти

буташъ, ще стане една обмѣна на една ефирна материя между тѣбе и болния. Нѣщо ще дойде отъ болния къмъ тѣбе и отъ тѣбе къмъ болния. Често ако сте много чувствителни, ако дойдете до единъ боленъ и му симпатизирате, ако той усѣща болки въ сърдечната областъ и вие ще почувствувате тази болка. Сега приложението на знанието. Вземете когато говоримъ за Любовь, подразбираме само хората да иматъ една обичъ къмъ насъ, да ни обичатъ. Какво подразбираме подъ “Любовъ”? Разбираме, че когато нѣкой ви обича, ако майка ви ви обича, тя ще ви прегърне, ще ви цѣлуе. Вие не знаете колко сж опасни цѣлувките. Цѣлувките носятъ цѣла една отрова. Този човѣкъ, когото цѣлувате, е сифилистиченъ, или пъкъ има проказа; като го цѣлунете, заразите се. Или ако ядете въ дома му вжтре, ще се заразите. Ами че той има такива лоши мисли, може да се заразите отъ мислите на човѣка, може да се заразите отъ чувствата на човѣка. Отъ всѣки човѣкъ изтича не само това, което вие виждате. Но опаснитъ сили сж онѣзи, които никакъ не се виждатъ.

Сега азъ бутамъ една областъ, дето всички не трѣбва да я знаятъ. Въ медицината, когато медицитъ изучаватъ признацитъ на болестите – мисля въ третата година, когато изучаватъ характернитъ черти на болеститъ, признацитъ на една болестъ, забележано е, че онѣзи студенти, които заболяватъ отъ една болестъ, много мжчно се лѣкуватъ. Това статистиката го казва. Така се случва, че нѣкои студенти умиратъ. Той като изследва единъ признакъ, като го изучава, намира го въ себе си. Въ медицината нѣматъ още една истинска диагноза. Нѣкои признаци сж привидни, още нѣматъ сжщинско знание. Една

болестъ, като се проявява, има привиденъ признакъ, още нѣма онзи сѣщинския знакъ на болестъта, съ който се проявява.

Този въпросъ: престѣпване на преданията, всички ни засѣга. Вие всички имате свои предания. Усвоени черти, наследствени черти, казва: Усвоилъ съмъ нѣкои черти. Ти нѣмашъ онова, което Богъ е вложилъ въ тѣбе, но имашъ нѣща, които отпосле сѣ се приложили, наследствени нѣща. Казва: То е наследствено. Наследственитъ нѣща сѣ предания, тѣ не сѣ Божествени работи. Онаследилъ си да пиешъ, онаследилъ си да говоришъ много. Заякътъ наследилъ, че като го блѣсне една шумка, той подкача. Туй го онаследилъ. Казва: Азъ така съмъ роденъ. Туй не е Божествено. Ще кажете: Господъ така го създалъ. Има нѣкои хора Господъ създалъ много смели, а други създалъ много страхливи. Но то е само заблуждение. Богъ не е създалъ хората страхливи. Въ съзнанието си човѣкъ не съзнаваше какво нѣщо е страхътъ. Той знаеше, но щомъ направи престѣпление, почувствува какво е. Запримъръ една овца, като види вълка; кокошката, като види орела. Кокошката ужъ не гледа нагоре, но щомъ се яви нѣкой орелъ надъ нея – може да е на единъ километъръ – веднага го вижда. Туй е страхътъ у нея. Това е страхътъ, тя издаде едно кръкане. Та казвамъ, въ всичкитъ хора има единъ страхъ, всѣки човѣкъ си има по единъ страхъ, който го мѣчи. Въ Варна имаше една баба Хранова, акушерка, македонка смѣла. Въ морето чакъ до Ексиноградъ ходеше да плава като нѣкой тюленъ изъ водата, мъжкарана, може да се бие съ когото и да е. Но на тази баба Хранова само ѝ покажи пиявица въ шише, ти не може да видишъ баба Хранова, панически страхъ изпитва. Казваше: Не може да си обясня какво

действие има, неволно ме обхваща единъ страхъ, треперя, не може да търпя присъствието на пиявица. Туй мъчение не може да го изтрая. Вземете сега всъки въ съвременната култура, обиждатъ се. Ти може да бъдешъ много внимателенъ съ единъ германецъ, французинъ, англичанинъ, въ тяхъ кавалерство има. Ти не може да гледашъ дълго време една жена. Веднага ще каже: Защо ме фиксирашъ? Бегло тръбва да мине погледътъ ти, туй да го знаешъ. Ако си позволишъ, веднага ще получишъ картичка: Господине, азъ те викамъ на дуелъ. Вече засегналъ си личнитъ чувства. Дуелирането на западъ става съ шпаги. Тукъ българитъ, когато започнаха да имъ проповѣдватъ мисионеритъ, забелязахъ българитъ станаха по-чувствителни – само нъщо да кажешъ и веднага дуелиране има.

Азъ сега разглеждамъ въпроса отъ психологическо гледище. Има известенъ родъ енергия, която тръбва да се спазва. Има известни сжщества вънъ отъ човѣка, които сж заинтересовани и всъкога създаватъ скандали. Азъ да ви кажа. Азъ по нѣкой пътъ наблюдавамъ преди да се дигне скандала, гледамъ духоветъ, които вдигатъ скандала, групово присъствуватъ, около десетина души сж наоколо. Вие ще кажете: Какви сж духоветъ? Тъ сж духове като човѣка, само много съдятъ на едно мѣсто. Десетъ души може да се събератъ на този столъ, на който азъ седя и ни най-малко нѣма да сж стеснени. Ще имъ бжде доста широко на тяхъ. Но има друго. Азъ нѣма да ви говоря за формата на духоветъ, понеже ще влезете въ едно заблуждение.

Но всъкога, когато ще дойде едно изпитание на човѣка, измѣня се неговиятъ цвѣтъ. У нѣкои хора потъмнява лицето, става черно. Писанието казва: На Каина потъмнѣло лицето.

Богъ му казва: Потъмнѣло лицето. Ако мислишъ да призовавашъ грѣха на Каина, погрознѣло е лицето ти. Ти имашъ недоволството отъ брата си, търсишъ единъ поводъ. И когато вие търсите единъ поводъ като Каина да си отмѣстите нѣкому, вземете огледалото, огледайте се. После огледайте се, когато нѣмате туй разположение. Когато имате разположение да срещнете нѣкого и да се обходите добре, пакъ се огледайте.

Сега често казваме: Да търпи човѣкъ. Търпението е само за силнитѣ, не е за слабитѣ. За слабитѣ е неволята. За да накарашъ човѣка да търпи, трѣбва да му изяснишъ закона. Запримѣрь азъ може да търпя, може да ме мушнатъ единъ сантиметъръ съ игла, да забиятъ иглата, ни най-малко нѣма да не чувствавамъ, макаръ нищо да не казвамъ. Менъ ми е неприятно, макаръ да не изказвамъ своята неприятностъ. И тогава отъ чисто хигиенично, отъ съвременно гледище, какво трѣбва да прави всѣки единъ. Защото човѣкъ има нѣколко места, дето може да го ранятъ. Може да му ранятъ сърдцето, може да ранятъ неговитѣ мисли. Нѣкой пѣтъ подтискатъ въ инициативата му, въ работата, която иска да работи. Сега всички виждате нѣкои погрѣшки по нѣкой пѣтъ. Нѣкои хора не ви харесватъ, знаете, че тия работи не сѣ добри, но нѣмате методъ, какъ да се поправите. Защото не само трѣбва да се констатира една погрѣшка, но трѣбва начинъ какъ може да се поправи една погрѣшка.

Разправяше ми една позната, казва: Зная, щомъ нѣкой пѣтъ съмъ нетърпелива, следъ като направя погрѣшката, ще позная, че е погрѣшка. Тази погрѣшка защо не я предотвратихъ. Сега има погрѣшки, които ние съзнаваме, следъ като ги направимъ.

Ти направишъ въ себе си една погрѣшка, ти я съзнавашъ, но не знаешъ какъ да я избегнешъ. Казвашъ: Втори пѣтъ азъ вече тази погрѣшка нѣма да я правя. Втори пѣтъ ти тази погрѣшка нѣма да я направишъ, защото тя само веднѣжъ е станала въ живота ти. Втори пѣтъ друга погрѣшка ще те изненада. Тя ще бѣде по съвсемъ другъ начинъ, по който ти не си мислилъ. Въ туй отношение човѣкъ трѣбва да чувствува грѣшката на своята нетърпеливостъ. Нетърпеливостъта на хората произлиза, че двойникътъ нѣкой пѣтъ излиза вънъ. Не е хубаво двойникътъ на човѣка да излѣзе вънъ. Естественото е единъ-два прѣста да бѣде навънъ, но повече отъ два прѣста е опасно. Ако двойникътъ излѣзе навънъ, тогава хората ставатъ неприятни. Възприятията сѣ силни. Всеки отъ васъ трѣбва да има една броня. Колкото ставате по-чувствителни, толкова езикътъ ви да става по-мекъ. Ако ти ставашъ по-чувствителенъ и езикътъ ти остава въ първоначалното положение, ти ще създадешъ на себе си неприятностъ. Въ Писанието се казва: “Не огорчавайте Духа, съ който сте запечатани!” Мислите ли, че духътъ, който ви ръководи въ онова, което вие говорите, въ онова, което вие мислите, въ онова, което вие чувствувате, той ще бѣде доволенъ? Но понеже той не може да ви говори на вашия езикъ, той отвѣтре ви казва: Направихте една погрѣшка, не е хубаво това, което правишъ. Ти започвашъ да го убеждавашъ, казвашъ: Не знаешъ, че условията отвънъ сѣ такива. Той казва: Бѣди търпеливъ, азъ ще уредя тази работа. Ти казвашъ: Азъ ще му дамъ да се разбере. Сега спорътъ е вътре. Ти изгубвашъ мира си, своя миръ губишъ вътре. Като се изгуби мира въ човѣка, той губи едно отъ добритъ качества. Човѣкъ не може да прогресираща

безъ миръ. Мирътъ въ духовния свѣтъ е потребенъ за една култура. Безъ миръ ти не може да успѣвашъ, не може да имашъ сполука въ живота си.

Та казвамъ: Сега се изисква една обхода. Не искамъ да ви проповядвамъ да се обхождате единъ съ другъ. То е външна страна. Азъ туй го наричамъ цивилизация. Да се обхождашъ добре съ другитъ, това е цивилизация. Да се обхождашъ добре съ себе си, се изисква знание. Да се обхождашъ добре съ себе си, съ Божественото, което е въ тѣбе, че никога да не го огорчавашъ. Ти онзи човѣкъ, който е въ тѣбе, никога да не го огорчавашъ. Ти може да имашъ външна обхода, то е лесно, но това е цивилизация. Цивилизация може да имаме спрѣмо другите хора, то е лесно. Но човѣкъ трѣбва да има вътрешна обхода. И тогава трѣбва да се учи. Да не престѣпваме този Божий законъ, да не огорчавашъ духа си. Значи, щомъ човѣкъ е изгубилъ своята свобода, той е огорчилъ душата си. Щомъ е изгубилъ силата си, той е огорчилъ духа си. Щомъ е изгубилъ свѣтлината си, той е огорчилъ ума си. Щомъ е изгубилъ своето добро, огорчилъ е сърцето си. Тогава казвате: Какво трѣбва да се прави? Възстанови доброто на сърдцето си. Разкаянието е тамъ. Възстанови свѣтлината на ума си, тамъ е разкаянието. Възстанови силата на духа си, тамъ е разкаянието. И възстанови свободата на душата си. Свободенъ е онзи, който знае какъ да се обхожда съ душата си. Силенъ е онзи, който знае да се обхожда съ духа си. Уменъ е онзи, който знае какъ да се обхожда съ ума си. Добъръ е онзи, който знае какъ да се обхожда съ сърдцето си. Азъ оставамъ настрана наследствените черти. Казва: Въ грѣхъ ме зачена майка ми. То не е сжществено. Че майка ми ме родила

въ грѣхъ, то е другъ въпросъ. Че азъ като една семка може да съмъ израсналъ въ тинята, то е другъ въпросъ. Но тази семка може да пусне корени, да образува клонища и наполовина да се освободи отъ влиянието на земята.

Та казвамъ сега: Научете се да давате свобода. Не може да давате свобода, ако не обичате душата си. Не може да добиете сила, ако не обичате духа си. Не може да придобиешъ свѣтлина, ако не обичашъ ума си, ако не разбирашъ свѣтлината. Не може да придобиешъ добрината, ако не проявишъ своята добрина, ако не обичашъ сърдцето си. Туй, което сега проявявате, то е вашиятъ миналъ животъ. Както сте живѣли, както сте мислили въ миналото, така се проявявате сега. Човѣкъ трѣбва да знае какъ да поправи една погрѣшка.

Онзи день ме поканиха на гости при младитѣ братя. Когато бѣхме на планината ме фотографираха, за да видятъ хората какъ се живѣе на планината. Тамъ не може да се даде единъ съблазнь. Но щомъ се фотографиратъ въ една къща, наредена маса съ хубави яденета, ще се даде съблазнь; казватъ: Ето така се живѣе, братство и равенство. Сега има благоприличие и съображения. Но имаше два начина, какъ да постѣпя. Ето азъ какъ разсѣждавамъ. До мѣне имаше единъ братъ, можехъ да му кажа на ухото да каже да не ни фотографиратъ, но то е вече единъ страхъ. Нѣма да знаятъ другитѣ, по-умно, по-благоприлично е. Другото е, че не искамъ да му заповѣдамъ, понеже съмъ генералъ, да кажа като на ординарецъ да не минава тамъ. Искамъ да запазя моята свобода и неговата свобода. Второто положение, на мѣсто да лишavamъ този човѣкъ отъ неговата свобода, азъ трѣбва да кажа, но ограничавамъ себе си.

Още като говоря, за да ме разбере, казвамъ: Бждете тѣй добри да ме не фотографирате по този начинъ сега. Но той се огорчава. Сега искамъ да си поправа погрѣшката. Азъ сега чувствавамъ какво стана. Ако туй не бѣше станало, ни най-малко не щѣхъ да ви говоря тази проповѣдъ въ петъкъ. Тя се дължеше за изправянето на една погрѣшка. Турямъ въ действие всичкитѣ закони да премахна всичкитѣ лоши влияния и въ себе си, и въ другитѣ. Азъ можехъ да стана, да ида и да му пришепна на ухото. Тогава ще се създаде едно лъжливо мнение, какво ли искаше да му каже Учителътъ? Има и трети начинъ. Можехъ да му кажа: Тѣй-тѣй: ти отложи туй за по-благоприятно време, сега не му е времето. Но то е лъжливо. Вжтре въ менъ не е така. Дипломация е това, за по-благоприятно време. Да му кажа така, не е хубаво. Ако му пришепна тихо, ще кажатъ: Какво ли му каза? Той има привилегията да му казватъ хубави работи. Нека Учителътъ пришепне и на мѣне нѣщо. Като му казахъ така, този казва: Можеше Учителътъ да се не обръща къмъ мѣне по този начинъ. Хубаво, но азъ казвамъ: Насъ ни е страхъ нѣкой пѣтъ да направимъ една бележка. Казвамъ: Ако неговата бележка е права, по който и начинъ да я каже, не зависи, че той повишилъ тона си. Казвате: Вие не разбирате ли какъвъ културенъ човѣкъ сте? Може полекичка да го кажа. Следъ като обмислихъ работата, отидохъ. Духоветъ може да ми турятъ изпитание. Азъ можехъ да избегна, можехъ да не ида. Ще питатъ: Какви сж съображенията ми? Казвамъ: Приемамъ едно сражение, ще ида. Казвамъ: Не искамъ да ме фотографирате. После ще държа една беседа, която се дължи на една погрѣшка, на една дипломатическа интрига. Въ дипломатическия свѣтъ ставатъ

интриги по единъ дипломатически начинъ да излъзешъ навънъ. Казвамъ: По нъкой пжтъ нъкой ви каже една обидна дума на Земята. Вие отивате при Господа, седнете на колъне да се молите. Отивашъ веднага да смущавашъ Господа, че нъкой те обидилъ. Умно ли е това? Господи, не знаешъ какво направиха? Ами че ти правишъ една грамадна погрѣшка. Никога не ходи да се оплаквашъ на Господа. Като те попита Господъ – “Какво ти каза?”, кажи: Една сладка дума, но не можахъ да я разбера. Криво ме разбра. Ще отида да ме назидаятъ, но не дочухъ тази дума какво означава. Азъ сега засъгамъ единъ въпросъ. По нъкой пжтъ и интонацията на гласа решава въпроса. Единъ български селянинъ, който пратилъ сина си въ странство да следва, бащата искалъ синътъ да стане ученъ. Единъ день получава писмо отъ сина си. Той отива при единъ касапинъ и казва: Получихъ писмо отъ сина ми, прочети ми го. Той започва да чъте съ единъ грубъ гласъ: Татко, менъ ми трѣбватъ четири хиляди лева презъ този месецъ. Видишъ ли това магаре, така ли се говори, нищо не му пращамъ. Вижъ не го срамъ, така ли се пише, да ми заповѣдва. Отива при хлебаря и му казва: Вижъ синъ ми какво пише. Той чъте: Любезни татко, моля ти се прати ми пари и т.н. – чъте писмото съ единъ мекъ тонъ. Ха, разбирамъ, любезни татко, моли се. Онзи касапинътъ на друго мѣсто туря ударението, съ друга интонация чъте. Като прочита писмото хлѣбаря, казва: Ще му пратя пари, туй дете станало човѣкъ.

Та и на васъ като ви пишатъ отъ Небето, касапинътъ като го чъте, нека да го чъте и хлѣбарятъ. Азъ зная често много домове се развалятъ, защото възлюблениятъ казва: Много си

пресолила това ядене. Но говори съ единъ грубъ тонъ. Азъ говоря за хората въ свѣта, които нѣматъ туй съзнание. Има ли църъ за пресоленото ядене? Има, разбира се. Как? Ще поискате отъ вашата възлюблена топла врѣла вода, ще налѣете въ соленото ядене, ще го направите тѣй, както трѣбва. Когато яденето е пресолено, турете топла вода. Вие често се намирате въ такива положения. Единъ приятелъ отишълъ да заведе своя приятелъ на гости. Домакинята ги черпила съ кафе. Въ първото кафе турила захаръ, за второто се свършила едрата захаръ и тя намѣрила солъ, която помислила за ситна захаръ и направила кафето съ солъ. Черпи и двамата – едното сладко кафе, другото солено. Той не може да си представи, защо кафето е солено. Бръчка се, казва: Много солено бѣше.

Има два вида виновностъ. Азъ съмъ виноватъ въ нѣкои отношения, когато предизвиквамъ другитъ. Т.е. виноватъ съмъ, че не може да произнеса нѣкои работи. Виноватъ е онзи, който иска да ме обиди. И двамата сж виновати. Единиятъ направилъ една погрѣшка, че не се задържалъ; другиятъ направилъ една погрѣшка, че не знае какъ да се задържи. Азъ проповѣдвамъ въ съвсемъ другъ смисълъ. Ти въ живота нѣкой пѣтъ роптаешъ. Погледнешъ себе си и погледнешъ нѣкой е по-учень, по-силенъ, по-красивъ и изведнѣжъ дойде мисълта: защо Господъ не ме направилъ такъвъ? На мѣне ли даде да бѣда сиромашъ, другитъ хора сж облѣчени, азъ съ окжсани дрехи. – Че кой е кривъ за това тогазъ? Някои обиди въ свѣта произтичатъ, че и вие сте обидили. Азъ на себе си тѣй обяснявамъ. Да кажемъ, ако азъ съмъ билъ господаръ, ималъ съмъ стотина души слуги, пѣкъ съмъ ги обидилъ. Съ тази обида не съмъ ликвидиралъ, въ

следния животъ азъ ставамъ слуга, пъкъ слугата ми става господарь. Той винаги ще ми върне съ лихвитъ туй, което съмъ казалъ. Това, което ми казва сега, е отгласъ на онова, което е било. Тръбва да си преглътна, да кажа: Сега тръбва да ликвидираме, много добре ми каза този човѣкъ. Азъ като него нѣма да правя. Обидатъ те, кажи: Азъ като него нѣма да правя.

Затова, защото ви казвамъ, заради вашето предание разваляте Божия законъ. Казвамъ сега: За вашитъ наследствени черти не разваляйте Божествения законъ. Станалъ си много нетърпеливъ. Причината си ти, тя е наследствена. Обичашъ да се интересувашъ отъ чуждитъ работи, причината е наследствена. Защото онази лисица винаги се интересува отъ хубавитъ курници, кореспондентка е тя. Една лисица се интересува отъ курницитъ. Онова дете, което обича ябълки, круши, орѣхи, знае на кое мѣсто има най-хубавите орѣхи. Онзи, който обича круши, да не се интересува отъ крушитъ. Вие ще кажете, много потънки работи. Че съ какво тръбва да се занимавамъ? Знаете ли какъвъ ще бѣде вашиятъ животъ, ако можехте да се самовладате, ако можехте да владате мислите си, тѣй да е устно, ако човѣкъ може да владее своитъ чувства, не съ усилие. Отдето минете, ще бѣдете добре дошли. Хората ще ви чакатъ като нѣкой ангелъ. Спасителътъ дето мине, ще го чакатъ. Като го видите, ще ви бѣде приятно. Ако искате да дадете магнетична сила, то ще зависи отъ владането на вашитъ мисли, не тѣй да мислите, вие сами да се радвате на вашитъ мисли, на вашитъ чувства. Отъ васъ ще лѣха една хубава атмосфера, както лѣха отъ едно цвѣте или такава атмосфера, която излиза отъ единъ изворъ или отъ чистия въздухъ, който дишате или отъ Слънцето,

което изгрѣва отъ ясното небе. Казвамъ: Нѣма по-хубаво нѣщо човѣкъ да влада своитѣ мисли. Или азъ наричамъ: Твоята мисль да те обича, и твоите чувства да те обичатъ и твоите постѣпки да те обичатъ. Още като се роди мисльта, ще каже най-сладкитѣ думи, после като се роди хубавото чувство и то ще каже най-сладкитѣ думи и една постѣпка като направишъ, ще чуешъ нейния гласъ. Нѣма въ свѣта по-хубаво сѣстояние да слушашъ отзвука на своитѣ добри мисли; да слушашъ отзвука на своитѣ добри чувства и да слушашъ отзвука на своитѣ добри постѣпки. То е гласътъ на Бога. Господъ казва: Много добре мислишъ, много добре чувствувашъ, много добре постѣпвашъ. Нѣма по-хубаво сѣстояние на Земята отъ това, да слуша човѣкъ въ своето сѣзнание одобренieto, че той постѣпва съобразно съ великия Божий законъ въ свѣта.

Отче нашъ.

Христосъ е човѣкътъ на изобилната сила.

Христосъ е човѣкътъ на изобилната вѣра.

Христосъ е човѣкътъ на изобилната Любовь.

Сега като правило го дръжте. Азъ ни най-малко не базирумъ обикновените човѣшки постѣпки. Законътъ е такъвъ.

Обхождайте се съ себе си тъй, както Богъ се обхожда съ тебе!

СИЛЕНЪ ВЪ СВѢТА

33-то Недѣлно Утринно Слово

5.09.1937 г. Неделя, 5 ч.с.

Изгрьвъ

Добрата Молитва.

Молитва на Царството

91 Псаломъ.

Духътъ Божи.

Ще ви прочета 65 глава отъ Исая отъ 16 стихъ до края¹².

Въ начало бѣ Словото.

Голяма трудностъ въ свѣта е да задоволишъ човѣка. Всички вие сте заангажирани съ една много трудна задача. По-мѣчно нѣма отъ това да задоволишъ себе си. Каквото и да направишъ, недоволството ще бѣде тамъ. Има едно сѣщество вътрѣ, което е недоволено. Ако имашъ нови дрехи, доволенъ си донѣкъде. Единъ день ще видишъ нѣкой недостатѣкъ, ще станешъ недоволенъ. Ако си малко дете до известна степенъ ще се радвашъ на майка си. Дойде единъ день, недоволенъ си, защото си малко дете, искашъ да растешъ. В началото си билъ доволенъ, че майка ти те носи на рѣце, следъ туй ти дотегнало да те носятъ на рѣце, казвашъ - сложи ме да ходя. Следъ туй майката го сложи въ количката и отъ тамъ казва, извади ме навънъ, тукъ ми е неприятно.

Засега вървамъ, туй което ви казвамъ, вие можете да го повторите. Държите нъкоя реч нъкъде, казвате, че човѣкъ е сѣщество, което не може да се задоволи. Въпросътъ не е да описваме въ какво седи гладътъ. Запримѣрь единъ художникъ може на една картина да нарисува онзи страдащия, да тури ония черти на страдащия и тази картина да бѣде великолепна, гениална и всички вестници, всички хора да говорятъ за хубавия изразъ на скърбеция въ картината. Но никой не би желалъ от васъ да носи тия хубавитѣ черти на скърбящия въ картината. Казвамъ, тогава този художникъ защо да нарисува тази скърбяща картина, понеже човѣкъ, който иска да се домогне до радостта, върви по пътя на скръбта. Идеалната скръбъ е единъ образъ на идеалната радостъ, която отпосле ще дойде. Тая картина е точно противоположна. Съвременната фотография, когато снимате една картина, вие я снимате въ обратна посока. По нъкой пътъ туй наричатъ сѣнки на живота. И сѣнките на нѣщата сѣ реални, но въ тази реалностъ на сѣнките нѣма нищо сѣществено. Ти си жаденъ и гладенъ, ти виждашъ въ една картина, че изворътъ тече или на киното виждашъ, че водата тече. Но не е една реалностъ, която може да те ползува, водата тече, но вода нѣма. Слънцето грее, но Слънце нѣма. Хората се радватъ, ама радостта я нѣма. Хората умиратъ, смъртта я нѣма. Богатството е тамъ, но златото го нѣма. Вие казвате, реаленъ свѣтъ. Има единъ реаленъ свѣтъ. Има единъ реаленъ свѣтъ, дето не сѣществува туй реалното. Вода искашъ да пиешъ, нѣма вода. Казвате нъкой пътъ: Дотегна ми да живѣя. Дотегнало ти е да живѣешъ, защото ти си въ тия живите картини, дето нѣма реалностъ въ тяхъ.

Тогава не може да си дадете отговоръ защо Господъ създаде свѣта така. Азъ те питамъ ти защо взе билетъ и влезе въ това представление, каква беше причината, която те накара да вземешъ този билетъ и да влезешъ тукъ на това представление? Този, който създаде този театъръ и концертъ въ сегашното положение, човѣкътъ иска да спечели пари, жена има, деца има. Следователно, ще направи една залъгалка, иска да изкара 5-10 лева. Казва: Азъ намѣрихъ много. Той съ 5-10 пари нищо не може да направи. Най-малко 5-10 хилѣди лева на една вечеръ като спечели ще каже: Донѣкѣде отъ всичкото туй представление, ако му сѣ останали 5-10 хилѣди лева, ще каже, забавлението излѣзе сполучливо.

Вчера ми разправяше една млада сестра, едно доста духовито обяснение. В Евангелската църква винаги убеждаватъ хората, че Христосъ ги люби, че ги насилва да се обърнатъ да се покаятъ. Тъ сѣ свикнали да имъ се говори така. Ако нѣкой така не имъ говори, не имъ е приятно. Запримѣрь у българитѣ има навикъ, като идешъ на гости, казватъ: Заповядайте, не се срамувайте, заповядайте. Че веднѣжъ, че два пѣти, десетъ пѣти ще го кажатъ. Заповядайте, вземете си и най-после той ще каже: Хайде за вашъ хатѣръ ще си взема нѣколко хапки. Следъ туй като се разяде, казва: Уста..... - хайде сега да не казвамъ нататѣкъ, да не произнасямъ думата. Тези нѣща мимоходомъ ги казвамъ за украшение, за изяснение. Той ще си вземе, за да се отсрами. Но той се е наялъ хубаво, има нѣщо реално. Като се наяде, не мяза на такава картина, гдето само се гледа, но следъ като излѣзе казва: Благодаря, че ме каниха 10 пѣти, ако бѣше останало на първата покана щяхъ да остана

гладенъ. В турцитъ, обаче, обичаятъ е друг. Турчинътъ веднъжъ кани, ако сж 10-15 души, казва им: Заповядайте, буюрумъ. Следъ втори пътъ „буюрумъ” нѣма. Всѣки трѣбва да се намести да седне. Онзи, който чака втори пътъ да го поканятъ, той ще остане гладенъ.

Сега въ Природата понѣкой пътъ има българско канене по 10 пъти, а нѣкъде и на турско поканване само веднъжъ. Но нѣкой пътъ е хубаво и българското поканване. Гладенъ човѣкъ нѣма да остане. На турското поканаване само веднъжъ, може да остане гладенъ. Българинътъ е практиченъ, веднъжъ, ако покани, може да не е чулъ, ами втори пътъ. И 10 пъти като те покани, все таки еднажъ ще чуешъ. Турчинътъ казва веднъжъ „заповядайте”, ако не е дочулъ. Сега вие всички сте българи, и по 10 пъти се каните. Намирате, че тази философия е по-практична. Защото случва се веднъжъ, ако те поканятъ, да не чуешъ. Но 10 пъти като го поканятъ, човѣкъ все ще чуе.

Запримъръ, понѣкой пътъ вие питате защо човѣкъ трѣбва да пѣе. Направете тукъ единъ опитъ. Цѣла година да имате задача да пѣетъ. Сутринъ запей една песнь, на обедъ друга и вечеръ друга песнь. Цѣла година да пѣете. Ако си сиромасъ, ако си боленъ, сутринъ стани, изпѣй една песнь. Ама не можешъ да дигашъ крака и ржката си, пѣй. Цѣла година като пѣешъ, на болестъта ще ѝ дотегне, ще хукне да бѣга, понеже болестъта иска абсолютно спокойствие, тя желае никой да не я безпокои, туй въ съзерцание да бѣде. Ако ти нарушишъ туй разположение, тя казва, тукъ не се живѣе. Вие сега повикате единъ лекаръ. Съвременните лекари угаждатъ на болестите. Той ще дойде, ще хване пулса полекичка, ще прочѣте колко

пяти бие сърцето, после полекичка ще бутне окото, ще те накара да си изплезииш езика. Окото ти е пожълтяло, затуй ти си боленъ. Какво показва жълтината? Че колкото човѣкъ да е користолюбивъ, показва се много щедъръ. Защото като дойде жълтиятъ цвѣтъ въ окото, туй, което ти виждашъ, е туй, което ти даватъ. То дава само жълтиятъ цвятъ, а другите 6 цвята ги задържа за себе си, значи на тѣбе дава единъ лъвъ, а той задържа за себе си шестъ. Де е щедростта? Окото трѣбва да бжде бѣло. Бѣлото око показва, че всичко трѣбва да е наше, за да бждешъ здравъ, окото не трѣбва да бжде жълто. Трѣбва да възстановишъ бѣлия цвѣтъ въ ума си.

После музиката се отличава по това, че тя всичко дава. Човѣкъ само пѣе и не очаква нищо. Той очаква благото отъ самата песнь, която пѣе. Ти най-първо, ако искашъ едно богатство, пѣй. Благото ще дойде. Благото е самата песнь. Всички певци, които пѣятъ съ пари, всѣкога изгубватъ гласа си, нищо повече. Отъ пампи века така е било и за въ бждеще така ще бжде. Колко хора хубавъ гласъ иматъ и като спечелятъ много пари, казват: Не трѣбва да пѣя. Всичката дарба престава. И за цигуларите е също. Единъ ораторъ говори, законътъ е пакъ същиятъ. Дойде известно време, той изгуби своето красноречие. Тамъ, дето влизатъ материалните блага, човѣкъ изгубва своята божествена дарба, която Бог му е далъ. Бог не ти е далъ езикътъ да печелишъ пари съ него. Парите трѣбва да дойдатъ като сѣнка, тѣ отподиръ трѣбва да дойдатъ, като пицималъ. Че 20 пъти да ги отхвърлишъ, тѣ пакъ да вървятъ следъ тѣбе. Ти не трѣбва да ги търсишъ, тѣ сами да тѣ търсятъ. Ти като ги вземешъ, хвърляшъ ги, тѣ пакъ да дойдатъ подиръ

тъбе. Азъ веднаж гледахъ единъ господинъ носеше една катеричка. Взе ме я отъ себе си, пусне я на земята и си тръгне. Тя се затича, покачи се по единиятъ му кракъ, скрие се подъ палтото. Той я хване, хвърли я пакъ на земята, тя дойде по другиятъ кракъ. Той все я хвърля и тя тича отподире му и се качва по него. Казвамъ, тази катерица едно време се е качвала по дърветата, сега се качва по краката на този човѣкъ. Тѣй разсѣждавамъ: защо ли се качва? Тогава азъ дадохъ единъ отговоръ: Жѣланията у човѣка сѣ като тази катерица, ти го хвърлишъ, то дойде по крака ти. Туй жѣлание може като катерицата да дойде пакъ при тѣбе. Ти като го хвърлишъ, то се затича подире ти по дѣсния ти кракъ, качи се на гърба ти. Ти го вземешъ, пакъ го хвърлишъ нѣкъде и то по лѣвия ти кракъ се покатери нагоре.

Сега за този, който носеше тази катеричка, има нѣкаква връзка, пѣкъ и азъ, който го видяхъ, и между мѣне и него има връзка, тогава си казахъ: По-добре е той да носи катеричката, пѣкъ азъ да разрешавамъ въпроса. Казваме: Защо да е така? Така е по-добре, той да носи катеричката, пѣкъ азъ да разрешавамъ защо тя се качва по гърба му. По нѣкой път вие мислите защо се е случило съ нѣкой човѣкъ така. Заради него трѣбва да се случи. И вие трѣбва да разрешите задачата. Вие сте свързани. Както тази катеричка се качва, ако остане въ тази публика, тя не познава другиго, ако тя не се качи при него, нейната кожа ще хвъркне. Нѣкоя котка може да я хване. Но щомъ се качи тази катеричка казва: Не може да ме пѣдишъ. Само при тѣбе може да живѣя, другояче тия хора не ги познавамъ. Сега вашитѣ жѣлания искатъ да живѣятъ и тѣ иматъ

право. Ако вие носите тази катеричка, оставете да се качи на гърба ви. Ако сте отъ онъзи, които сте видели катеричката, разрешете въпроса защо се качва.

Сега друг въпросъ. Защо житното зърно пада въ нивата? Защото въ нивата може да израстне. Ако вие го хвърлите нѣкъде отвънъ, на нѣкоя камениста почва, нѣма да израстне. Сега казвамъ, философия ви трѣбва, но трѣбва една нова философия. Писанието казва, че Богъ създавалъ нови Небеса и нова Земя. Старата Земя и старото Небе какво са? Старото Небе и старата Земя сѣ Небе и Земя на скръбта. Азъ го тълкувамъ така, азъ го виждамъ така. Новото Небе и новата Земя, това сѣ Небето и Земята на радостта. Казватъ, туй старто нѣма да се промени и скръбта нѣма да се промени. Когато дойде Божествената радостъ при новото Небе, нѣма да се прояви вече старата скръбъ. Тогава питате: Защо Богъ създаде новото Небе и новата Земя? Защото ако не бѣше ги създалъ, старото Небе и старата Земя не щяха да си идатъ. Щомъ старото Небе и старата Земя нѣма да си идатъ и скръбта нѣма да си иде. Да се радваме, че Богъ е предвидилъ. Новото е, което носи радостта. Старото, което си заминава, което си отива, за насъ е скръбта. Тогава, ако вие остарявате, занесете съ себе си скръбта! Ако се подмладявате, донасяте радостта. Това е правилниятъ процесъ на живота. Всѣки день като станешъ, трѣбва да донесешъ радостта съ себе си, за да си иде скръбта. Затуй като станешъ сутринъ, попѣй си. Затуй азъ слушамъ, че пѣте. Доколкото азъ зная, вие по три пѣти на день не пѣте.

Една млада сестра ми казва: Нямамъ вдъхновение да пѣя. Пѣкъ азъ може да накарамъ всѣка млада сестра да пѣе, може да пѣе, какъ не. Я да ѝ дамъ 10 английски лири, какъ ще пѣе, ще пѣе една песѣнь, даже ако не знае да пѣе, ще се научи. Златото ще даде настроение. Вземете въ съображение: Златото представя сѣнката на живота. Носителъ е то. Проводникъ е. Хората се радватъ на златото, защото е проводникъ на живота. Затова златото е обичано. Златото е въ земята и е турено по единствената причина, за да може да функционира животътъ. Не само животътъ на хората, но животътъ на цѣлата Природа минава и се трансформира. Азъ считамъ златото носителъ на живота, а среброто е филтъръ на живота. Каквито утайки има, то филтрира. Сега нѣкой може да кажете, дали това е така? Този въпросъ азъ го разрешавамъ лесно. Когато нѣмамъ никакво злато въ себе си, не може да пѣя. Като туря една английска стерлинга въ джоба си, мога да пѣя. Изваждамъ стерлингата, гласа го нѣма. Турямъ стерлингата, гласътъ дойде. Правя това веднѣжъ, два пѣти, това показва, че между тази стерлинга и гласа има известно отношение, известна връзка. Азъ правя сравнение. Казвам: Гладенъ съмъ, не може да пѣя. Щомъ като похапна малко, имамъ жѣлание да пѣя. Това е опитъ. Първи пѣтъ, втори пѣтъ го правя и виждамъ, че между яденето и пѣенето има връзка. Щомъ се наядешъ, можешъ да пѣешъ, щомъ си гладенъ, не можешъ да пѣешъ. Нѣма я стерлингата. Какво значи „английска стерлинга” въ букваленъ смисълъ? Храната е една необходимостъ, да дойде божественото благо на менъ, трѣбва да дойде хлѣба, трѣбва да дойде водата.

Ще ви разправа единъ анекдотъ за 12 души адепти, които се събрали на едно мѣсто, пъкъ всѣки трѣбвало да произведе нѣщо. Единиятъ казва: Азъ научихъ едно нѣщо въ живота и като кажа, туй нѣщо става. Първиятъ казва: Жаденъ съмъ. Веднага водата дошла, като произнесълъ думата „вода” и тя дошла. Като казалъ „хлѣбъ” и хлѣбътъ дошълъ. Та казвам: Вие научавате нѣщата само тогава, когато кажете вода и водата дойде, вие тази дума сте я научили да я произнасяте. Идешъ нѣкъде при сухия изворъ и като кажешъ „жаденъ съмъ”, ти си произнесълъ думата и водата дойде. Писанието казва, че преди още човѣкъ да е попросилъ, Богъ ще му отговори на жѣланието. Понеже жаждата това е единъ вътрешенъ процесъ да познаешъ Бога. Азъ не може да ви обяснявамъ думата „познаване”. Ако ви обясня какво значи „познаване”, вие ще се съблазните. Когато Христосъ казва: „Ако не пиете кръвта ми и не ядете плътта ми”, 70 души отъ Неговите ученици казаха: Тежка е тази дума, този чвекъ иска да ни направи човѣкоядци, като го изядемъ, какво ще остане отъ Него. И вие се съблазнявате. Казвате: Азъ трѣбва да бъда добъръ. Вие не знаете какво значи да бждешъ добъръ. Като кажешъ да бждешъ добъръ, доброто трѣбва да дойде. И цѣлиятъ свѣтъ трѣбва да стане добъръ. Ако Богъ е казалъ туй, веднага ще стане. Ако не е станало, още не е казалъ. Ако Богъ проговори „Азъ съмъ добъръ” и цѣлиятъ свѣтъ ще стане добъръ, понеже Господъ не е казалъ, затова не е добъръ. Ако Господъ за себе си каже, че е добъръ, той очаква и ние да кажемъ, да произнесемъ. Нѣкой пжтъ казваме „Богъ е благъ”, но сами не върваме въ това. Ти можешъ да кажешъ „Господъ на тѣбе ти далъ”, казвашъ: Благъ е Господъ, видишъ

нѣкой човѣкъ умрялъ, тази работа не разбирашъ, съблазнишъ се, казвашъ: Ако Господъ бѣше благъ, този човѣкъ не трѣбваше да умре. Видишъ нѣкой човѣкъ богатъ - благъ е Господъ. Видишъ друг сиромашъ - попаднешъ въ едно противоречие. Отде предполагате, че този човѣкъ е умрялъ? Какви сѣ доказателствата, че е умрялъ човѣкъ? Ако водата е замръзнала и не тече, умряла ли е? Но тази вода... е станала. Казва, тази работа съ течение нѣма да стане. За менъ да остане. Затова спряла да тече вече. Тази вода обърнала погледъ къмъ себе си, тя иска да стане богата, замръзнала. Вие мислите само за себе си, замръзналъ си. Казвамъ, по нѣкой път вие казвате, че нѣкой позамръзналъ. Тогава щомъ си замръзналъ, обърналъ си погледа къмъ себе си. Ти казвашъ: Съ даване, съ живѣене за другите хора не става, чакай да поживѣя и за себе си. Щомъ човѣкъ започне да живѣе за себе си, замръзва. Не е лошо да живѣешъ за себе си, но ако почнешъ да живѣешъ за себе си, ще замръзнешъ; ако не искашъ да замръзнешъ, тогава трѣбва да живѣешъ за другитѣ. Сега има единъ по-дълбокъ смисълъ - живѣене за другитѣ.

Единъ братъ ми каза една философия: Хората на Изгрѣва сѣ толкозъ положителни, че човѣкъ не може да живѣе тукъ, или трѣбва да ги слушашъ какво тѣ казватъ, или трѣбва да бягашъ. Всички са тѣй настойчиви, че каквото кажатъ, трѣбва да стане. Или трѣбва да правишъ каквото ти кажатъ, или трѣбва да бягашъ отъ Изгрѣва. Сега той ималъ известна идея, който е слабъ, нека дойде на Изгрѣва, да види новото благо, а пъкъ който е силенъ, нека дойде да опита силата си на Изгрѣва. Когато Слънцето изгрѣва, то е приятно. Когато дойде къмъ

обедъ, стане силно това Слънце, тогава ще опиташъ своята сила колко можешъ да издържашъ на нѣговата топлина. Ако можешъ отъ сутринъ до обедъ да издържашъ, ти си здравъ човѣкъ. Ако седишъ половин, единъ часъ на Слънце и се скриешъ въ къщи, не си отъ здравите. Казвате, мога да слънчасамъ. Щомъ дойде идеята въ ума ти, че можешъ да слънчасашъ, ти не си здравъ човѣкъ. Подиръ обедъ започва да намалява неговата свѣтлина.

Казвамъ: По две нѣща вие се изпитвате - изпитва се на Изгрѣва вашата Любовь колко е силна. Ако проповядвашъ за Любовьта и после гледашъ, че кесията ти се изпразнила, кесията е празна, защо? Ако въ своята кесия следъ като си извадилъ една монета и не сѣ влязли две, Любовьта ти е слаба. Ако си казалъ три сладки думи и не са дошли 6 на мѣстото, своята Любовь е слаба. Защото въ свѣта празна дума нѣма. Не да се създаватъ картини такива, да ни забавляватъ. Насъ ни трѣбва единъ животъ. Мене не ме интересуватъ другитъ хора, какво тѣ създаватъ. Азъ какво създавамъ. Следъ като вляза въ моята градина и като видя, че всичкитъ цвѣта повѣхнали, казвамъ - жаденъ съмъ, и като кажа, водата да потече. Азъ като кажа „жаденъ съмъ” и всичкитъ тия повѣхнали цвѣтове ще се изправятъ, водата ще дойде, само една дума като кажа азъ, „жаденъ съмъ”, и водата идва. Казва, полейте всичкитъ тия са жадни, тѣ не знаятъ да правятъ погрѣшки, тѣ не знаятъ да говорятъ, погрѣшката е моя; азъ не дойдохъ по-рано, като ги видя, че са клюмнали, тъжни, скръбни, и азъ като кажа, веднага ще се утоли жаждата на тия цвѣтове, следъ туй всички ще се изправятъ нагоре. Новата философия е това, вие виждате

нѣкой, човѣкъ, като цвѣтъ увѣхналъ, вие отивате да го питате защо е скръбенъ. Той казва, жаденъ съмъ.

Ако вие не може да носите скръбта на цѣлия свѣтъ, вие не можете да носите и радостите на цѣлия свѣтъ - законътъ е все същиятъ. Ако вие не можете да обичате всички, вие никакво изкуство не можете да добиете. Подъ „всички” всѣкога подразбирамъ да обичаме Бога. Всичко онова, което Богъ е създалъ, трѣбва да обичаме. Една идея, която постоянно изучаваме, която може да залегне. Казвате: Азъ какво обичамъ. Което Богъ е създалъ, трѣбва да обичаме, силата на човѣка седи въ туй. Ще правитъ опити. Азъ може да накарамъ отъ когото и да е отъ васъ да се обичате, всички мога да накарамъ да се обичате, нѣма нѣкой, когото да не мога да накарамъ. Двама души отъ васъ не може да се обичатъ, може да ги накарамъ да се обичатъ. Нѣма да ги бия, нищо нѣма да имъ казвамъ, изваждамъ 25 лири стерлинги. И двамата сж закъсали, давамъ парите на двамата, веднага ще се хванатъ братски, ще се прегърнатъ. 12,5 1/2 английски лири стерлинги колко правятъ, я ги пресметнете. По същия начинъ Господъ въ свѣта действа. Казвате: Вижъ Господъ на тия грѣшните какви блага е далъ. Богъ примирява, на богатитъ е далъ пари да ги примири. Богъ е далъ толкозъ преизобилно, за да се отвори сърдцето. Богъ чрезъ благомото на свѣта оправя свѣта, не чрезъ наказанието. То е методъ. Господъ на този лошия човѣкъ му далъ деца. На една риба, която е жестока - по-жестоки сжщества отъ рибите нѣма, най-жестоките сжщества на земното кълбо сж рибите, паякътъ е нищо спрямо рибите, тѣ се гълтатъ на общо основание. И затуй на тяхъ, на всѣка риба Господъ дава по 300, по 400 деца

да има да раздаватъ децата, рибата жертвува. Казва „дай ми едно от своите деца”, ще дойде, ще иска едно. Рибата като снесе яйцата си, до годината едва ли оставатъ две, три деца - всичко туй е изядено. Ще кажете, защо е така. Тия жестоките риби ги учатъ на една мекота. Студенокръвни сж тѣ, въ тѣхъ такава милостъ нѣма, вие не сте опитали устата на акулата. Колко моряци паднали въ морето, падне този морякъ, акулата нападне и осече краката му като съ хирургическо ножче, остане единъ трупъ безъ крака, тя хич не си поплюва. Казвамъ: Смъртта сега е една акула, тя живѣе само въ водата. Акулата извънъ водата е слаба. Докато си въ водата и рѣще и крака, всичко може да иде. Ако искашъ да се освободишъ отъ нея, трѣбва да бъдешъ на сухо.

Та казвамъ: Когато Писанието казва, че желанията сж създали въ човѣка всички нещастия, то е вѣрно по отношение на акулата. Въ водата вжтре, дето живѣятъ, желанията сж риби. Тѣ живѣятъ въ водата. Не че е риба. Въ този смисълъ една хубава черта има у рибите. Рибите всѣкога са чисти, нѣма по-чисти сжщества отъ рибите. То е привидно така. Въ рибите има нѣщо, което е жестоко. Въ рибите има нѣщо, което живѣе и което е чисто. Два живота едновременно вървят. И въ човѣка е същото. Има единъ животъ, ние живѣем въ свѣта на Любовта. Въ насъ има нѣщо, което е на плътта. Има нѣщо, което е на духа. Духътъ, това е чистотата. Плътта, това е жестокостта. Казваме сега въ новите небеса. Йоанъ казва, тамъ видѣхъ, че нѣмало море и реки нѣмало. Въ новия порядъкъ ние не искаме въ водата да живѣем, въ водата виреятъ много лоши работи или другояче казано: Единъ денъ ще има единъ животъ безъ

желания. Ако вземете българската дума „желание“, защото човъкът, който желае нещо, въ желанието му липсва нещо и на рибата ѝ липсва, липсват ѝ ръце и крака. Че една риба на пиано не може да свири, една риба на състезание не може да иде. Та по нѣкой път азъ виждамъ нѣкои отъ васъ, които сте тъжни, скръбни, казвамъ: Това е въ водата вътре, най-големите скръби сѫ въ водата. Разправяше ми единъ, когато се упоилъ, казва: Мина ми цѣлия животъ като на едно кино. Всичко туй отъ детинството, подробности въ малко време, туй всичко ми мина презъ ума. Казвамъ си, къде отиде сега. По едно време видяхъ, че се намерихъ нѣкъде, па и радостъта следъ като ме извадиха, следъ като се събудихъ, видяхъ, че съмъ избавенъ, дойде ми такава радостъ, каквато никога не съмъ чувствувалъ.

Богъ иска да има деца съ весели сърдца, помнете го това. Богъ иска да има деца съ весели сърдца. Когато Господъ дойде при васъ и види, че нѣмате весело сърдце, казва: Какво липсва на тия деца, какво ли липсва? Липсва ви нѣкакво щраусово перо. Та този животъ, който сега имате, е емблемъ. Бъдещиятъ животъ, който дойде, ще бѣде другъ. Тази скръбъ, тия страдания, които сега ги носите, сѫ предвесници на бъдещата радостъ, на бъдещото веселие, което ви очаква. Всѣки, който е страдалъ, има право да се радва. Всѣки, който не е страдалъ, нѣма право да се радва. Ако не искашъ да страдашъ, не може да очаквашъ и въ радостъта. Ако приемешъ да страдашъ, ще станешъ гражданинъ и въ радостъта. Както и да философствувате, азъ съмъ намерилъ друго разрешение. Туй е новото учение. Въ това седи да примиримъ противоположности въ живота: Да примиримъ смъртъта съ

живота. Животът седи повече отъ смъртта, той е по-силенъ. И радостта е по-силна от скръбта. Туй, което е по-силно, то е реално. Любовта е по-силна от омразата. Свѣтлината е по-силна отъ тъмнината. И всичкитъ добродетели сж по-силни. Та казвамъ на васъ: Дръжте туй, което е по-силно. Въ свѣта е силенъ само Богъ. Той се нарича Всесиленъ, Най-Силниятъ. Следователно, когато искаме да разрешимъ всички мъчнотии, трѣбва да потърсимъ Него. „Потърсете ме въ день скръбенъ и азъ ще ви помогна.” Скръбта е день, въ който можете да познаете благодѣта на Бога. Тамъ, дето никой не може да ви помогне, обърнете се къмъ Него. Ще имате една опитностъ, ще имате една радостъ, която никой не може да ви даде. Казва: Създавамъ ново Небе и нова Земя. И всички, които сж живѣли въ сегашните скърби, ще живѣятъ въ туй новото Небе и новата Земя, която е на радостъ и веселие.

Отче нашъ.

Христосъ е човѣкътъ на изобилната сила.

Христосъ е човѣкътъ на изобилната вѣра.

Христосъ е човѣкътъ на изобилната Любовь.

Религиозни хора

34-то Недѣлно Утринно Слово

12.09.1937 г. Неделя 5 ч.с.

Изгрѣвъ

Добрата молитва

91 Пласомъ.

Молитвата на Царството.

Ще прочита 61 глава отъ Исаия¹³.

Може би единъ день нѣма да бѣде далечъ, когато вие ще имате проповедници на амвона - грамофонни плочи. Ще се завърти плочата, започва да проповѣдва. Тогава вие ще имате проповедници, каквито вие искате. На номеръ 1,2,3,4,5-10. Каквото ви харесва да говорятъ, той ще говори това, което вие искате. После много отлични проповедници ще има. Нѣма да има обиди, понеже вие ще отстранявате да нѣма нищо обидно. Сега много проповедници има, които сѣ грамофонни плочи. Не сѣ хармонични, дрънкатъ нѣщо, което не трѣбва. Пъкъ доста вѣрующи има, които сѣ грамофонни плочи, говорятъ това, което не е. Много пѣти единъ човѣкъ пѣе туй, което не може да пѣе, пѣе една класическа ария. Думите сѣ сѣщите, които пѣе, но гласътъ не е сѣщиятъ, а пъкъ нѣкой пѣтъ арията е сѣщата, пъкъ думите не сѣ сѣщите. Подъ „ария” какво разбирате вие. Сега нѣкой разбиратъ думата „ария”. Онѣзи,

които сж свършили музикална академия, разбиратъ много добре думата „ария”. Но вие, които не сте свършили музикална академия, не зная какво разбирате подъ думата „ария”. Ария значи нъщо въздушно, което се люлѣе изъ въздуха. Тъй щото ария точно не може да се преведе съ думата „песнь”, защото на български тя съвсемъ друго значи, пъкъ ария означава нъщо повече - една дълга песнь, хубава песнь. Тъ сж мъчни нъща за обяснение. Както въ английски, ако идете въ Америка, ще чуете американеца казва „комъ”, ако идете въ Англия, англичанина казва „къмъ”. Отъ де накѣде? Най-напредъ „комъ”, а после „къмъ”. И англичанинътъ и американецътъ разбиратъ същото. Когато спорятъ сега „къмъ” ли е право или „комъ”. Въ български казватъ „моето пиленце” или „моето гълъбче”, кое е по-хубаво да кажатъ - пиленце или гълъбче. Пиленце значи „пилъ”, а гълъб, какво означава?

Въ религиозния животъ има една страна - преувеличение на чувствата. Религиозниятъ животъ има една опасна страна. Цигуларятъ ще изтегли струната нъкъде повече, отколкото трѣбва, като свири. Нъкой пжтъ е опасно, скъсва се струната. Азъ имахъ тукъ единъ случай. Синътъ на единъ полковникъ свири, скъсва се струната и му ударила окото, иде да го лекувамъ. Струната се откъсва отъ горе, отъ шийката. Отдолу ако се откъсне иди дойди, но отъ горе когато се откъсне... Казвамъ, въ религиознитъ хора има натегнатостъ, тѣ ставатъ крайно вискателни, претенциозни. За право говорятъ всички, но всички сж несправедливи. Азъ не съмъ срещалъ религиозенъ човѣкъ, който да не е справедливъ. Нъма случай ни въ Америка, ни въ Англия, който да разправя нъщата както

сж, все има изопачаване. Не че го желаят хората, то е въпросъ за ефектъ. Нъкой пжтъ това произтича отъ това, че въ човъка има едно чувство, което преувеличава нъщата. Наричатъ го сублимностъ, величественостъ. Ще представи тъй както не е нъщо. Някои нъща намалява напримъръ. У българина запримъръ времето е слабо развито. Той съ метри мери времето. Питамъ го: До туй село колко часа има? Казва: Като хванешъ този баиръ и ще стигнешъ. Мислишъ половинъ-единъ часъ, а ти вървишъ часъ, два, три, четири, петъ, не минава.

Нъкои хора напримъръ иматъ едно понѣтие за Бога. Много сж говорили за Господа, мислятъ, че всъки може да се запознае съ Него, тогава казватъ, че Господъ е огънь пояждающъ. Който иде при Него, все го изгаря. Най-първо като тъ хвърли въ този огънь, ако се стопишъ, всичко отиде. Това е една обстановка на нъщата. Идете нъкой пжтъ при най-добриятъ човъкъ на Земята, ако правимъ сравнение, ще го намърите въ най-доброто разположение, отъ устата диша животъ, думите му се лъятъ като медъ така. Нъкой пжтъ може да намърите този човъкъ въ едно състояние такова, гдето се набрало може би отъ 10 години недоволство, че като идешъ, започнатъ ония думи, помете орталъка. Или какъ ще си обясните, когато се разневите. Всъки се гневи отъ васъ, нъма нъкой, който да не кипне, макаръ че нъкои хора съдятъ, гледашъ го - обидилъ се, има нъщо задъ тази обида. Не мислете, че той е катъ Божя кравица. Кипва. И за малките работи човъкъ кипва, за много малки работи. Ако ние попитаме ние защо кипваме, не може да си дадемъ отчетъ. Разправяше ми единъ познатъ: Нъкой пжтъ нъкои хора, като дойдатъ при мъне да ми говорятъ, иде ми да имъ изсия една

плесница, не зная защо, но ми иде да го ударя; другъ като дойде иде ми да го прегърна, и азъ не мога да разбера. Казвамъ: Азъ да ти обясня, тази е лесна работа. Ти, рекохъ, като идешъ при нъкой умрялъ волъ, искашъ ли да го прегърнешъ? Затворишъ си носа и бягашъ или най-малко ще риташъ. Като идешъ при нъкоя ябълка, ще я прегърнешъ, има какво да прегърнешъ. Когато ние очакваме отъ хората нъщо да ни дадатъ, ние ги прегръщаме. Когато искатъ да взематъ нъщо отъ насъ, ние ги ритаме.

Сега нъкой човѣкъ е религиозенъ. Човѣкъ трѣбва да бжде религиозенъ. Но религиозността е единъ отдушникъ. Тя е предпазителна клапа. Ако го нѣмашъ, твоятъ котелъ ще се прѣсне. Та и клапа, искашъ не искашъ, трѣбва да функционира правилно, че набраната енергия да излиза въ въздуха и вътре въ тѣбе трѣбва да функционира. Вземете сега: Нъкой казва, трѣбва да обичаме само Бога. Нъкои хора, като казватъ да обичаме само Бога, какво разбиратъ? Ние трѣбва да обичаме като Бога, да идемъ при Него, да обичаме като Него, да покажемъ Божията Любовь. Нѣмашъ никакъвъ примѣръ за Любовьта. Ако идешъ при мъртвите и имашъ Божията Любовь, тѣ трѣбва да оживѣятъ. Ако носишъ Божията Любовь, и ако идешъ при жадните хора, всички ще иматъ достатъчно вода. Ако идешъ при гладните и носишъ Божията Любовь, тѣ ще се нахранятъ. Ако идешъ при сиромасите и носишъ Божията Любовь, те ще забогатѣятъ. Ако идешъ при невѣжите и носишъ Божията Любовь, учени ще станатъ. Ако идешъ при грозните и носишъ Божията Любовь, красиви ще станатъ. Ако идешъ при слабите и носишъ Божиятъ Любовь, силни ще станатъ.

Накъдето идешъ, ще преобразявашъ цѣлия свѣтъ. Тѣй разбирамъ Любовъта. Щомъ отиваме нѣкъде и хората оставатъ сиромаси, щомъ отиваме нѣкъде и болните хора си оставатъ болни, щомъ отиваме при невѣжите и тѣ си оставатъ такива - може да имъ говоримъ за Божията Любовь, но това е Любовь, която е неразбрана. Сега другитѣ ще кажатъ, че това не е така. Добре. Азъ не навеждамъ това, отъ васъ още това не се изисква, вие не сте дошли да носите тази Любовь, понеже не сте толкозъ силни. Онѣзи, които я носятъ, трѣбва да бждатъ много силни. И не мислетъ, че тази Божествена Любовь може да се даде на слабитѣ хора. Тогава на кои може да се даде? Тази Любовь се дава само на онѣзи, които нищо нѣма да задържатъ за себе си. Те ще мязатъ на хора, които следъ като сж сготвили едно ядене, готвачътъ сготви яденето и той има право само да го близва, а другите хора като изядатъ всичкото, каквото остане по казана, той ще вземе малко хлѣбец и то ще бжде заради него. Който носи Божията Любовь, прѣвъ нѣма да бжде, но последенъ ще бжде.

Сега при туй обяснение, споредъ вашитѣ схващания, всички ваши схващания, всички иматъ едно схващане, че като обичатъ нѣкого, вие искате да имате първото мѣсто при него. Тѣй е въ свѣта, ако идетъ между дипломатите, онази държава, която е почитана, която е обичана, на най-важните хора даватъ първо мѣсто, а онѣзи, които сж малко почитани, заематъ последни места. Единъ представителъ на България нѣма да вземе първото мѣсто, което единъ английски представителъ ще вземе. Ако ме питате защо е тѣй, ще ви кажа: Едно обикновено камъче нѣма да го турите за единъ голѣмъ корнизъ нѣкъде. За

корнизъ ще турите голѣмъ камѣкъ, който съответствува. Най-после представѣтъ си, ако сме 10 души певци и единъ отъ насъ пѣе най-хубаво, кой ще има най-хубавото мѣсто? Онзи, който пѣе. Онзи, който пѣе най-малко, той ще има последното мѣсто. Ако ме попитате защо е така, азъ питамъ, ами че какъ трѣбва да бѣде? Азъ бихъ желалъ като кажете „защо е така, ами какъ трѣбва да бѣде“, да ви представя тази идея, защо е така. Представѣтъ си, че вие трѣгвате като екскурзианти, вие имате 10 души, единъ отъ тяхъ знае цѣлата местностъ, а единъ отъ тяхъ знае най-малко; ще турите ли този последниятъ, който не знае да ви води, или ще турите да ви води онзи, който знае местността? Ще турите да ви води онзи, който знае. Нѣма да се издерете изъ дракитѣ. Той ще ви преведе презъ най-добрите места и ще бѣждѣте доволни. Той ще ви покаже всички видни места на тази местностъ.

Та сега вие изучавате нѣкои нѣща. Тукъ имавме единъ приятелъ, голѣмъ философ, младъ човѣкъ беше, той казваше: Тази е религиозна баба, този е религиозенъ дядо. Питамъ го по нѣкой пѣкъ, какви трѣбва да бѣдат? Той има възгледи. Казвамъ: Дай ми единъ възглед. Кои считашъ тия баби? Какво трѣбва да се тури на бабитѣ, за да не сѣ баби? Признавамъ, че нѣкоя е баба, но искамъ да я подмладимъ. Казвамъ: Ти ще идешъ при бабата и не обръщашъ внимание. Ако е млада мома, хубаво, красива, ще ѝ хвърлишъ око. Казвамъ: Въ моите очи бабата нѣма да тѣ изкушава, а младата може да тѣ изкуси, кое е по-хубаво? Ако ти си пратенъ на едно велико randevу въ живота, младата ли мома трѣбва да срещнешъ или бабата? Бабата има повече знание, има по-малко красота. Младата има

повече красота, по-малко знание. Ако младата тѣ упѣтва въ живота, тя ще оправи тѣй, че изъ драките ще ходишъ. Ако старата те упѣти въ живота, ще те упѣти така, че на свѣтъ ще идешъ.

Та въ религиозния животъ, ние не искаме красиви моми, ние искаме стари баби, религията не е за красивитѣ хора, тя е за старитѣ хора. Въ туй отношение казватъ, че религията на Земята е най-добра. Не мислетъ, че религията е най-високото нѣщо въ живота. Религията азъ наричамъ едно вретѣще, като съгрѣши човѣкъ, става религиозенъ, разкайва се за грѣховете си - то е религия. Религиозниятъ човѣкъ не може да бѣде красивъ, понеже като станешъ религиозенъ, започватъ да те мѣчатъ грѣховете: тукъ си направилъ единъ грѣхъ, тамъ си направилъ другъ грѣхъ. Тукъ си казалъ една дума, тамъ си казалъ друга не на мѣсто - погрѣшки, погрѣшки, смутишъ се. Азъ разглеждамъ живота както е. Казватъ, религията е връзка съ Бога, пѣкъ то едва следъ като минешъ, следъ като ядешъ тази религиозна попара съ хиляди години и като излѣзешъ изъ нея, ще благодаришъ, че си се отървалъ отъ тази религия.

Исая казва тукъ въ главата, че освобождава хората - “Духътъ на Господа е върху менъ, защото ме помаза”, тия работи сѣж религиозни. Да проповядва освобождение на пленниците, ти си пленникъ на нѣщо. Религиозниятъ човѣкъ е затворенъ въ догмите, въ понятията, въ схващанията, послѣ дойде обиденъ, иска да отмъсти, не знае какъвъ начинъ да избере. Знаешъ какво правятъ религиозните хора. Събератъ се, ще аферосатъ нѣкого, ще го анатемосатъ. Нѣкой ще издаде заповѣдъ да го не поздравляватъ, това сѣж все религиозни хора, все отъ Любовь

ставатъ. Туй е сега кривата страна. Думата „религия” отскоро е излязла. Тази дума е отъ сегашното състояние на човѣшкото съзнание. То е процесъ на чистене. И право е, процесъ на чистене трѣбва. Затова една домакня, когато чисти дома, не може да бѣде облечена съ хубави булски дрѣхи, но облечена съ много обикновени дрѣхи, вехти дрѣхи. Поставила, защото има да се цапа. Като очисти хубаво, може да се облече съ хубавата дрѣха, понеже понятието за религията мяза на хора, които сж се опретнали да очистятъ всичката външна страна, която имаме на своя животъ, за да се прояви сжщинскитъ животъ. Има думи, които насъ ни измѣчватъ. Азъ гледамъ често и правя своитъ психологически наблюдения. Често при най-хубавото разположение, веднага мине нѣкаква такава мисль или чувство, което нѣма нищо общо. Една дисхармония въ живота внасятъ. Ако азъ бѣхъ човѣкъ, който не разбирамъ, ще се чудя. Но азъ ще видя отде излиза туй чувство. Ако идешъ между оскърбенитъ хора, веднага и ти ставашъ скърбенъ. Ако идешъ между алчните хора, които обичатъ парите, и въ тебе ще се появи туй чувство. Ако отидешъ между хора, които отмѣщаватъ, и въ тѣбе ще се породи туй чувство да отмѣстишъ. Ако отидешъ между хора, които крадатъ, и въ тѣбе ще се появи туй чувство да открадавашъ. Та навсѣкжде трѣбва да разбирашъ, че не сж твои всички подбуждения, но тѣ сж отгласъ. Дойдешъ нѣкжде, пробуди се въ тѣбе едно чувство да бѣдешъ добъръ, благороденъ, пѣкъ не е твоя окръжаващата среда. Човѣкъ трѣбва да разбира кое произтича отъжтре отъ него, и кое е дошло отъвнъ. Тѣзи нѣща, които идатъ отъвнъ, и тѣ сж хубави. Ще кажешъ - защо така чувствувамъ? Ако ти

така не чувствувашъ, ти и много хубави работи не можешъ да чувствувашъ и много лоши работи не можешъ да чувствувашъ. Ако твоето обоняние не е развито, не може да чувствувашъ този смрадъ отвънъ, но и като дойдешъ при приятните работи, при най-хубавите ухания, не можешъ и тяхъ да чувствувашъ. Казвамъ: Въ живота онзи органъ, който схваща лошото и доброто, той е единъ и същъ. Той схваща ония трептения, значи лошитъ работи иматъ особени трептения, хубавите работи и тѣ си иматъ особени трептения. Ухото, което схваща дисхармонията, схваща едновременно и хармонията. Ако онова ухо не може да схване и дисхармонията, то не може и да схване и хармонията. Нѣкой пжтъ въ ума си, вашиятъ умъ може да се развие и да схваща и най-малките подробности. Нѣкой пжтъ ние не виждаме нѣкои погрѣшки. Нѣкой пжтъ подъ микроскопа сж увеличили много малкото, което едва съ просто око може да се види.

Вчера седи единъ господинъ и ме чака вънъ. Менъ ми е неприятно, понеже въ събота не приемамъ. Гледа той, очаква той да го приема, братски хубаво да му говоря. Азъ го чувствувамъ, виждамъ го въ сърцето, но виждамъ въ него едно безпокойство - натоварилъ се съ товаръ, нечистотии носи съ себе си. Днесъ, въ събота, таманъ съмъ се облякълъ, на поляната ще отивамъ, една конференция правя, той ще ме оцапа сега. Казвамъ: Не приемамъ днесъ никого. Той се учуди какъ да го не приема. Той се чуди, за себе си мисли, че е нѣкакво величие. Какъ тѣй, за пръвъ пжтъ го виждамъ, какъ тѣй да дойде, и да го не приема. Казва ми, азъ имамъ уважение, почитание къмъ тѣбе, високо мнение, а ти да не ме приемешъ.

Всичко туй виждамъ. Виждамъ и неговото състояние и казвамъ: Не приемам. Казва: Кога можешъ да ме приемешъ? Не му отговарямъ. Той си върви по пътя и си мисли, не може да разбере противоречието, мъчи го нъщо, разговаря се съ този, съ онзи, гледамъ съ двама братя се разговаря. Казвамъ: Защо се случи? Казвамъ: Утре на ученитъ ученици ще имъ кажа защо се случватъ тия работи. Защото, ако азъ бѣхъ на неговото мѣсто, щяхъ да кажа: Добре. Може да му кажа тѣй: Днесъ не приемамъ, но понеделникъ, вторникъ, сряда, може да дойдешъ. Това е по човѣшки. По Божествено азъ не мога да кажа, че утре ще го приема. Не може да му кажа понеделникъ ела, защо ще му кажа нъщо, което не зная дали ще стане, може и въ понеделникъ да не може да го приема. Казвамъ: Азъ днесъ нѣма да го приема. За понеделникъ не зная. Днесъ не приемамъ никого. Той трѣбва да знае. Не приемамъ никого, защото другъ съмъ приелъ. Ти сега ще идешъ да изучавашъ науката. Когато нѣма никого да приемамъ, тогава ела и ще приемамъ - нищо повече, то е Божественото. Ще изучаваме.

Господъ понѣкой път не отговаря на нашите молитви, понеже преди нашитъ молитви хиляди и милиони молитви сѣ турени. Казвашъ: Какъ тѣй, азъ се моля. Вече 5-6 дни какъ се моля. Други по 100 дни сѣ се молили. А „5 дена азъ се моля“, ще чакашъ. Господъ казва не приемамъ. Даже и туй не казва, той си мълчи. Тогава ще се явятъ следующите нѣща. На Господа какъ ги казват: Свещеникътъ казва: Помолете се на Господа - още нѣма отговоръ. На вториятъ денъ нѣма отговоръ, на третия нѣма. Преди нѣколко време идва единъ господинъ и казва: Ще се прѣсна. Че какъ ще се прѣснешъ? Ще се прѣсна.

Може ли да ми помогнешъ. Туй нъщо, което имамъ, не може да го търпя. Изяде ме. Че как? Изяло го. Човѣкътъ яде го нъщо, изяло го човѣка, яде го нъщо. Азъ не виждамъ какво го яде. Той казва, ако можешъ помогни ми. Рекохъ му: Че какъ да ти помогна? Казва: Не виждашъ ли. Казвамъ: Вървашъ ли? Казва: Въ Бога вървамъ, но той не ме слуша. Ами че казвамъ, ако Господъ не те слуша, азъ ли ще те слушамъ? Той седи, сопва се и казва: Разбери добре. Рекохъ: Не знаешъ ли, че азъ може да те изпядя навънъ. Започна да ме гледа хубаво. Казвамъ: Какъ искашъ да ти помогна, азъ не те разбирамъ. Какъ не разбирашъ, пакъ ми казва сопнато. Седя аз, разсѣждавамъ, виждамъ болката му кжде е. Най-после станахме приятели. Рекохъ, тѣбе нъщо те мѣчи подъ лъжичката. Тукъ, казва, ще ме изяде нъщо. Ходишъ при този лекаръ, при онзи, считатъ ме смахнатъ човѣкъ. Казватъ - глупакъ. Ще ме изяде нъщо подъ лъжичката. Рекохъ: Ако те излекувамъ, какво ще платишъ? Казва, каквото искашъ ще ти платя, само да се махне. Рекохъ: Замижи, да не гледашъ какво правя. Бутнахъ го на едно мѣсто и казвамъ: Какво чувствувашъ? Въздъхна. Олекна ми, какво направи? Казвамъ: Нека има нъщо да не знаешъ. Защото ако знаешъ, ще се върне. Той казва, нека си върви. Азъ влизамъ въ положението на този човѣкъ. Отъ моето гледище искамъ да бжде учитивъ. Той има чуждо състояние, но той е много припрянъ. Едновременно ние въ свѣта имаме две разбирания. Казвамъ, следъ туй ще ви приведа другия примѣръ, който изяснява потънкоститъ. Има една потънкостъ въ живота, която трѣбва да разберемъ.

Тукъ преди нѣколко дена иде една госпожа, женена, отъ София, доста интелигентна, отъ благородно общество, но отчаяна. Иде тя и още като я виждамъ ѝ казвамъ: Сестра, днесъ не приемамъ никого, друга работа имамъ. Тя се спря, казва: Господъ ме прати при васъ, не се връщамъ. Казвамъ: Щомъ те е пратилъ Господъ, ела. Виждамъ лицето ѝ тѣй скръбно, така омаломощено, отчаѣно. Казвамъ ѝ: Въ какво мога да ви бъда полезенъ? Имала единствена дъщеря, която се е самоубила. Отчаяна съмъ, казва, не зная защо се самоуби. Казвамъ: Разправи ми тази работа. Млада бѣхъ, оженихъ се за единъ, когото обичахъ, имахъ въра въ него, но когато се роди дъщеря ми, забелязахъ, че той започна да гледа на тази, на онази. Завърза известни отношения съ друга мома. Азъ възнегодувахъ, искахъ да му дамъ пѣтя, да се освободя отъ него. Взахъ, че му дадохъ пѣтя, разведохъ се съ него, освободихъ го, но той се ожени за друга, роди му се дете и онази другата, неговата втора жена казва: Ти ще скъсашъ всички връзки, които имашъ съ първата жена, ще забравишъ дъщеря си. И той решава да не приема дъщеря си. Дъщеря ми мязаше точно на баща си, въ всичкитъ си черти. Тя мислеше, че баща ѝ е добъръ, имаше едно много хубаво чувство и физиономически приличаше на него. Тя се самоуби. Защо, казва, стана това? Рекохъ: Азъ ще ти кажа: Ти си направила една погрѣшка, първо направи погрѣшка, че се ожени. Втората погрѣшка, че се разведе съ мъжа си. Ти, рекохъ, по никой начинъ, при тази дъщеря, не трѣбваше да се развеждашъ. Дойде тѣ едно зло, той трѣгна да ходи по чуждитъ жени. Ти трѣбваше да останешъ съ него за благо на дъщеря си. Ти

искаше да се освободишъ отъ мъжа си, ето дойде и то по-голъмо нѣщастие; ако не беше се развела, дъщеря ти щеше да бжде жива. Понѣже ти се разведе, Господъ разведе дъщеря ти отъ тѣбе. Казвамъ, ти не предпочѣте малкото зло, дойде голъмото. Сега и туй зло е малко, отъ това зло има по-голъмо. Защо дъщеря ти се самоуби? Тя стана жертва заради тѣбе, заради тѣбе, да ви подигне, тя се пожертвува. Тогава дъщеря ѝ се явила, не я поглежда, приструва се и казва: Азъ не се убихъ, мѣне други ме убиха, азъ не се убихъ. В този свѣтъ дето съмъ, хората не мислятъ, както тука на Земята. Казвамъ на тази госпожа, туй е за твоето повдигане. Казвамъ, тя става жертва, тази жертва трѣбва да я уважавашъ. Сега и бащата започналъ да ходи на гроба, и майката ходи, и двамата плачатъ на гроба на дъщеря си; и бащата плаче и той е въ отчаяние. Защо умиратъ хората - жертва ставатъ.

Та казвамъ сега, религиознитъ хора въ свѣта сж въ единъ свѣтъ на противоречие. Ние на Земята имаме малки злини и малки злини. Учимъ се да понасяме. Най-първо всички трѣбва да се учимъ да понасяме малкитъ злини. Писанието казва, че цѣлиятъ свѣтъ въ лукаваго лежи. Ако всичкиятъ свѣтъ, който е създаденъ въ форма и образъ на Земята, всичко туй въ лукаваго лежи, какво очаквате въ този свѣтъ. Справедливостъ ли? Несправедливостта е най-малкото зло. Всѣкога ще имашъ и като те оправдаятъ нѣкой пжтъ въ сжда, ще те оскубятъ. Сега донѣкжде паритъ проникватъ този свѣтъ, другите работи не проникватъ. Щомъ единъ човѣкъ има пари, може да го оправдаятъ. Нѣкой пжтъ, хората като сж заинтересовани, никаква правда не могатъ да дадатъ на човѣка. Сега не мислете,

че въ този свѣтъ сѣществувa Божия Правда. Ако сѣществуваше Божия правда въ този смисълъ, нѣмаше какво да очакваме второто пришествие. Значи очакваме и Правдата, която ще се въздаде на всичкитѣ, е туй, което се пада. Понѣже сега не се раздава правото, всички хора въздишатъ. Все има едно право. По-голъмо право сега не може да се даде. Защо съдиха Христа? Казватъ, че билъ Синъ Божи. Но понѣже каза „Ако развалите този храмъ и азъ за три дни ще го съградя”, тѣ му възразиха - 45 години е граденъ този храмъ, какъ тѣй за три дена ще го съградиш? Казвамъ, да оставимъ това, туй сѣ отвлечени въпроси. Свѣтътъ не е създаденъ само заради насъ. Живѣятъ милиарди сѣщества отъ разни степени на еволюция и развитие и познание. Следователно, той е приспособенъ за всички, и за най-нисшите, и за най-висшите животни. Свѣтлитѣ ангели живѣятъ и падналите ангели живѣятъ И свѣтлитѣ и тъмнитѣ живѣятъ. Та свѣтътъ се създаде и за вълка, и за овцата, и за бубулечицата, и за всички сѣщества е създаденъ този свѣтъ. Нагаждатъ се. Защо е създаденъ така свѣта, не трѣбва да питаме. Свѣтътъ е създаденъ много добре. Ако питате, защо вие сте така създадени, вие точно така сте създадени, което може да възприемате. Ако за едно земно училище всичкитѣ деца сѣ определени споредъ своята възраст и споредъ степенъта на своето развитие, и духовниятъ свѣтъ, Божествениятъ свѣтъ, нѣщата още по-хубаво сѣ създадени.

Та сега по нѣкой пѣтъ вие искате. Религията е едно чистене, единъ животъ на чистене. Трѣбва да се мине едно чистене. Не разправяйтѣ живота си. Все таки идете при нѣкой лекаръ, той иска да ви разправи кѣде е болката ви. Нѣма какво да се

разправя. Болестта произтича отъ няколко причини. Някой път ще гледатъ окото ти, че бъбреците ти, че черниятъ дроб, стомахътъ, гърдите. Моята диагноза е, че има три причини за болестите: Първо е яденето. Ако не знаешъ какъ да ядешъ и да пиешъ вода, ще се родятъ единъ видъ болѣсти. Ако не знаешъ какъ да възприемашъ въздуха, какъ да дишашъ, ще дойдатъ друг видъ болѣсти. Ако не знаешъ какъ да мислишъ, ще се явятъ трети видъ болѣсти. Три причини има: Яденето, дишането и мисленето. И здравето се произвежда отъ яденето. Здравето се произвежда отъ дишането, здравето се произвежда отъ мисленето. Следователно, въ яденето, ако ти си лакомъ, ще искашъ ядене, което не ти подобава. И тогава винаги се образува едно болезнено състояние. Ще започне стомахътъ ти най-първо да не работи така хубаво. Защото щомъ тия клѣтки, които работятъ въ стомаха, тѣ сж 10 милиона клѣтки работници. Ако твоята мисълъ не е права, тия клѣтки на стомаха се индивидуализиратъ и всѣка клетка, като работи въ стомаха, иска да работи за себе си. Злото е тамъ, че клѣтките започватъ да работятъ за себе си и болестта иде. Ако тия клѣтки работятъ за човѣка, човѣкъ доставя храна и за тяхъ. Злото е, че ние като дойдемъ на Земята, искаме да уредимъ живота си. Ще работимъ за Бога. Значи ние сме въ стомаха и мислимъ за себе си, то е вече болезнено състояние. Като дойде единъ човѣкъ и стане религиозенъ, какво мѣсто ще вземе. Ако азъ съмъ религиозенъ, нѣма да мисля хичъ. Нѣма да мисля какво мѣсто ще взема. Идеята е, трѣбва да бжде, да изпълнимъ своята длѣжностъ тъй както трѣбва. Въ туй е учѣнието на човѣка. Да може като му дадатъ единъ образецъ, да го направи

хубаво. Ония, умните хора, които сж по-умни отъ менъ, ще оценятъ работата. Азъ нѣма да ценя работата. Когато отива единъ ученикъ, колкото и да е способенъ, онази комисия е, която ще се произнесе за неговата способностъ. Той нѣма да каже, азъ пѣя хубаво. Той ще пѣе и ще остави на тѣхното благоволение. Има хора, които разбратъ музика, веднага ще преценятъ и ще кажатъ, отличенъ гласъ има, хубаво пѣе. Ако не пѣе, ще кажатъ, не пѣе хубаво. Онзи, който не разбира ще каже, не ме оцениха.

Сега често вие се сърдите, че не ви оценяватъ. Много има още да учите, даже нѣкой идатъ при мѣне и мислятъ, че сж много напреднали, казватъ: Учителю, какъ гледашъ, не съмъ ли напредналъ? Казвамъ: Да, напреднали сте, но като певецъ като ви турятъ между онѣзи, които по-хубаво пѣятъ, тогава ще видите колко сте запознати съ пѣенето. Та значи често азъ казвамъ на певците: Азъ имамъ два метода, съ които изпитвамъ добрите певци. Казвамъ: Пѣйте при сухото време, и ако завали дѣждъ, вие сте добри певци. Пѣйте при влажното време, и ако се засуши, ще кажа, че пѣете добре. Ако при пѣенето влагата остане, ако при пѣенето и сушата остане, вие сте единъ обикновенъ певецъ. Много пѣти и вие трѣбва да ходите да си проверяватъ чувствата, докѣде сте достигнали. И азъ по нѣкой пѣтъ ходя да правя проверки на себе си. И азъ нѣкой пѣтъ като не отивамъ, питамъ хората, искамъ да позная дали сж мои чувствата до нѣкъде, дето се каратъ, биятъ се хората. Като ида, скандалътъ престане. Зная, че хората сж добри. Нѣкой пѣтъ ида нѣкъде и мирните хора се скаратъ. Азъ изляза и казвамъ: Има нѣщо, което азъ трѣбва да поправа. Ако вие влизате

нѣкѣде и хората се скарватъ, има какво да поправяте. Ако влизате нѣкѣде и хората се примиряватъ, тѣ сѣ малки деликатни работи. Може би нѣкой път, следъ като съмъ ходилъ, се скарватъ. А може би и ако не бѣхъ ходилъ, пакъ щяха да се скаратъ. Гледамъ тази погрѣшка да я поправа. Ами че как? Ще кажа: То другъ ще ходи. Ако моитѣ чувства сѣ силни, тамъ дето стѣпи веднѣжъ само Божественото, който и да иде следъ мѣне, и дяволътъ да иде, той не може да бѣде посиленъ. Всѣкога моите чувства ще преодолеятъ. Тамъ, дето Бог е стѣпилъ, дяволътъ не може да има надмощие. Тамъ, дето дяволътъ е стѣпилъ и Господъ не е стѣпилъ, всѣкога дяволътъ ще има надмощие. Ако дяволътъ е стѣпилъ въ васъ, той винаги има надмощие. Ако Господъ е стѣпилъ прѣвъ, той винаги има надмощие. Кой въ васъ е стѣпилъ, да го знаете като правило. Сутринъ ако станешъ, ако дяволътъ те е посетилъ по-рано, цѣлиятъ день ще минешъ така. Вториятъ день ще чакашъ Господъ да дойде. Защото, когато Господъ хлопалъ, ти си спалъ. Когато дяволътъ похлопалъ, ти си станалъ.

Азъ наскоро имахъ таквъ случай. Единъ день бѣхъ решилъ да не пушамъ никого. Хлопатъ единъ, втори, трети, казвамъ: Да се учатъ да чакатъ. Но тамънъ отварямъ вратата, иде онзи дѣдо Георги, съ една кошница яйца. Не може да затвора вратата. Започна да ми разправя за яйцата. На себе си казвамъ: Старъ си да те изхукамъ. Какво ще го хукамъ, той не чува. Той гледа надолу ще взема ли яйцата. Ако го хукамъ, той ще каже: Много хубаво говори Учителя. Поусмигнахъ се, прочетохъ 10 яйца и си направихъ сметката - 10 по 2 лева, 20 лева. Ето казвамъ 20 лева за яйцата. А за другитѣ работи, ако искашъ, когато съмъ

по-разположенъ. Казвамъ на себе си: Тъзи яйца може ли да ги измътишъ. 10 яйца, това сж неприятности, които сега трѣбваше да ги оправямъ. Казвамъ: Всичкитъ тия работи трѣбва да ги оправяшъ, нищо повече.

Та казвамъ, ще дойде въ живота ни, нѣма да можемъ да избегнемъ ония задачи. Всѣкога азъ считамъ една задача, когато дойде единъ човѣкъ. Уреждамъ работата. Каквото и да се случи въ живота, малкитъ и големитъ работи иматъ еднаква важностъ. Вие религиознитъ хора, се пазите отъ вашитъ чувства. Религиозниятъ животъ, азъ съмъ го създалъ, най-големитъ работи се раждатъ въ религиозния животъ и трѣбва да бждете много внимателни. Стане човѣкъ религиозенъ - стане сприхавъ, недоверчивъ, мнителенъ стане. Едно състояние, което трѣбва да го преминетъ, да влезете въ онзи хармониченъ животъ, дето Христосъ казва: Отец не сѣди никого. Ще дойдете въ една областъ, въ която Господъ не сѣди никого. Тамъ, дето ви сѣдятъ, вие сте въ единъ сѣдъ на сѣдба; той не е Божественъ свѣтъ. Тамъ, дето има сѣдба, то е свѣтъ на чистене, а пъкъ въ Божествения свѣтъ Отец не сѣди никого. Като дойдемъ до Божественото, благословение може да има. Писанието казва: “Бог ще обърне всичкитъ сълзи”, но докато преминемъ, докато дойдемъ до Божественото, много неприятности ще се случатъ. Не се спирайте да ги разрешавате защо сж се случили. Иска нѣкой: Дай 5 лева. Иска. Благодарни на Бога, че не иска повече. Азъ често питамъ нѣкого: Колко искаш? Толкозъ. Иде нѣкой и ми казва тъй: Въ Пловдивъ ще ида, 45 лева не ми достигатъ. Казвамъ: Благодарение, че иска само толкозъ, до Пловдивъ пѣтя струва 150 лева. Втори пѣтъ

пакъ дойде, за Пловдивъ иска пакъ. Трети пътъ пакъ иска. Изисква се една широка душа. Вие разглеждате живота. Когато Христосъ беше на Земята, той опита всевъзможнитъ човъшки противоречия и трѣбваше да ги примирява. Характеръ има той. Казвахъ на Христа, ако си Синъ Божий, слезъ отъ кръста. Той казва: Не знаятъ, не сж опитали, единъ день като дойдатъ, ще разбератъ нъщата, както азъ ги разбирамъ, сега сж своенравни деца, прости имъ Господи. И Господъ за 2000 години постави на евреите една тояга, постави ги на мѣсто да се учатъ. Макаръ и да страдаме ние, страданията ни сж точно на мѣсто. Да благодаримъ, че нѣкои че се е молилъ заради насъ. Христосъ е казалъ: “Каквато погрѣшка правятъ, като ги сждишъ, малко снизхождение имай”. Благодари, че има единъ законъ на Любовта, който е снизходителенъ. Ще туря най-малкото наказание. Ако най-малкото нѣма да приеметъ, ще дойдатъ както на онази госпожа по-големите, затуй благодаретъ за малкитъ страдания, които сега иматъ, за да не дойдатъ големите Божии благословения.

Христосъ е човѣкътъ на изобилната вѣра.

Христосъ е човѣкътъ на изобилната сила.

Христосъ е човѣкътъ на изобилната Любовь.

Приравняване и Любов

35-то Недѣлно Утринно Слово

19.09.1937 г. Недѣля 5 ч.с.

Изгрьвъ

Добрата молитва.

91 Псалом

Молитва на Царството

Ще прочета 52 глава отъ Исаия¹⁴.

/Прочѣте Учителѣтъ първия стихъ/.

Думата „силенъ” е национализъмъ сега. Разбирането на хората. Нѣма да влезе неорганизиранъ, нечистъ, национализъмъ е, всички ще бждатъ все евреи, на сегашенъ езикъ казано, невѣрващи нѣма да има.

/Учителѣтъ прочѣте отъ вториятъ до шестия стихъ./

Значи туй, което не се е сбѣждало въ неговото време, пакъ ще се сбѣдне. Учителѣтъ чѣте до края.

„Духътъ Божи”.

Често въ васъ, ако съзнанието има едно положение, тогава нѣкой нѣща не ги знаете. Изисква се дълго време да се говори на единъ човѣкъ, за да разбере нѣкаква Истина. Запримѣрь едно родено пеленаче, ако на него му кажете $2 \times 2 = 4$, не разбира, като стане на 2 години, пакъ не разбира, като стане на 21 година, ще започне да разбира, защо 2 по 2 е равно на 4. Даже

възрастният не всекога разбира какво е 2 по 2. Две ябълки събрани със други 2 ябълки правят 4 ябълки. Две ябълки, това е резултатът. Ако кажем 2 по 2 е четири. Ние имаме въ мисловния свят един резултат. Този резултат като го съберем какво ще даде? Ако един беден човек има да дава 4.000 лева, борчлия е, длъжник е някому. Един му дава 2.000 лева. Един му дава 2.000 лева и друг му дава още 2.000 лева, стават 4.000 лева. Какъв е смисълът на 4.000 лева. Какво го ползува дългът? Онзи, който има да дава е ограничен въ своята свобода. Значи, затворен е въ затвора. Единият като дава 2.000 лева, и другият като дава 2.000 лева, ще го извадят от затвора. Следователно, две по две показва закона, по който ти можеш да излезеш из затвора навън. Следователно, ти казват какво нещо е двесте? То е начин по който може да се освободиш. Съга се ражда другата мисъл. По друг начин човек не може ли да се освободи? Всекога, когато човек се ограничава, има нещо да дава. И когато човека го заробват, все таки искат нещо от него. Кого заробват? Заробват винаги богатия. Кого обира сиромаша? Богатият обират. Кого нападат? И глупавият и най-ученият се напада. Кого цапат? Свѣтията може да се оцапа. Гръшникът? Той е оцапан. На един свѣтия можеш да кажеш каквото искаш, може да го оцапаш, но един гръшник е така оцапан, че онова, което го оцапа не може да се види. Следователно, туй съ което свѣтията може да се оцапа, гръшникът не може да се оцапа. Туй, при което свѣтията може да се омие, гръшникът се оцапа. Ами че ти ако на гръшника, ако той е облечен въ черна дреха, царска гръшна

дреха, ти туришъ бѣло петно, нѣма ли да се оцапа? Всѣки отъ неговите другари ще му каже: Какво е това петно на черната дреха, отъ кѣде е дошло, несъвместимо е?

Две по две е четири. По нѣкой пѣтъ казвате, какво нѣщо е умразата? Какво нѣщо е Любовта? Умразата е движение надолу къмъ материалниятъ свѣтъ. Щомъ ти пожѣлаешъ пари, умраза въ тѣбе вече действува. Щомъ пожѣлаешъ да отидешъ къмъ Бога, да се освободишъ отъ богатството, законътъ на Любовта е подеиствува въ тѣбе. И действително, въ езиците, бѣлгарскиятъ, английскиятъ и др. езици, които вървятъ по закона на еволюцията и инволюцията, значи сѣ почти едни и сѣщи. Вземете въ английски „любовъ”, „love”. „L” нагоре се пише, което показва движение, а умразата се пише съ „h”, въ бѣлгарски грѣши надолу се пише. Туй движение е надолу. Умразата е движение надолу. Любовта е движение, което се пише нагоре. Какво нѣщо е Любовта. Любовта е движение нагоре. Щомъ искашъ да станешъ сиромахъ, ще имашъ Любовъ колкото искашъ. Щомъ искашъ да станешъ богатъ, ще имашъ умраза колкото искашъ. Ставатъ хората богати, може да имашъ 100 души слуги, или фабрикантъ си, може ли съ тия хора да не се скарашъ. Започнешъ да имъ взимашъ по половинъ лева отъ надницата, тѣ сѣ 2000 души, работятъ ти и като имъ вземешъ по половинъ левъ отъ заплатата имашъ 1000 лева на день. Ти искашъ да тѣ обичатъ хората, защо? За да печелишъ. Пѣкъ онѣзи които работятъ и тѣ сѣ като тѣбе. Ти си баща, тѣ сѣ деца. Каквто е бащата, такива сѣ и децата. Могатъ ли вѣлчетата да бѣдатъ по-свѣти отъ баща си. Могатъ ли на овцете малките агънца да бѣдатъ по-добри

отъ баща си? Тъ ще бждатъ точно такива, каквито сж бащите имъ.

Често чувамъ да казвате, да се обичаме. Една нова мисълъ, която влезе, никога не ви идва на умъ, вие всички се стремите да имате обща Любовь. Имено общата Любовь, би донесла всичкото нѣщастие въ свѣта. Обичъ къмъ всичкото, тамъ е всичката умраза. Нѣкой казва да обичаме всичко. Тамъ е всичката мѣхнотия, че е невъзможно да обичашъ всички. Като речешъ да обичашъ всички, ще имъ вземешъ по половинъ левъ. Най-първо казвашъ, ела при мѣне да служишъ. Ще имашъ заплата 50,60 лева. Ти имъ давашъ на тяхъ на день по 50,60 лева, но половинъ левъ взимашъ за себе си. Тъ ще кажатъ, изедникъ е, какъ ще бжде изедникъ, когато дава 60 лева, а задържа половинъ левъ за себе си, кжде е злото сега, кажете ми? Злото е тамъ, че тъ взематъ по 60 лева, пъкъ ти като правишъ добро на 2000 души, отъ всѣки взимашъ по половинъ левъ, ти имашъ 1000 лева на день, значи тъ иматъ по 60 лева, а ти имашъ по 1000 лева. По нѣкой пътъ защо се поражда умраза въ вашитъ сѣрдца? Не е ли сжщиятъ законъ? Вие казвате да се обичаме. Какъ да се обичаме? Щомъ ти вземашъ 1000 лева, а азъ взимамъ 60 лева, не можемъ да се обичаме. Вземете който и да е, и въ старо време, и сега, оженете единъ мжжъ за две жени, веднага ще има умраза. Понеже едната ще бжде обичана повече, другата по-малко. Щомъ двѣте се обичатъ еднакво, нѣма умраза. Така беше съ Яковъ. Той имаше 12 сина и той обичаше единиятъ повече, зароди се умраза въ другите, казватъ: „Не искаме този изедникъ, не искаме той да взема обичьта на баща ни”, така точно сега искатъ да се примиряватъ.

Всичките религиозни секти, които съществуват, всяка религия, която дойде въ свѣта, иска да каже, че тя е по-близо до Бога, чрезъ тѣхъ Господъ повече ви е далъ. И умразата дойде. Казватъ: Защо ни мразятъ? Мразятъ ви защото сте взели повече. Не искаме да ни мразятъ. Направете заплатата равна, 1000 лева, които сте взели, приравнете ги, че всички да знаятъ, че и вие сте като единъ работникъ. Вземете 60 лева. Казвамъ: И между васъ става сѣщото и тукъ може да се зароди умраза, ако нѣкой стане свѣтия, веднага ще го намразите, не може да го търпите, по неговъ адресъ говорите, защо? Взема повече. Сега азъ разглеждамъ всяко нѣщо основно. Изгладете вашето сърдце, за да обичате нѣкого. Въ обичта се крие нѣщо много користолюбиво. Едно финно користолюбие има въ Любовта. Нѣкой казва: Азъ много обичамъ. Азъ зная защо ме обичатъ, той е боленъ, пъкъ азъ може да го излѣкувамъ. Дойде другъ и казва, много ви обичамъ. Той казва: Вие сте по-здравъ. Повече здраве имате. Азъ съмъ беденъ. Вие 1000 лева имате, пъкъ азъ имамъ само 60 лева. Дано ми дадешъ нѣщо.

Та казвамъ, намѣрете сега въ какво седи безкористието на Любовта? Христосъ е съзнавалъ този законъ и той казва: Ако не се отречешъ отъ всичко, което имашъ, не можешъ да влезешъ въ Царството Божие, понеже, ако влезешъ съ тия идеи въ Царството Божие, вие ще развалите свѣта и въ Небето да сте, пакъ ще се карате, тогава се заражда въпроса, какво трѣбва да се прави? Тамъ е философията. Дойде нѣкой при мене и казва: Азъ не мисля като другите хора, тамъ е злото, че ти не мислишъ като другите. Азъ казва малко по-другояче мисля. Тамъ е злото, че по-другояче мислишъ, по-другояче

постъпвашъ. Азъ казва по-другояче мисля, по-другояче постъпвамъ. Тамъ е злото.

Веднѣжъ при мѣне дойде единъ музикантъ, и ми казва за музиката, азъ другояче мисля. Казвамъ и азъ другояче мисля. Но я да попѣемъ, и двамата. Какъ ти пѣешъ. И какъ азъ пѣя, турямъ една кибритена клечка и казвамъ, ха сега ти пѣй. После и азъ ще пѣя. Можемъ ли да запалимъ кибритената клечка съ вашето пѣене. Ако ти не може да я запалишъ, и ако азъ не може да я запаля, не сме отъ първокласните пѣвци. Азъ ви считамъ, че вие сте всички кибритени клечки за менъ. Азъ разсѣждавамъ: Азъ ако говоря и може да ви запаля, има нѣщо истинно. Щомъ ви говоря и клечките не се палятъ, нѣма Истина. Споредъ менъ трѣбва да стане въ човѣка една вътрешна промяна. Казвашъ трѣбва да обичашъ нѣкой човѣкъ. За да обичашъ човѣка, трѣбва да го приравнишъ съ себе си. Ако туришъ единъ човѣкъ повече отъ себе си, ти го туряшъ на опасенъ пѣтъ. Ако го туряшъ надъ себе си, ти го правишъ господарь на себе си. Ако го туришъ подъ себе си, ти го правишъ, слуга на себе си. Следователно, горе, господарь си, долу -слуга си. Горе ще ти заповѣдватъ, ти ще се подчинѣвашъ. Долу, ти ще му заповѣдвашъ, той ще се подчинѣва. Значи, ако той е надъ тѣбе, ти си недоволенъ отъ него. Ако той е подъ тѣбе, той ще бѣде недоволенъ отъ тѣбе. Питамъ тогава какво ще правишъ? Плюсъ е отгоре надъ тѣбе, минусъ е отдолу, подъ тѣбе. Кой е стрелката на равновесието? Казвате равно на какво, 5 извадено отъ 6 е равно на единица. 5 и 1 събрано е равно на 6.

Да допуснемъ, че вие отивате нѣкѣде. Проповѣдвате, казватъ всичкитѣ хора сѣ клечки, казватъ: че какъ не можемъ да бѣдемъ клѣчки. Какъ ще изясните думата „клѣчка“? Клѣчка е излѣзла отъ клѣкамъ, туй, което може да клѣка е клѣчка. Туй, което не може да клѣка, не е клѣчка. Туй, което може да се огъва въ каквото и да е направление е клѣчка. Думата клѣчка не разбирайте кибритена клѣчка. Може да клѣкне, понеже веднага като запалишъ, туришъ долу запалишъ огъня. Ако клѣчката запали огъня, тя е клѣчка. Но, ако не пали огъня, тя не е никаква клѣчка. Сега трѣбва да разбирате законите на граматиката. Ще видите, че онзи, който направилъ клѣчката, разбира. На български думата „клѣчка“ започва съ „К“. Имате една перпендикулярна линия други два перпендикуляра къмъ тази линия. Значи тѣзи две линии сѣ единъ ударъ къмъ първата линия. Този ударъ, съ който образува туй запалване. При всѣко нѣщастие въ свѣта, има ударъ. И Любовта е единъ ударъ. Умразата е другъ ударъ. Любовта бие господарите. Умразата бие слугите. Ти единъ слуга трѣбва да го мразишъ, а господаря трѣбва да го обичашъ, нали така? Всѣщностъ така се развива въпроса. Щомъ имашъ единъ слуга, нѣмашъ почитание. Ти изведнѣжъ си неглиже. Щомъ е нѣкой господаръ, ти съ благоволение погледнешъ, умилно. Ти искашъ предъ господаря да се покажешъ, че си добъръ, той да повиши заплатата.

Та вие постоянно говорите за Любовта. Казвате: Христовата Любовъ. Каква е Христовата Любовъ? Вие казвате Христовата Любовъ. Прави добро съ своитѣ рѣце. Никаква Христова Любовъ не е. Тя е Любовта на умразата. Туй, което проповѣдватъ, не е Христовата Любовъ. Всѣко нѣщо което азъ

вземамъ, то е умраза. Той казва: Мъне страшно ме обиди. Какво тѣ е обидилъ? Казалъ ти, че си билъ много лакомъ. Въ лакомията само една буква има, която е грѣшна. „Л” е на мѣсто. Понеже, „Л”-то отива нагоре къмъ Бога. „А”-то е натоварено. Значи „А”-то е грѣшно. Ла-комъ. „Комъ” въ музиката какво означава? Колко гами има тамъ? Та казвамъ: „А”-то трѣбва да се затвори. Всѣкога когато „А”-то е натоварена камила, трѣбва да се разтовари. Следователно всѣка умраза, това е единъ излишенъ товаръ, и когато ние говоримъ за Любовта, подъ думата „Любовъ”, разбираме да се разтоваришъ. Какво е Любовта? Туй, което е натоварено, обремененото човѣшко сърдце. Туй, което е натоварено, обременения човѣшки умъ, туй, което е натоварено, обременениятъ човѣшки духъ, туй, което е натоварено, обременената човѣшка душа. Всѣко нѣщо, което е натоварено, за да му се даде почивка. Това азъ разбирамъ подъ думата „Любовъ”. До сега вие не знаехте какво нѣщо е Любовта. Любовта е законъ за разтоварване, умразата е законъ за товарене. Да тѣ мразятъ, ще тѣ натоварятъ, ще поносишъ малко. Следъ като си работилъ, ще тѣ разтоварятъ. Туй, което се разтоварва, това е Любовта. И следователно, когато Христосъ дойде на Земята, Той самъ се разтовари. Той беше богатъ въ Небето. Имаше нѣщо, което го незадоволява. Казва: Тия хора, на Земята, сѣ много натоварени, и азъ съмъ натоваренъ отъ горе, и той беше богатъ и хората на Земята бѣха богати въ умразата, а Той беше богатъ въ Любовта. Следователно, Христосъ отъ Небето дойде, съ своитѣ капитали, да купи стоката на хората. Той понесе грѣховете на хората, взе

тази стока. Апостолъ Павелъ казва - осиромашехъ. Тълкувать проповедниците, не осиромаше даде парите на хората за грѣхове имъ. Стока е това. Вие считате грѣхове, не сѣ нищо безъ съдържание сѣ. Тия грѣхове, ако знаешъ какво да извадишъ отъ тѣхъ, ще имашъ богатство, колкото искашъ. Казвамъ: За да се изрази тази идея, който не може да я обясни, той ще се опетни. Питаме какъ ще се опетни? Да ви приведа другъ единъ примѣръ; ако единъ болѣнъ човѣкъ, има жена болна отъ проказа, на която всѣка частъ на телото тече гной, и отъ очите, и отъ ушите, и отъ носа, и отъ устата, и се приближи при нея единъ красивъ лекаръ-хубавецъ, че я пипа, този мѣжъ никога нѣма да му влезе въ ума, че лекарятъ има лоша мисль. Той ще гледа да я вземе, да я пипа за рѣцете, всѣкѣ да я пипа лекарятъ, само той да не я пипа. Ще счита, че е едно благо заради него. Никаква болестъ нѣма да влезе, но ако жена му е красива, стройна, тялото ѝ е така хубаво, мекичка кожа, уста червенички, очи свѣтли, вежди тънки, уши хубави, всичко тѣй хубаво. Той на шишъ ще го опече. Ако този лекаръ я пипа, лекарятъ въ кѣщи не може да припари. Въ първиятъ случай ще бѣде тихъ и спокоенъ, ще се радва, че лекарятъ пипа жена му, а вториятъ случай, ще обикаля и ще пѣшка. Кажете ми защо е така?

Азъ веднѣжъ пѣтувахъ съ единъ български учителъ, гимназиаленъ учителъ, разправяме се за философски работи. Минаваме покрай една гостилница, кѣдето бѣха насѣдали повече отъ 100 души на масите. Тамъ има такива пѣржולי опечени и той току изведнѣжъ въздѣхна дълбоко. Едно време казва, и азъ можехъ да ямъ тия работи, вижъ тия хора, пѣкъ азъ

опъвамъ каиша, нѣма какво да ямъ. Вижъ какво ядене има тамъ. Така е то, сиромашия. Пари да имашъ, какви сж хубави кюфтенцата, пържолите, всичко туй. Азъ нищо не му казвамъ. Рекохъ какво искашъ сега? Азъ му превеждамъ едно противоречие. Казвамъ: Азъ може да ти върна всичко туй, което искашъ, но казвамъ: Само за единъ день. Утре ти ще имашъ туй, което искашъ, азъ може да ти го върна. За единъ день, но на другия день ти ще заминешъ за другия свѣтъ. Може да ядешъ кюфтенца за единъ день, но ще заминешъ за другия свѣтъ. Казва: Нѣма какво да се прави, каквото е далъ Господъ ще го нося. Казвамъ, ако не бѣха тѣ уволнили, ти щеше да умрешъ. Пък щомъ тѣ уволниха, продължи се живота ти. Отде го знаешъ? Отде го зная не ме питай, тѣбе тѣ уволниха, за да ти продължатъ живота на Земята. Ако не бѣха тѣ уволнили отъ учителството, ти щеше да заминешъ за другия свѣтъ, и тогава щеше да имашъ едно безсрочно уволнение, съ което хората връщатъ къмъ педагогическия си баща. Сега идеята, коя е? Азъ не съмъ говорилъ, но казвамъ: Ще се пазите всѣкога, тази Любовь, съ която сега си служите, тя е сложна, двойна Любовь е. Едновременно умразата и Любовьта сж женени, че ако мъжътъ ви направи добро, жената ще ви обере. Мъжка и женска Любовь има. Ако жена ви подари нѣщо, мъжътъ ще ви обере. Сега какво ще кажете: Дойдете при тази Любовь, каквото и да ви направятъ, ако най-първо мъжътъ ви обере, жената ще ви направи добро, туй го наричатъ Любовь. Ако най-напредъ ви дадатъ, после ще ви обератъ. Или обратното. На Земята, въ Любовьта винаги съществува едно вътрешно користолюбие отъ което човѣкъ трѣбва да се освободи. Ти

обичашъ Бога, защо Го обичашъ. Користолюбие има да ти даде животъ. Тогава ние не разбираме Божията Любовь въ себе си. Богъ, е едно същество, което постоянно дава отъ себе си, не взема, но дава. Той дава живота пъкъ ние постоянно вземаме. Като дава и Богъ страда. Но ние се отличаваме отъ Бога отъ това, че постоянно вземаме. Като вземаме ние съ туй вземане умираме. Ти се товаришъ повече отколкото можешъ да носишъ. Следователно този товаръ непоносимъ, мислите, желанията. Нъкой пътъ нъкой човѣкъ се оженилъ за красива жена и тя го излъгва. И той отъ едно разочарование въ живота, умира. Той като се е влюбилъ въ 20-30 милиона. Тия пари като изгуби, веднага има ударъ, умре. Защо му е имането, че ще умира за него. Защо му е конъ, за който ще умре. Умряла дъщеря му, какви ли не работи се случватъ, и той умира. При тази Любовь, ти си въ нѣкое общество, различавашъ се отъ възгледите му и тѣ изпѣдятъ. Ти не вървашъ въ Бога тъй, както тѣ върватъ въ Бога.

Сегашното върване е, че всички хора трѣбва да ме обичатъ. Всеки иска да го обичатъ. Но да го обичатъ нищо да не взематъ отъ него, а да му даватъ. По нѣкой пътъ азъ вземамъ младите момци, азъ разсѣждавамъ и казвамъ: То е върха на човѣшкото безобразие. Той взелъ, че носи едно бѣло карамфилче, така откъснато, дава го на момата да ѝ покаже, колко я обича. Той ще ѝ даде едно бѣло карамфилче, пъкъ ще задигне сърдцето ѝ. Като задигне нейното сърдце, ще иде при друга и на нея ще даде бѣло карамфилче, на трета, на четвърта, все по едно бѣло карамфилче дава и задигне сърдцето имъ. Каква Любовь има? Този го наричатъ професоръ. Той казва, вие можели за това

карамфилче да ми дадете сърдцето и после да не роптаете. Той не е казалъ Истината. Той казва, че това карамфилче струва повече отъ твоето сърдце. Ако вземешъ това карамфилче, ще ми дадешъ сърдцето си. Тя вземе карамфилчето и даде сърдцето си и започва да се оплаква. Тази младата мома, то сте вие, вие сте се влюбили въ Господа, даде ви, даде карамфилче и дадете си сърдцето. Следъ като дадете сърдцето си казвате: Откраднаха ми сърдцето. Вие ще кажете, че все за младите говоря, вие всички сте млади. Какво ви довело до Господа. Нъкоя стара сестра казва: Тия младите какво правятъ. И ти правишъ, каквото младите правятъ. И ти си дошла за Любовь. Разбирайте ме добре, искамъ да ме разберете. Азъ не критикувамъ нъщата, азъ разглеждамъ нъщата по същество. Казвате: Обичамъ го. Защо го обичашъ, какви сж твоите вътрешни подбуждения? Ти му давашъ едно карамфилче, а му вземашъ сърдцето. Тази кокошка хранишъ съ жито по 4-5 пжти, утре я опечешъ и я изядешъ. Питамъ: Въ какво седи твоята Любовь къмъ кокошката, въпросътъ е другояче. Ако азъ изъмъ тази кокошка, не искамъ да вървате това, което ви казвамъ. Само за изяснение го давамъ. Ако азъ изямъ кокошката и съмъ младъ момъкъ, като се ожения първото му дете, което се роди, тази кокошка да бжде. То е другъ въпросъ. Тогава яденето и кокошката е на мѣсто. Но ако изямъ кокошката безъ да ми стане дете, тогава яденето на кокошката не е на мѣсто. Приравнение да стане. Кокошката да стане твое дете, значи, приравнилъ си тази кокошка съ себе си. Въ законите за Любовта искамъ да имате една мърка, поне малка мърка. Ако въ Любовта си въ даденъ случай, когато обичашъ

нъкой, ако този човѣкъ, ти не може да го приравнишъ съ себе си, ако не можемъ да слезешъ до неговия уровеньъ и той не може да се качи при тѣбе, не може да обмените Любовь. Тази Любовь, ще бѣде или подъ тѣбе или надъ тѣбе. Но единия случай ще бѣдешъ господаръ, въ другия слуга. Щомъ си слуга или господаръ, не може да имашъ ти разбиране за Любовьта. Че Христосъ дошълъ пострадалъ на Земята. Христосъ дойде да тури всички на единъ уровеньъ, да ги направи синове на Бога. Туй разбира осиновяване. Ако хората не може да се приравняватъ, не може да станатъ братя. Въ Братството значи на единъ уровеньъ сж. Всеки въ душата си да съзнава, да зачита правата на другите тѣй, както зачита своитѣ права. Следователно, Любовьта изисква вътрешно зачитане на всичкитѣ онѣзи свѣщени правила, които всѣка една душа има. Това е Любовь, Това е външната страна на Любовьта.

Та казва сега пророкътъ: Защото ще видятъ, което не имъ се е говорило и ще разумеятъ, което не сж чули.

Какви бѣха вашитѣ разбирания за Любовьта сега? Нъкой искатъ да ми кажатъ. Толкозъ години се подвизаваме. Че какво се подвизавате. Ти си се подвизавалъ само да събирашъ пари. Ти си билъ банкеръ, и мислишъ защо не си станалъ свѣтия. Че какъ ще стане свѣтия единъ банкеръ, който постоянно взема, и казва дай. Не само да се посее, но пасятото, трѣбва да се жъне, да се прибере въ хамбара. Ако сееше и не събирашъ, законътъ е сжщиятъ. Ще сеешъ повече отколкото може да съберешъ. Ще сеешъ толкозъ, колкото събирашъ. Та казвамъ: При сегашните условия, мнозина идватъ при мѣне и казватъ: Искамъ да работя за Господа. И иска да го убеждавашъ, че има оня свѣтъ. Значи

съ едно карамфилче искашъ да убедишъ младата мома, че има оня свѣтъ, че има Господъ въ оня свѣтъ. Ако има оня свѣтъ, защо ще го убеждавашъ? Какво ще ме убеждава братъ ми, родени сме отъ единъ и сѣщи баща. Какво ще ме убеждава братъ ми, да обичамъ баща си. Азъ го виждамъ и Той го вижда. На мѣне говори и на него говори. Той ще дойде, какъ да ми разправа, какъ да обичамъ баща си. Какъ трѣбва да го обичамъ? Да бъркамъ повече въ кесията му. Не. Бащата, който е родилъ Синовете си, Той е далъ нѣщо отъ себе си. Бащата нѣма да учи Любовьта, понеже е далъ. Сега синътъ трѣбва да покаже своята Любовь. Даже азъ съжалявамъ, че ви говоря. Защото азъ като говоря излагамъ себе си. Като спите да ви запалѣ чергата, да ви не казвамъ. И като ви запалѣ, азъ ще ви кажа: Азъ ви запалихъ, защо? Ще ви кажа, ще ви запламя. Или ще ви кажа, че ви обичамъ. Защо трѣбва да ви кажа, че ви обичамъ. Вътре въ мѣне се крие едно користолюбие. Че азъ ви обичамъ, тъй че никой не ви обичалъ тъй както азъ ви обичамъ. Какъ ще докажете, че обичате нѣкого? Какъ ще докажете, че ме обичате? Какво сте направили за мѣне? Нито единъ отъ васъ не е направилъ Слънцето, нито единъ отъ васъ не е направилъ плодните дървета, нито единъ не е направилъ звездите. Ама азъ говоря. Какво е говоренето. Ти съ прѣчката си размърдалъ водата. Като приказвамъ азъ и следъ туй искашъ напълно да участвуващъ. Че си размърдалъ водата, че си направилъ нѣкаква работа. Азъ съмъ привеждалъ онзи примѣръ за турчина, който чукалъ кафе. Той чукалъ кафе и при всѣки ударъ, казвалъ „аха”. Другиятъ го гледалъ и казва, да станеме ортаци. Ти ще чукашъ кафето, пъкъ азъ ще казвамъ „аха”. И

тогава стават ортаци. Онзи чука кафето, а той казва „аха”. Отварят кафене, започват да търгуват, но онзи, който чукал кафето не му дава парите. Ти казва, ти не работи, азъ чукахъ, ти казваше само „аха”, другиятъ го дава подъ съдъ. И казва: Ортаци станахме. Той чукаше кафето, и намъсто той да казва „аха”, азъ казвахъ. Сега не си държи думата. Не ми дава парите. Съдията казва: Ще направите една кутия. Той ще вари кафето, ти ще зимашъ парите, и презъ дупката на кутията ще ги пуснешъ вътре. Парите като паднатъ въ кутията, ще казватъ „тинъ”. Парите сж за него, а „тинъ” ще бжде за тѣбе.

Та казвамъ: Вие въ първия случай ще имате резултатите на Любовъта. Само чуването на „тинъ”, ще бжде ваше.

Любовъта е въ материалното, въ парите вътре. Само психическото, което се чува, то не е Любовъта. Казва, онѣзи, които чуятъ и станатъ. Но сте на разстояние, не само човѣкъ да чуе, не само човѣкъ да стане, но да яде. Азъ разсждавамъ. Ако едно плодно семе не се хвърли въ земята, и ако туй семе не поникне, не израсте, ако не се развие, ако не даде листа, цвѣтъ и плодъ да узрее, и ако азъ не вкуся отъ плода му, за мѣне туй е безпредметно. И следователно, нашата Любовь, трѣбва да даде плодъ, отъ който трѣбва да вкусятъ, кой какъ мине трѣбва да вкуси отъ нашата Любовь. Или друго едно сравнение: Нашата Любовь да бжде, както единъ пѣтникъ, който минава покрай нѣкой изворъ, да вкуси отъ извора. То е идеалната Любовь. Изворътъ, който тече, то е Любовь. Всеки, който пие, това е истинска Любовь. Затова Господъ направи изворите и казва: Като изворите ще бждете. Затова направи плодните дървета и казва: Както Слънцето ще давате. Що е Слънцето? Всички

онѝзи, които даватъ и вършатъ волята Божия. Всички ония, които взематъ, вършатъ своята воля. Всички ония, които даватъ сѣ щастливи. Всички онѝзи, които взематъ, сѣ нѣщастни. Сега правете, което обичате. Ако искате да живѣете, давайте. Ако искате да умрете, мразете. Вие сте се заблуждавали, като ви предали учѣнието. Нито въ Любовта, нито въ безлюбието, е щастието на човѣка. Писанието казва: “Това е Животъ Веченъ да позная Тебе Единаго Истинаго Бога”, Това е Животъ Веченъ, отъ кждето иде животътъ. Тръбва да идемъ всички при Бога, да се научимъ какъ да го обичаме. Свѣтътъ ще се оправи само така. Всички други учения сѣ спомагателни средства. Само единъ начинъ има да се поправи свѣта. Когато всинца обичаме Бога, тъй както Той ни обича, и започнемъ да вършимъ волята Му. Въпросътъ е разрешенъ. Понеже ние всички искаме да бждемъ като Бога, всѣки единъ отъ васъ е божество, което иска да стане центъръ на Вселената. Искате всички хора васъ да обичатъ. Най-първо трѣбва да се роди идеята по обратенъ пътъ. Азъ трѣбва да обичамъ Бога, преди всичко да не мисля за никого въ свѣта. И така каквато е волята Божия така постѣпвамъ. Споредъ мѣне туй е правото разбиране. Следъ туй, следъ което обичаме Бога, то Богъ ще ни покаже начина, по който да обичаме хората сега. Сега да искамъ да обичамъ хората, азъ не зная какъ да ги обичамъ. Туй, което може да направя добро на едного, не може да направи добро на другъ. Здравиятъ нѣма нужда отъ помощъ, силниятъ умниятъ, нѣма нужда отъ помощъ. Умниятъ нѣма нужда отъ помощъ, свѣтията нѣма нужда отъ помощъ. Онзи който е боленъ, какво му трѣбва? Ако идешъ при силния какво

трѣбва да правишъ? Ако идешъ при умния какво трѣбва да правишъ?

Сега азъ не искамъ да смутя вашия умъ. Защото вие сега тѣй се държите за вашитѣ убеждения. Ако искате да ми ги продадете, азъ ги купувамъ. Честно и почтенно. Не искамъ да ги хвърлите, азъ ще ги купя. Да има отношение. Защото ако не ги купя, това не е учѣние. Христосъ като дойде отгоре, той купи грѣховете на хората. Нищо повече. Всѣки единъ отъ васъ иска разбиране, то е дълбокото разбиране. Безъ Любовь къмъ Бога, щастие въ свѣта не може да има. Безъ познаване на Бога, животъ не може да има. Нѣма да се мине дълго врѣме, започвате да остарявате. Когато отслабвате започвате да се готвите за оня свѣтъ. Че какво ще идешъ въ оня свѣтъ. Вие като идете въ оня свѣтъ, съ какво ще се похвалите? Ами, казвате, да видимъ Христа. Че какъ ще го видите? Че ти не мѣзашъ на Него най-първо. Та дойде една кокошка въ моя дворъ, и да каже: Азъ искамъ да видя Учителя. Ще ми каже: Знаешъ ли колко яйца съмъ снесла? Знаешъ ли азъ колко пѣти съмъ крякала? Каква нужда има Господъ, да ида и да му казвамъ, че съмъ снесла толкозь яйца, не съмъ крякала. Туй учѣние важи за кокошката, но туй учѣние не е за учениците. Тѣй както ние живѣемъ сме цѣли кокошки, крякаме, направиме едно добро, крякаме. Далъ си 1000, 2000, 3000 за благотворителна цѣль, снесълъ си едно яйце, разправяшъ: това сѣ все кокоши работи. Туй е полезно за кокошката, но не и за човѣка.

Вие сега понѣкой пѣтъ мислите, какво ли има още да ви говоря. Не сте сънували какво имамъ да ви говоря. Казвате: Какво азъ зная. Азъ зная това, което ако ви го кажа, ще ви

побелее главата. Ще ви побелее. Защото докато главите ви не ви побелеят, няма да поумнеете вие. Ако вие ме попитате, защо моята глава е побеляла. Защото едва съм поумнял. Нькой се облякъл въ бяло. Белият цвят е който всичко дава.

Въ съвременната наука казватъ, белият цвятъ и червения цвятъ е едно отражение, зелениятъ цвятъ е едно отражение. Жълтия цвятъ, всичкитъ цвѣтове сѣ отражения. Черниятъ цвятъ е цвятъ на пресищане. Ако искашъ черенъ цвятъ, съдържа всички цвѣтове. Той ги задържа само за себе си, той ги поглъща, а пъкъ бялата свѣтлина е, която раздава всичко. Затова онзи, който ходи въ свѣтлина, върши волята Божия. Онзи, който ходи въ тъмнина, не я върши. Защо не я върши? Защото тъмнината всичко прибира.

Писанието казва: Свѣтлината свѣти въ тъмнината и тъмнината я не обзе. Тъмнината иска всичко да вземе. Толкозъ е много богатството на свѣтлината, че тя се отказва да носи товара ѝ. Видяла че е много голѣмъ. Азъ разбирамъ, че богатството е толкозъ голѣмо, че тъмнината се отказала и казва: Не е за менъ, уплашила се е. Не може да го завладее за себе си. Всѣко нѣщо, което се завлада е нѣщастие за човѣка. Всѣко нѣщо, което се освобождава е щастие за човѣка. Щастието въ човѣка седи въ свободата, а не въ робството. Щастието на човѣка стои въ Любовта, а не въ умразата. Щастието въ човѣка стои въ знанието, а не въ невежеството. Не мислете, че невежия не знае, той много добре знае. Той не знае външно. Следъ като се разбра се показва, че не знае. Тѣй се показва, че нищо не знае. Всичкитъ хора знаятъ много добре.

Писанието казва: Благословени сж краката на онзи, който проповядва. А пъкъ може да проповядва само онзи, който раздава доброволно Божиите блага, безъ да очаква нъщо за себе си. Единственото нъщо, което остава е благоволениято. Ще има Божието благоволение въ себе си, че върши волята Божия.

Уволнениятъ да вземе и да направи волята Божия, както на Бога е благоугодно. Като направя нъщо на другите, да го направя тъй както тръбва.

Често съмъ виждалъ, че като направя нъщо нькому, Господъ ми казва не го направи тъй както тръбва. Както тръбва да го направишъ. Азъ съмъ ви превеждалъ единъ примъръ понъкой пжть. И азъ го правя.

Единъ българинъ градилъ кжща. Туря една гръда, друга гръда на рамото си. Поставя гръдата нъма, кой да му помогне. Мжчи се да тури една подпора. Иде единъ циганинъ. Казва: Чичо, какво правишъ? Работа. Че какъ тъй? Самъ можешъ ли да работишъ? Ти казва може ли да ми направишъ една услуга? Тури си тукъ рамото, че азъ да видя да свърша друга работа. Той турилъ гръдата на рамото му и отишълъ. Минава се часъ, два, циганинътъ не може да пусне гръдата. Цълата сграда ще падне. Казва, какво прави? Като се върналъ казва: Много се забави. Сега всички вие като циганина имате гръдата на вашето рамо и казвате, какво се забави Господъ? Какво разбирате? Забави се Господъ защото тежи на рамото. На сърдцето ви тежи, на ума ви тежи. Какво тръбва да се направи? Колибата тръбва да се съгради. Тръбва да се тури единъ стълбъ, да не седи тази гръда на рамото, да бждемъ свободни ние. Тръбва да

бъдемъ свободни отъ всичкитъ грижи на този свѣтъ, за да
можемъ доброволно да вършимъ волята Божия.

Христосъ е човѣкътъ на изобилната сила

Христосъ е човѣкътъ на изобилната вѣра

Христосъ е човѣкътъ на изобилната Любовь

БЕЛЕЖКИ

¹ 22-ра беседа – 17 гл. от Евангелието на Иоана – от 1 до 19 стихъ.

Това изговори Исусъ, и възведе очитъ си на небето и рече: Отче, дойде часътъ: прослави Сина си да те прослави и Синъ ти; /2/ както си му далъ властъ надъ всяка плътъ, да даде животъ вѣченъ на всички които си му далъ. /3/ А това е животъ вѣчный, дѣто да познаятъ тебе единого, истинного Бога, и Исуса Христа когото си проводилъ. /4/ Азъ те прославихъ на земята: свършихъ работата която ми даде да върша. /5/ И нинъ прослави ме ти, Отче, у самого тебе, съ славата която имахъ у тебе прѣди създаване мира. /6/ Изявихъ името ти на тия челоуѣци които ми даде отъ свѣта. Твои бѣха, и даде ги на мене, и твоето слово удържаха. /7/ Сега познаха че всичко що ми си далъ отъ тебе е; /8/ защото словесата които ми даде ти, дадохъ ги на тѣхъ; и тѣ приеха, и познаха наистина че отъ тебе излѣзохъ, повѣрвахъ че ти си ме проводилъ. /9/ Азъ за тѣхъ се моля: не се моля за свѣта, но за тѣзи които ми даде ти, защото сѣ твои. /10/ И всичко мое твое е, и твоето мое, и прославихъ се въ тѣхъ. /11/ И не съмъ вече на свѣта, но тѣ сѣ на свѣта, и азъ ида при тебе. Отче светий, упаци ги въ името си тия които ми даде, за да бѣдатъ едно както ние. /12/ Когато бѣхъ съ тѣхъ на света, азъ ги пазѣхъ въ твоето име: тѣзи които ми даде упацихъ; и ни единъ отъ тѣхъ не погина тъкмо синъ погибелний, за да се изпълни писанието. /13/ А сега при тебе иде; и това додѣ съмъ на свѣта казвамъ за да иматъ моята радостъ пълна въ себе си. /14/ Азъ имъ дадохъ словото твое; и свѣтътъ ги възненавидѣ защото не сѣ отъ свѣта, както азъ не съмъ отъ свѣта. /15/ Не се моля да ги взмешъ отъ свѣта, но да ги упацишъ отъ лукаваго. /16/ Отъ свѣта не сѣ както и азъ не съмъ отъ свѣта. /17/ Освети ги чръзъ твоята истина: твоето слово е истина. /18/ Както ти проводи мене на свѣта, и азъ

проводихъ тъхъ на свѣта; /19/ и за тъхъ азъ осветявамъ себе си, да бждатъ и тѣ осветени чрѣзъ истината.

² 23-та беседа – 17 гл. от Евангелието на Иоана – 14 стихъ.

Азъ имъ дадохъ словото твое; и свѣтътъ ги възневидѣ защото не сж отъ свѣта, както азъ не съмъ отъ свѣта.

³ 24-та беседа - 18 гл. от Евангелието на Иоана - от 1 до 21 стихъ

Това като рече Исусъ, излѣзе съ ученицитѣ си отъвдѣ потока Кедронъ дѣто имаше градина, въ която влѣзе той и ученицитѣ му. /2/ А Юда който го прѣдаваше знаеше това мѣсто, защото много пѣти се събираше Исусъ тамъ съ ученицитѣ си. /3/ И тѣй Юда, като взе единъ пѣлкъ и слуги отъ първосвещеницитѣ и Фарисейтъ, дойде тамъ с фенери и свѣщи и орѣжия. /4/ А Исусъ, понеже знаеше всичко що имаше да дойде върхъ него, излѣзе и рече имъ: Кого търсите? /5/ Отговориха му: Исуса Назарянина. Казва имъ Исусъ: Азъ съмъ. Съ тъхъ стоеше и Юда който го прѣдаваше. /6/ И като имъ каза: Азъ съмъ, подрѣпнаха се назадъ и паднаха на земята. /7/ И пакъ ги попита: Кого търсите? А тѣ рекоха: Исуса Назарянина. /8/ Отговори Исусъ: Рекохъ ви че съмъ азъ; и тѣй, ако мене търсите, оставете тѣзи да си идатъ; /9/ за да се сбѣде думата която рече: Отъ тѣзи които ми си далъ не изгубихъ никого. /10/ А Симонъ Петъръ като имаше ножъ измъкна го, и удари слугата първосвещениковъ, и отсѣче му дѣсното ухо; а на слугата името бѣше Малхъ. /11/ Тогазъ рече Исусъ на Петра: Тури ножа си въ ножницата. Чашата която ми даде Отецъ, да я не пия ли? /12/ И той, пѣлкътъ и тисящникътъ и слугитѣ Юдейски уловиха Исуса и вързаха го. /13/ И заведоха го първо при Ана; защото бѣше тестъ на Каиафа, който бѣше първосвещеникътъ прѣзъ тая година. /14/ А Каиафа бѣше този който бѣ далъ свѣтъ на Юдеитѣ, че е по-добъръ да загине единъ чловѣкъ за народа. /15/ И вслѣдъ Исуса идѣше Симонъ Петъръ и другиятъ ученикъ; и този ученикъ бѣше познатъ на първосвещеника, и влѣзе съ Исуса въ двора

първосвещениковъ; /16/ а Петъръ стоеше вънъ до вратата. И тъй, излезе другиятъ ученикъ който беше познатъ на първосвещеника, и каза на вратарката, и въведе Петра. /17/ И казва слугинята вратарка на Петра: Да не си и ти отъ ученицитъ на тогози чловѣка? Казва той: Не съмъ. /18/ И стоеха рабитъ и слугитъ, които бѣха наклали огънь, защото беше студено, и се грѣха: съ тѣхъ стоеше и Петъръ и се грѣше. /19/ А първосвещеникътъ попита Исуса за ученицитъ му и за учението му. /20/ Отговори му Исусъ: Азъ явно говорихъ на свѣта: азъ всѣкога поучавахъ въ съборището и въ храма, дѣто Юдеитъ се събиратъ винаги; и нищо не съмъ говорилъ наскрито. /21/ Що питашъ мене? Питай които сѣ ме чули какво имъ съмъ говорилъ; ето, тѣ знаятъ що съмъ азъ рекълъ.

⁴ 25-та беседа – 18 гл. от Евангелието на Иоана – от 20 стихъ до края

Отговори му Исусъ: Азъ явно говорихъ на свѣта: азъ всѣкога поучавахъ въ съборището и въ храма, дѣто Юдеитъ се събиратъ винаги; и нищо не съмъ говорилъ наскрито. /21/ Що питашъ мене? Питай които сѣ ме чули какво имъ съмъ говорилъ: ето, тѣ знаятъ що съмъ азъ рекълъ. /22/ А когато рече това, единъ от слугитъ който стоеше близу удари плъсница на Исуса и рече: Така ли отговаряшъ първосвещенику? /23/ Отговори му Исусъ: Ако съмъ злъ продумалъ, свидѣтельствувай за злото; ако ли добръ, защо ме биешъ? /24/ И проводилъ го бѣ Ана вързанъ при първосвещеника Каиафа. /25/ А Симонъ Петъръ стоеше и грѣше се; и рекоха му: Да не си и ти отъ неговитъ ученици? Отрече се той и рече: Не съмъ. /26/ Казва единъ от рабитъ първосвещеникови, който беше роднина на оногозъ комуто Петъръ отсѣче ухото: Не те ли видѣхъ азъ въ градината съ него? /27/ И Петъръ пакъ се отрече; и тозъ часъ пѣтелтътъ попъ. /28/ Тогазъ заведоха Исуса отъ Каиафа въ преторията; а беше сутрина, и тѣ не влязоха въ преторията, да се не осквернятъ, но да ядатъ пасхата. /29/ За то излезе Пилатъ при тѣхъ и рече: Какво обвинение наносите върхъ тогозъ

человѣка? /30/ Отговориха и рекоха му: Той ако не бѣ злодѣецъ не бихме го прѣдали на тебе. /31/ А Пилатъ имъ рече: Вземете го вие и по закону вашему сѣдете го. Рекоха му Юдеитѣ: Намъ не ни е простено да убиемъ никого; /32/ за да се сбѣде рѣчта Исусова която рече като назначавахе съ каква смъртъ имаше да умре. /33/ И тѣй, Пилатъ влѣзе пакъ въ преторията, и повика Исуса и рече му: Ти ли си царъ Юдейски? /34/ Отговори му Исусъ: Отъ само себе си ли казвашъ ти това, или други ти рекоха за мене? /35/ Отговори Пилатъ: Че азъ Юдеинъ ли съмъ? Твоятъ народъ и първосвещеницитѣ прѣдадоха те на мене. Що си сторилъ? /36/ Отговори Исусъ: Моето царство не е отъ този свѣтъ; ако бѣше царството ми отъ този свѣтъ, слугитѣ ми борили се биха да не бѣда прѣдаденъ на Юдеитѣ. А сега царството ми не е отъ тука. /37/ А Пилатъ му рече: И тѣй, ти сега царъ ли си? Отговори Исусъ: Ти право казвашъ, че азъ съмъ царъ. Азъ за това се родихъ, и за това дойдохъ на този свѣтъ, да свидѣтелствувамъ истината. Всѣки който е отъ истината слуша гласа ми. /38/ Казва му Пилатъ: Що е истина? И щомъ рече това излѣзе пакъ при Юдеитѣ и казва имъ: Азъ не намѣрвамъ ни една вина въ него. /39/ А у васъ има обичай, да ви пушамъ едного на пасхата: рачите ли да ви пусна царя Юдейски? /40/ Тогазъ пакъ извикаха всичкитѣ и казваха: Не него, но Варава. А Варава бѣше разбойникъ.

⁵ **26-та беседа – 19 гл. от Евангелието на Иоана – от 1 до 20 стихъ.**

Тогазъ Пилатъ взе Исуса и го би. /2/ И войнитѣ изплетоха вѣнецъ отъ трѣне, възложиха го на главата му, и облякоха му багрена дреха; /3/ и казваха: Радвай се царю Юдейски! И удряха му плѣсници. /4/ И излѣзе Пилатъ пакъ вѣнъ и казва имъ: Ето, извождамъ ви го вѣнъ да познаете че ни една вина не намѣрвамъ въ него. /5/ Тогава излѣзе Исусъ вѣнъ, и носѣше трѣнения вѣнецъ и багрената дреха. И казва имъ Пилатъ: Ето человекъ! /6/ А първосвещеницитѣ и слугитѣ щомъ го видѣха извикаха и казваха: Разпни го! Разпни го! Казва имъ Пилатъ: Вземете го вие и разпнете

го; защото азъ не намѣрвамъ вина въ него. /7/ Отговориха му Юдеитъ: Ние законъ имаме, и по нашия законъ трѣбва да умре; защото направи себе си Синъ Божий. /8/ А Пилатъ като чу тази дума повече се убои. /9/ И влѣзе пакъ въ преторията и казва на Исуса: Ти отъ кѣдъ си? А Исусъ му отвѣтъ не даде. /10/ Казва му Пилатъ: На мене ли не говоришъ? Не знаешъ ли че властъ имамъ да те разпна, и властъ имамъ да те пусна? /11/ Отговори Исусъ: Не би ималъ ти никаква властъ надъ мене ако не бѣ ти дадено отъ горѣ; за това който ме прѣдава на тебе има по-голямъ гряхъ. /12/ Отъ това Пилатъ искаше до го пусне; Юдеитъ обаче викаха и казваха: Ако пуснешъ тогози не си приятель Кесаревъ: всѣки който прави себе си царъ противникъ е Кесарю. /13/ А Пилатъ като чу тази дума изведе Исуса вънъ и седна на сѣдейския прѣстолъ, на мѣстото което се казваше Каменопостлано, а по Еврейски Гавата. /14/ Бѣше петъкъ на пасхата, и часть около шестъ; и казва на Юдеитъ: Ето вашия царъ! /15/ А тѣ извикаха: Махни го! Махни! Разпни го! Казва имъ Пилатъ: Царя ли вашего да разпна? Отговориха първосвещеницитъ: Ние нѣмаме другъ царъ освѣнъ кесаря. /16/ И тогазъ имъ го прѣдаде да се разпне. И взеха Исуса и го закараха. /17/ И носѣше кръста си, и излѣзе на мѣстото нарицаемо Лобно, което по Еврейски се казва Голгота, /18/ дѣто го разпнаха, и съ него други двама, отсамъ и отсамъ, а посрѣдъ Исуса. /19/ А Пилатъ написа и титла, и тури надъ кръста. И написано бѣ: ИСУСЪ НАЗАРЯНИНЪ, ЦАРЪ ЮДЕЙСКИ. /20/ и тази титла прочетоха мнозина отъ Юдеитъ; защото бѣше близу до града мѣстото дѣто разпнаха Исуса, и написано бѣ Еврейски, Гръцки и Латински.

⁶ 27-ма беседа – 19 гл. от Евангелието на Иоана – от 21 стихъ до края

А първосвощеницитъ Юдейски казваха на Пилата: Недѣй писа: Царъ Юдейски, но че той рече: Царъ Юдейски съмъ. /22/ Отговори Пилатъ: Каквото писахъ, писахъ. /23/ А войнитъ като разпнаха Исуса взеха дрехитъ

му и направиха четири дълове, на всеки воинъ по единъ дълъ, и хитона; а хитонътъ не беше шитъ, но отъ горъ до долу цѣлъ изтъканъ. /24/ И рекоха си помежду си: Да го не съдираме, но да метнем жръбие за негокому ще бѣде; за да се изпълни писанието което казва: “Раздѣлиха дрехитѣ ми помежду си, и за одеждата ми жръбие метнаха.” И тъй войнитѣ това сториха. /25/ А до кръста Исусовъ стоеха майка му, и на майка му сестра ѝ, Мария жената Клеопова, и Мария Магдалина. /26/ А Исусъ, като видѣ майка си и ученика когото обичаше, че стоеха близу, казва на майка си: Жено, ето синъ ти. /27/ Послѣ казва на ученика: Ето майка ти. И отъ онзи часъ взе я ученикътъ у дома си. /28/ Слѣдъ това, като знаеше Исусъ че всичкото вече се свърши, за да се сбъдне писанието рече: Жеденъ съм. /29/ И тамъ имаше сложенъ съсѣдъ пѣленъ съ оцетъ; и войнитѣ напълниха гѣба съ оцетъ, обвиха я съ исопъ, и принесоха я на устата му. /30/ И като прие Исусъ оцета рече: Свърши се, и прѣклони глава и прѣдаде духъ. /31/ Но понеже тогава бѣ петъкъ, за да не останатъ тѣлата на кръста въ сѣботата (защото беше великъ денъ оная сѣбота) то Юдеитѣ молиха Пилата да имъ се прѣбиятъ голенитѣ и да ги дигнатъ отъ тамъ. /32/ Тогазъ дойдоха войнитѣ и на първия прѣбиха голенитѣ, и на другия който беше разпнатъ съ него. /33/ А като дойдоха при Исуса и го видѣха че е умрѣлъ вече, не му прѣбиха голените. /34/ Но единъ отъ войнитѣ прободе съ копие ребрата му; и тутакси излѣзе кръвъ и вода. /35/ И този който видѣ свидѣлствува, и истинно е неговото свидѣтелство; и той знае че истина казва за да повѣрвате вие. /36/ Защото всичко това стана за да се изпълни писанието: “Костъ негова не ще да се строши.” /37/ и пакъ друго писание казва: “Ще погледнатъ на него когото прободоха.” /38/ А слѣдъ това Йосифъ отъ Ариматея, (който беше ученикъ Исусовъ, но потаенъ заради страха отъ Юдеитѣ), примоли се на Пилата да вземе тѣлото Исусово; и Пилатъ даде воля. И той дойде та дигна тѣлото Исусово. /39/ Дойде още и Никодимъ, (който бѣ дохождалъ отъ най първо прѣзъ нощъ при Исуса) и носѣше едно смѣшение отъ смирна и алой до сто литри. /40/ И тъй, взеха

тълото Исусово и обвиха го въ плащаница съ ароматитъ, както е обичай на Юдеитъ да погребватъ. /41/ И на онова мѣсто дѣто бѣ разпнатъ имаше градина, и въ градината гробъ новъ въ който никой още не бѣ положенъ. /42/ Тамъ прочее положиха Исуса поради петъка на Юдеитъ, защото бѣше близу гробътъ.

⁷ 28-ма беседа – 20 гл. от Евангелието на Иоана – от 1 до 17 стихъ

И въ първия денъ на седмицата Мария Магдалина идва на гроба сутринъта рано, като бѣше още тъмно, и гледа камъка дигнатъ отъ гроба. /2/ Тича тогазъ и идва при Симона Петра, и при другия ученикъ когото обичаше Исусъ и казва имъ: Дигнали Господа отъ гроба, и не знаемъ дѣ сѣ го положили. /3/ И той, Петъръ и другиятъ ученикъ излъзоха и отхождаха на гроба. /4/ И тичаха и двамата наедно; а другиятъ ученикъ прѣдвари по-скоро Петра, и дойде прѣвъ на гроба; /5/ и като надникна, вижда плащаницитъ сложени; но не влѣзе. /6/ Слѣдъ него дойде и Симонъ Петъръ, и влѣзе въ гроба, и видѣ плащаницитъ сложени; /7/ и кърпата която бѣше на главата му сложена, не наедно съ плащаницитъ, но особено свита на едно мѣсто. /8/ Тогазъ влѣзе и другиятъ ученикъ който дойде по-напредъ на гроба, и видѣ и повѣрва; /9/ защото не бѣха разумѣли още писанието че трѣбваше той да възкрѣсне изъ мъртвитъ. /10/ И върнаха се пакъ ученицитъ у тѣхъ си. /11/ А Мария стоеше до гроба вънъ и плачеше; и тѣй, като плачеше надникна въ гроба, /12/ и вижда два ангела съ бѣли дрехи седнали, единъ отъкъдъ главата и единъ отъкъдъ нозѣтъ, тамъ дѣто бѣ лежало тълото Исусово. /13/ И тѣ ѣ казватъ: Жено, защо плачешъ? Казва имъ: Защото взели Господа моего, и не зная дѣ сѣ го положили. /14/ И това като рече, обърна се назадъ и вижда Исуса че стои, не знаеше че е Исусъ. /15/ Казва ѣ Исусъ: Жено, защо плачешъ? Кого търсишъ? А тя понеже го имаше че е градинарятъ казва му: Господине, ако си го ти изнесълъ, кажи ми дѣ си го положилъ, и азъ ще го взема. /16/ Казва ѣ Исусъ: Марийо! Тя се обърна и рече му: Равуни! Кое то се казва, Учителю!

/17/ Казва ѝ Исусъ: Не се допирай до мене, защото не съмъ възлѣзълъ още при Отца си; но иди при братята ми и кажи имъ: Възлѣзвамъ при Отца моего и Отца вашего, и Бога моего и Бога вашего.

⁸ 29-та беседа – 20 гл. от Евангелието на Иоана – от 17 стихъ до края

Казва ѝ Исусъ: Не се допирай до мене, защото не съмъ възлѣзълъ още при Отца си; но иди при братята ми и кажи имъ: Възлѣзвамъ при Отца моего и Отца вашего, и Бога моего и Бога вашего. /18/ Идва Мария Магдалина та извѣстява на ученицитъ, че видѣ Господа, и че той ѝ рече това. /19/ А вечерята на този день, първия на седмицата, когато бѣха и вратата заключени дѣто ученицитъ бѣха събрани поради страха отъ Юдеитъ, дойде Исусъ, и застаната насрѣдъ и казва имъ: Миръ вамъ! /20/ И това като рече, показа имъ рѣцѣтъ и ребрата си. И зарадваха се ученицитъ като видѣха Господа. /21/ И пакъ имъ рече Исусъ: Миръ вамъ: Както ме Отецъ проводи, и азъ проваждамъ васъ. /22/ И това като рече духна, и казва имъ: Приимете духа Светого. /23/ На който простите грѣхове, простени имъ сѣ; и на които задържите, задържани сѣ. /24/ А Тома, единъ отъ дванадесѣтъ нарицаемий Близнаецъ, не бѣше съ тѣхъ когато дойде Исусъ. /25/ И казваха му другитъ ученици: Видѣхме Господа. А той имъ рече: Ако не видя на рѣцѣтъ му язвитъ отъ гвоздеитъ, и не туря прѣста си въ язвитъ на гвоздеитъ, и не вложя рѣката си въ ребрата му, нѣма да повѣрвамъ. /26/ И подиръ осемъ дни пакъ бѣха вѣтръ ученицитъ му; и Тома съ тѣхъ; идва Исусъ, като бѣха вратата заключени, и застана насрѣдъ и рече: Миръ вамъ! /27/ Послѣ казва на Тома: Дай си тука прѣста и вижъ рѣцѣтъ ми; и дай рѣката си и тури въ ребрата ми; и не бѣди невѣренъ, но вѣренъ. /28/ И отговори Тома и рече му: Господъ мой и Богъ мой! /29/ Казва му Исусъ: Понеже ме видѣ, Томо, повѣрва. Блажени които безъ да видятъ повѣрваха. /30/ И още много други чудеса стори Исусъ прѣдъ ученицитъ си, които не сѣ писани въ тази книга. /31/ А тѣзи са написани

за да повърват, че Исусъ е Христосъ Синъ божий, и като върват да имате животъ въ неговото име.

⁹ 30-та беседа – 21 гл. от Евангелието на Иоана – от 1 до 16 стихъ

Подиръ това пакъ се яви Исусъ на ученицитъ си на Тивериадско море; и яви имъ се така: /2/ тамъ бѣха наедно Симонъ Петъръ, и Тома нарицаемий Близнаецъ, и Натанаилъ отъ Кана Галилейска, и синовеъ Зеведеevi, и други двамина отъ ученицитъ негови. /3/ Казва имъ Симонъ Петъръ: Азъ ще отида да ловя риба. Казватъ му: Ще дойдемъ и ние съ тебе. Излъзоха и възлъзоха завчаръ на ладията; и прѣзъ онази нощъ не уловиха нищо. /4/ И като се разсъмна вече застана Исусъ на бръга; но ученицитъ не познаваха че е той Исусъ. /5/ казва имъ Исусъ: Дѣца, имате ли нѣщо за ядене? Отговориха му: Не. /6/ А той имъ рече: Хвърлете мръжата отдѣсно на ладията, и ще намърите. И тѣй хвърлиха; и не можаха вече да я привлѣкатъ отъ множеството на рибата. /7/ Тогазъ онзи ученикъ когото обичаше Исусъ казва на Петра: Господъ е. А Симонъ Петъръ като чу че е Господъ прѣпаса върхната си дреха (защото бѣше голъ) хвърли се въ морето. /8/ А другитъ ученици дойдоха съ ладията, (защото не бѣха далечъ отъ земята, но колкото двѣстъ лакти), и влачеха мръжата съ рибата. /9/ И като излъзоха на земята гледѣтъ жарава разложена, и риба турена на нея, и хлѣбъ. /10/ Казва имъ Исусъ: Донесете отъ рибитъ които уловихте сега. /11/ Възлъзе Симонъ Петъръ та извлече мръжата на земята, пълна съ едри риби сто и петдесетъ и три; и толкозъ като бѣха мръжата се не съдра. /12/ Казва имъ Исусъ: Елате, обѣдвайте. И никой отъ ученицитъ не смѣеше да го попита: Ти кой си? Понеже знаеха че е Господъ. /13/ Идва тогазъ Исусъ и взема хлѣба и дава имъ, така и рибата. /14/ Това бѣше вече третий пѣтъ дѣто се яви Исусъ на ученицитъ си откакъ възкрѣсна изъ мъртвитъ. /15/ А като се наобѣдваха, казва Исусъ Симону Петру: Симоне Ионинъ, любишъ ли ме повече отъ тия: Казва му: Ей, Господи, ти знаешъ че те обичамъ. Казва

му: Паси агънците ми. /16/ Казва му пакъ втори пътъ: Симоне Ионинъ, любишъ ли ме? Казва му: Ей, Господи, ти знаешъ че те обичамъ. Казва му: Паси овците ми.

¹⁰ **31-ва беседа – 21 гл. от Евангелието на Иоана – от 15 стихъ до края**

А като се наобъдваха, казва Исусъ Симону Петру: Симоне Ионинъ, любишъ ли ме повече отъ тия: Казва му: Ей, Господи, ти знаешъ, че те обичамъ. Казва му: Паси агънците ми. /16/ Казва му пакъ втори пътъ: Симоне Ионинъ, любишъ ли ме? Казва му: Ей, Господи, ти знаешъ че те обичамъ. Казва му: Паси овците ми. /17/ Казва му трети пътъ: Симоне Ионинъ, обичашъ ли ме? Оскърби се Петъръ, защото му рече трети пътъ: Обичашъ ли ме? И рече му: Господи, ти всичко знаешъ, ти знаешъ че те обичамъ. Казва му Исусъ: Паси овцетъ ми. /18/ Истина, истина ти казвамъ: Когато бѣше ти по-младъ, самъ си се опасваше и ходеше кждѣто щѣше; но като остарѣешъ ще прострешъ ржцѣтъ, и другъ ще те опасва и ще те води кждѣто ти не щешъ. /19/ И това рече като назначавахе съ каква смъртъ имаше да прослави Бога. И това щомъ рече казва му: Върви подиръ ми. /20/ А Петъръ като се обърна вижда че иде подиръ имъ ученикътъ когото обичаше Исусъ, този който на вечерята се наклони на грждитъ му и рече: Господи, кой е който ще те прѣдаде? /21/ Него като видѣ Петъръ казва Исусу: Господи, а този що? /22/ Казва му Исусъ: Ако ща да прѣбѣде той доклъ дойда, тебѣ що ти е? Ти върви подиръ ми. /23/ И тѣй, разнесе се тая дума помежду братята, че този ученикъ нѣма да умре; а Исусъ му не рече че нѣма да умре, но: Ако ща да остане той доклъ дойда, тебѣ що ти е? /24/ Този е ученикътъ който свидѣтелствува за това, който и написа това; и знаемъ че неговото свидѣтелство е истинно. /25/ Има още и други много нѣща що стори Исусъ който ако би да се напишатъ едно по едно, и цѣль свѣтъ, ми се чини, не би вмѣстилъ написанитъ книги. Аминъ.

¹¹ **32-ра беседа – 15 гл. от Евангелието на Матей – цялата**

Тогазъ пристъпиха при Исуса Ерусалимскитъ книжници и Фарисеи и казваха: /2/ Защо твоитъ ученици прѣстъпватъ прѣданието на старитъ? Понеже не си миятъ рѣцѣтъ когато ядатъ хлѣбъ. /3/ А той отговори и рече имъ: Защо и вие заради вашето прѣдание прѣстъпвате Божията заповѣдь? /4/ Защото Богъ заповѣда и рече “Почитай баща си и майка си;” и “Който злослови баща или майка, непрѣмънно да се умъртви.” /5/ Но вие казвате: Който рече на баща или на майка: Даръ е каквото би да се ползувашъ от мене, доста е: /6/ той може и да не почита баща си или майка си. И развалихте Божията заповѣдь за вашето прѣдание. /7/ Лицемери! Добръ пророкува Исаия за васъ и казва: /8/ Тѣзи люде се приближаватъ при мене съ устата си, и съ устнитъ си ме почитатъ, а напраздно ме почитатъ, като учатъ учения заповѣди челоувѣчески. /10/ И като призва народа рече имъ: Слушайте и разумѣйте: /11/ не осквернява челоувѣка което влѣзва въ уста; но което излѣзва изъ уста, то осквернява челоувѣка. /12/ Тогазъ пристъпиха ученицитъ му и рекоха: Знаешъ ли че Фарисеитъ като чуа тази дума съблазниха се? /13/ А той отговори и рече: Всѣко растение което не е насадилъ Отецъ мой небесни ще се изкорени. /14/ Оставете ги: тѣ сж слѣпи водители на слѣпи; а слѣпецъ слѣпца ако води, и двамата ще паднатъ въ ямата. /15/ Отговори Петъръ и рече му: Изтълкувай ни тази притча. /16/ А Исусъ имъ рече: Още ли сте и вие безъ разумъ? /17/ Не разумѣвате ли още че все що влѣзва въ устата смѣстя се въ търбуха, и въ захода се изхвърля? /18/ А което излѣзва изъ устата излѣзва изъ сърдцето, и то осквернява челоувѣка. /19/ Защото отъ сърдцето излѣзватъ помисли лукави, убийства, прѣлюбодѣйства, блудства, кражби, лъжливи свидѣтелства, хули. /20/ Тѣзи нѣща сж които оскверняватъ челоувѣка; а да яде нѣкой съ немити рѣцѣ не осквернява челоувѣка. /21/ И като излѣзе отъ тамъ Исусъ отиде кждѣ Тирскитъ и

Сидонскитѣ страни. /22/ И, ето, жена Хананейска, която бѣ излѣзла отъ онѣзи прѣдѣли, извика му и казваше: Помилвай ме, Господи, Сине Давидовъ: дѣщеря ми злѣ страда отъ бѣсъ. /23/ А той ни рече не ѣ отговори; и дойдоха ученицитѣ му та му се молѣха и казваха: Отпусни я, защото вика слѣдъ насъ. /24/ А той отговори и рече: Не съмъ проведенъ освѣнъ до погиналитѣ овци отъ Израилевия домъ. /25/ А тя дойде та му се кланяше и казваше: Господи, помогни ми. /26/ А той отговори и рече: Не е добро да вземе нѣкой хлѣба отъ дѣцата и да го хвърли на псетата. /27/ А тя рече: Ей, Господи, но и псетата ядатъ отъ трошицитѣ що падатъ отъ трапезата на господаритѣ имъ. /28/ Тогазъ отговори Исусъ и рече ѣ: О жено, голѣма е твоята вѣра: нека ти бѣде както искашъ. И оздравѣ дѣщеря ѣ отъ онзи часъ. /29/ И като прѣмина Исусъ отъ тамъ, дойде при морето Галилейско; и възлѣзе на гората и седѣше тамъ. /30/ И дойде при него народъ много които имаха съ себе си хроми, слѣпи, нѣми, клосни и други много, подметнаха ги прѣдъ нозѣтъ Исусови; и ги изцѣли; /31/ така щото народѣтъ се чудѣше като гледаше нѣми да говорятъ, клосни оздравени, хроми да ходятъ, и слѣпи да гледатъ, прославиха Бога Израилева. /32/ А Исусъ призва ученицитѣ си и рече: Жалѣ, ми е за народа, защото три дни вече седятъ при мене и нѣматъ какво да ядатъ; а да ги разпусна гладни не ща, да не би да прѣмалнѣятъ по пѣтя. /33/ И казватъ му ученицитѣ му: Отъ дѣ у насъ въ пустинята толкози хлѣбове, щото да наситимъ толозъ народъ. /34/ И казва имъ Исусъ, колко хлѣбове имате? А тѣ рекоха: Седемъ, и малко рибици. /35/ И повелѣ на народа да насѣдатъ на земята. /36/ И като взе седемѣтъ хлѣба и рибитѣ и благодари, прѣломи, и даде на ученицитѣ си; а ученицитѣ на народа. /37/ И ядоха всички и наситиха се; и дигнаха изостаналото отъ укрухитѣ седемъ кошници пълни. /38/ А онѣзи които ядоха бѣха четири хиляди мѣже, освѣнъ жени и дѣца. /39/ А като разпусна народа, влѣзе въ ладията, и дойде въ прѣдѣлите Магдалински.

¹² **33-та беседа – 65 гл. от Исая – от 16 стихъ до края**

Щото който ублажава себе си на земята, да ублажава себе си въ Бога на истината; И който се кълне на земята, да се кълне въ Бога на истината; Защото пръдишните скърби се забравиха. И защото се скриха отъ очить ми. /17/ Понеже, ето, нови небеса създавамъ, и нова земя; И пръдишнитъ нѣма да се поменатъ, Нито ще дойдатъ на умъ. /18/ Но веселете се и радвайте се всѣкога Въ онова което създавамъ; Защото, ето, създавамъ Ерусалимъ за радостъ. И людетъ му за веселие. /19/ И ще се радвамъ на Ерусалимъ, И ще се веселя за людетъ си; И нѣма да се чуе вече въ него гласъ на плачъ И гласъ на вопль: /20/ Нѣма да бѣде вече тамъ малодененъ младенецъ, И старецъ който да не е изпълнилъ днитъ си; Защото дѣтето ще умира стогодишно. А стогодишенъ грѣшникъ ще бѣде проклетъ. /21/ И ще съградятъ къщи, и ще се населятъ; И ще насадятъ лозя, и ще ядатъ плода имъ. /32/ Нѣма да съградятъ тѣ, а другъ да се насели: Нѣма да насадятъ тѣ, а другъ да яде; Защото днитъ на моить люде ще сѣ както днитъ на дърво. И избранитъ ми ще видятъ да овехтѣе дѣлото на ржцѣтъ имъ. /23/ Не ще да се трудятъ напраздно, Нито ще раждатъ чада за скръбъ; Защото сѣ съмне на благословенитъ Господни, И потомството имъ съ тѣхъ. /24/ И прѣди да въззоватъ тѣ азъ ще отговарямъ; И додѣ още говорятъ тѣ азъ ще слушамъ. /25/ Вълкътъ и агнето ще пасатъ наедно; И лъвътъ ще яде плѣва както говедото; А храна на змията ще бѣде прѣстѣта; Не ще да правятъ поврѣда нито погубване, Въ всичката ми света гора, говори Господъ.

¹³ **34-та беседа – 61 гл. от Исая**

Духътъ на Господа Иеова е върхъ мене: Защото Господъ ме помаза за да благовѣствувамъ на смиренитъ: Проводи ме да изцѣля съкрушенитъ въ сърдце. Да проповѣдвамъ освобождение на пленницитъ, И на затворницитъ отваряне на тъмница; /2/ За да проповѣдвамъ годината на

благоволения Господне, И Деня на отмъщението отъ Бога нашего; За да утѣша всичкитѣ сътуващи; /3/ За да нареди за сътуващитѣ въ Сионѣ да имѣ дамъ красота вмѣсто пепелъ, Елей на веселие вмѣсто плачъ, Облѣкло на хваление вмѣсто духъ на унение За да се наричатъ дървета на правда, Насаждение Господне, да се прослави той. /4/ И ще съградятъ древнитѣ запустѣния, Ще въздигнатъ прѣжнитѣ развалини, И ще подновятъ пуститѣ градове, Развалинитѣ отъ родъ въ родъ. /5/ И другородни ще стоятъ и пасатъ стадата ви, И синоветѣ на другороднитѣ ще бѣдатъ ваши орачи и ваши лозари. /6/ А вие ще се именувате Свещеници Господни: Служители на нашия Богъ ще се наричате: Ще ядете имота на народитѣ, И въ тѣхната слава вие ще се хвалите. /7/ Вмѣсто срама си двойно ще получите; И за посрамлението ще иматъ радостъ въ наслѣдието си; За то въ земята си ще наслѣдятъ двойното: Вѣчно веселие ще бѣде тѣмъ. /8/ Защото азъ Господъ обичамъ правосѣдие; Мразя грабителство и неправда: И вѣрно ще имѣ въздамъ. И ще направя съ тѣхъ завѣтъ вѣченъ. /9/ И съмето имъ ще се познае между народитѣ, И внуцитѣ имъ между племената; Всѣки който ги гледа ще ги познава Че сѣ съмѣ което Господъ благослови. /10/ Ще се развеселя прѣмнога заради Господа: Душата ми ще се зарадва въ Бога моего; Защото ме облѣче съ одежди на спасение, загърна ме съ мантия на правда. Като женихъ украсенъ съ вѣнецъ. И като невѣста накинена съ утваритѣ си. /11/ Защото както земята произвежда прозябенията си, И както градина прорастява съемитѣ въ нея, Така о Господъ Иеова ще направи правдата и хвалата да прозябнатъ прѣдъ всичкитѣ народи.

¹⁴ **35-та беседа – 52 гл. от Исаия**

Събуди се, събуди се, облѣчи се съ силата си, Сионе: Облѣчи се съ дрехитѣ на великопѣието си, Ерусалиме, граде свѣтѣй; защото отъ нинѣ нѣма вече да влѣзе въ тебе Необрѣзанъ и нечистъ. /2/ Отгърси прѣстыта; Стани, седни, Ерусалиме! Развържи узитѣ си отъ врата си, Плънена

дъщи Сионова! Защото така говори Господъ; Предадохте се за нищо; И ще се изкупите не съ сребро. /4/ Защото така говори Господъ Иеова: Людетъ ми слъзоха по-прѣди въ Египетъ за да поживѣятъ тамъ; И Асирійцитъ безъ причина ги насилствуваха. /5/ А сега що имамъ тукъ, говори Господъ, Понеже людетъ ми се взеха за нищо? Владѣещитъ надъ тѣхъ правятъ ги да лелекатъ, говори Господъ; И името ми се хули непрѣстанно всѣки день. /6/ За то людетъ ми ще познаятъ името ми: За то ще познаятъ въ онзи день Че азъ съмъ който говори: ето, азъ. /7/ Колко сѣ прѣкрасни върху горитъ Нозѣтъ на оногозъ който благовѣствува и проповѣдва миръ! На оногозъ който благовѣствува добрини и проповѣдва спасение. И говори Сиону: Богъ твой царува! /8/ Стражитъ ти ще възвишатъ гласъ: Съ гласове ще възклициаватъ купно, Защото ще видятъ око съ око Когато Господъ възвърне Сионъ. /9/ Възкликнете, възвеселете се купно, Запустѣли мѣста Ерусалимски; Защото Господъ утѣши людетъ си, Изкуси Ерусалимъ. /10/ Господъ обнажи светата си мишца Прѣдъ всичкитъ народи; И вситъ краища на земята ще видятъ Спасението на Бога нашего. /11/ Оттеглете се, оттеглете се, излъзте отъ тамъ, Не се допирайте до нечисто; Излъзте изсрѣдъ него: Очистете се вие които носите съсѣдитъ Господни /12/ Защото не ще да излъзете набързо, Нито ще пѣтувате въжишкомъ; Защото Господъ ще прѣдаде прѣдъ васъ, И Богъ Израилевъ ще ви е задна стража. /13/ Ето, рабѣтъ ми ще благоуспѣе: Ще се възвиси и прослави, и ще възнесе твърдъ високо. /14/ Както мнозина бѣха зачудени за тебе, Точно бѣ лицето му погрознѣло, повече отъ лицето на всѣкого чловѣка, И видѣтъ му отъ вида на чловѣческитъ синове. /15/ Така ще удави много народи: Царетъ ще заградятъ устата си прѣдъ него; Защото ще видятъ което не имъ се е говорило. И ще разумѣятъ което не сѣ чули.